

GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi Yıl: 2 Sayı: 7 15 Nisan 1993 Fiyatı: 8.000 TL (KDV içindedir)

İŞÇİ SINIFININ
BİRLİK-MÜCADELE -
DAYANIŞMA GÜNÜ 1 MAYIS'TA

YENİ DİRENİŞLER

YARATMAK İÇİN İLERİ

YENİ DEMOKRAT

SUNU

Merhaba;

7. sayımızla yine karşınızdayız.

Kürt ulusal hareketi önderliğinin ilan ettiği tek yanlı ateşkesin ardından düzenin Proletarya Partisinin çalışmasının bugün olduğu Dersim bölgesine yönelik başlattığı saldırılar geçtiğimiz bir ay boyunca devam etti. Çeşitli pusularda iki ayrı çatışmada gerillaların kayıplarına neden olan saldırılar dışında Dersim il merkezinde yürütülen operasyon çerçevesinden birçok kişi gözaltına alındı.

Ayrıca Devrimci Sol'a yönelik İstanbul'da çeşitli katliamlar gerçekleştirildi. Bunun yanında cezaevlerinden firarları bahane eden düzen, tutsakların bir çok hakkını gaspetti. Buna karşı tutsakların bir çok cezaevinde başlattığı direniş bir kısmında hakların alınmasıyla sonuçlandı. Bir kısmında ise hala devam ediyor. Devrimci kamuoyunun gündeminde; teslimiyet eğilimleri ve direnişin birlikte yaşandığı bir ay geçirdik. Bu sayımızda bu gündemlere ilişkin kısa yorum yazılarını yer verdik. Ayrıca dergimizin işlevinin kısaca açıldığı bir yazımızda sayfalarımızda bulacaksınız.

Her sayımızda olduğu gibi bu sayımızda da bize ulaşan haberlere mümkün olduğunca yer verdik.

Siyasi çevrelerde yeterince kavranmadığını düşündüğümüz Ajitasyon/Propaganda özgürlüğü ilkesine ilişkin bakış açımızı ifade eden bir yazıya orta sayfamızda yer veriyoruz.

Bunun dışında geçen sayımızda devam eden Kemalizm konusundaki dizi yazımız bu sayımızda son buluyor.

Üretici güçlerin körce geliştirilmesinin yarattığı tahribatın incelendiği bir yorum yazımız değişik bir konu olarak saflarımızda yer alacak.

Komün dergisinin, dergimize yönelik soyut, seviyesiz "eleştiri"lerine cevap veren bir okurumuzun mektubunu aynen yayınıyoruz.

Ayrıca felsefeye ilgili bir yorum yazısı ve Muzaffer Oruçoğlu'nun Aşka, Evliliğe ve Aile'ye dair bir yazısını sayfalarımızda bulacaksınız.

Son olarak okurlarımızdan gelen mektuplara yer verdik. ■

8. sayımızda buluşmak dileğiyle..

İÇİNDEKİLER

Faşist TC. ile uzlaşmaya hayır! Sonuna kadar devrim.....	3
Haberler.....	3-10
Yeni Demokrat Gençlik dergisinin işlevinedair.....	11
Egemenleri Katliamları ve Devrimci eylemler.....	12
Teslimiyet yenilgiye, diireniş zafere götürür.....	13
Ajitasyon/Propaganda özgürlüğü ilkesi üzerine.....	16-17
Türk Restorasyonu 3.....	18-24
Komün eleştirisi.....	25-26
Felsefe.....	27
Üretici güçler teorisine kısa bir değinim.....	28
Aşka, aile'ye ve evliliğe dair (M. Oruçoğlu).....	29
Okur mektupları.....	31

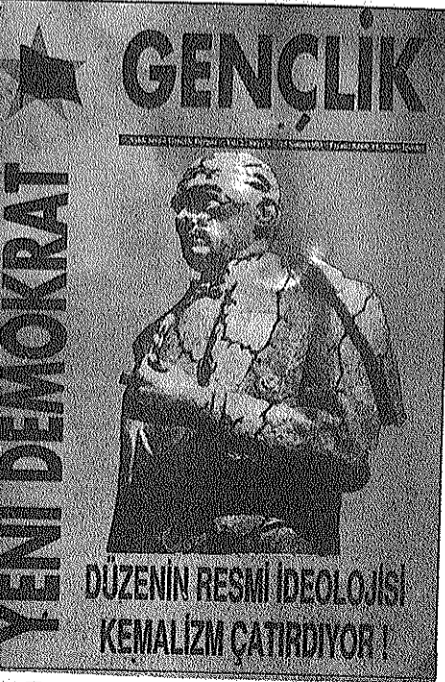
Dergimize yönelik baskılar sürüyor!...

Egemenlerin doğrulara olan tahammülü yok denecek kadar sınırlı. Sömürü saltanatlarını yalan ve zulüm üzerine kuranlar, doğruları ve gerçekleri yazanlara karşı hep kin beslemiş, bu sesleri baskı ve terörle sindirmeye çalışmışlardır. Kuşkusuz bu onların sınıfsal karakteri yani çıkarlarıyla ilintili bir şeydir. Zaten bizim amaçlarımızdan biriside bu egemenlerin niteliğini, geniş halk gençliğine göstermek, devletin iki yüzlülüğünü teşhir etmektir.

En son, Yeni Demokrat Gençlik çalışanlarından Kemal Tekin'in Bahçelievler'de devletin faşist kolluk güçlerince katledilen Devrimci Sol savaşçısı İbrahim Yalçın Arkan'ın cenaze töreninde aralarında devrimci basından arkadaşların da bulunduğu 46 kişiyle birlikte gözaltına alındı ve gözaltına alınırken vahşice dövüldü. 4 gün gözaltında kalan çalışmamız çıkarıldığı mahkemede serbest bırakıldı. Bunun yanında dergimizin 6. sayısında yayınlanan "Toplumsal ve Ulusal Kurtuluşun Güvencesi olan Kızıl Siyasi İktidarlar İçin Gerilla Savaş Perspektifiyle Newroz Ateşini Körükle" yazımıza T.C.K.'nin 311/2, yine aynı sayımızın 25. sayfasında yayınlanan "Baskı Aracı Cezaevleri ve Direnme Hakkı-Fırar" başlıklı yazımıza 313/1 maddesi gereğince mahkeme açıldı.

Ayrıca liseli gençliğe yönelik olarak çıkardığımız Yeni Demokrat Gençlik -1 adlı kitapçık "Halkı kanunsuzluğa teşvik ve tahrik ettiği anlaşılan YDĞ-1 isimli kitabın içeriği itibarıyla 5680 sayılı kanunun EK. 2 maddesi uyarınca toplatılmasına karar verilmiştir." Dergimize İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı basın bürosunun 6 Nisan günü ve 1993/230 sayılı karar ile getirilen toplatma kararını protesto ediyoruz ve hiçbir anti-demokratik uygulamaya bizi yolumuzdan alıkoyamaz diyoruz. Bir kez daha haykırıyoruz "SUSMAYACAĞIZ!!!" Bunun yanında dergimizin çıkardığı Newroz'a ve Enternasyonalist devrimci Barbara Anna KİSTLER'e ilişkin özel sayılarımız üzerlerinde buldukları gerekçesiyle iki okurumuz keyfi olarak gözaltına alınmış, bir gün karakolda tutulmuş daha sonra serbest bırakılmışlardır. ■

BİLGİSİZLİK VE DUYARSIZLIĞA KARŞI MÜCADELE ET!

- ▶ PASİFİZME, YILGINLIĞA, TESLİMİYETÇİLİĞE SAVAŞ AÇ. İNANÇLI, KARARLI VE COŞKULU OL. HİÇBİR ŞART ALTINDA BAYRAĞINI YERE DÜŞÜRME!
- ▶ TUTTUĞUNU KOPARAN BİR YAPIYA SAHİP OL, İLGİLENDİĞİN HER İNSANA BİR FORMASYON KAZANDIR!
- ▶ İRİLİ UFAKLI HER PRATİK TEN SONRA AKSAYAN YÖNLERİ ELE AL VE BERTARAF ET!

DÜZELTME

Geçtiğimiz sayıda, Kızıldere katliamı yıldönümü dolayısıyla yayınladığımız anma yazısında Kızıldere muhtarının ihbar ederek katliama neden olduğu biçiminde bir ibare vardır. Bu kesinliği olmayan bir iddiadır. Bu konudaki yanlışlıktan dolayı okurlarımızdan özür diliyoruz

OKU-OKUT -ABONE OL- ABONE BUL !

UMUT YAYIMCILIK VE BASIN SANAYİ LTD. ŞTİ. ADINA SAHİBİ VE YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Kemal BOZTAŞ,
YÖNETİM YERİ: Oğul Sok. No: 16/4 Sultanahmet/İSTANBUL TEL: 518 84 29 FAX: 518 23 23

ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi 6 Aylık: 48.000 TL., 1 Yıllık: 96.000 TL. Yurtdışı 6 Aylık: 30DM. 1 Yıllık: 60 DM.

YURT İÇİ HESAP NO: Kemal TEKİN Türkiye İş Bankası Beyazıt Şb. 2214616- YURT DIŞI HESAP NO: Kemal TEKİN Türkiye İş Bankası Beyazıt Şb. 3567132

Baskı: Gül Ofset

FAŞİST TC. İLE UZLAŞMAYA HAYIR! SONUNA KADAR DEVRİM!

Newroz'dan bugüne değin uzanan süreç hızlı değişimlere sahne oldu. PKK'nın tek taraflı ateşkesiyle birlikte egemenler derin bir "oh" çektiler. Düzen partilerinin ve özellikle de burjuva basının büyük bir bölümü "muhatap almayız" sözlerinin ardından "elimizin tersiyle itemeyiz", "bu fırsat kaçınılmamalı", "demokratikleşme adımları atılmalı" vb. ifadelerle PKK'ya mesajlar iletmeye çalıştı. Hüniyet'teki köşesinde Ertuğrul Özkök dün kadar "terörist" dediği PKK gerillalarına "doğudaki çocuklar" demeye başladı. Son "güneydoğu" gezisinde Demirel "olağanüstü halin Haziran'da kalkabileceğini açıkladı. "Devlet "doğu"ya büyük bir yatırım atacağına girişecek, Şırnak Edine gibi yönetilecek, Van Bursa olacak"tı vb. Aynı dönemde PKK cephesinde dünyanın "hain"leri bugünün "sayın"ları Talabani ve Kemal Burkay'la tam bir işbirliği havası oluştu. Abdullah Öcalan, Kemal Burkay'la ortak bir protokol oluşturdu ve hedefinin TC'yle "federasyon" olduğunu açıkladı. Devletin bazı adımları karşısında ateşkesi uzatabileceği mesajları verdi. Önce Öcalan'la görüşen, oradan İngiltere'ye giden, ardından Türkiye'ye gelip Özal-Demirel ve İnönü'yle görüşen, yakında ise Amerika'ya gidecek ve Öcalan'la tekrar görüşecek olan, ama PKK'yla TC. arasında "arabulucu" olmayan (!) ve bu girişimlerini dış devletlerden bağımsız(!) olarak yürüten Talabani, Öcalan'a "ateşkesi uzatmasının yararlı olacağı" çağrısında bulundu.

Görülüyor ki olayların akışı ateşkesin uzayacağı ve TC. ile PKK arasındaki ilişkilerin giderek sıkılaşıcağı yönünde. Zayıf bir olasılık olarak PKK ateşkesi uzatmasa bile "silahlı mücadele değil, siyasi çözümlerle" sonuca gidilebileceğini açıklayan bir önderliğin halkı ve savaşçıların savaşa yeniden motive edebileceği de önemli bir sorun olarak PKK'nın karşısına çıkacaktır. Yani kısa vadede ne olursa olsun uzun vadede PKK (en azından bu önderliği altında) "silahlara elveda" demmiştir.

PKK'nın silahlı mücadeleden yan çizerek, reformist bir hatta yönelmesi, açıklandığı dönem açısından "ani" bir gelişme gibi görünse de gerçekten sınıf bilinçli proletaryanın en başından beri öngördüğü bir olaydı. PKK'nın ulusal burjuva karakteri onun uzun süreli bir mücadeleyi yürütmesine ve zaferle sonuçlandırmasına engeldir. Halka karşı dış güçlere, olanaklara dayanan mücadele verme anlayışının PKK'da egemen olmasının nedeni budur. Çünkü bir önderliğin halka dayanabilmesi ona ekonomik-siyasi haklar, ilerlemeler sunmasına bağlıdır. Savaşın, ekonomik-siyasi konumuna katkılarını hisseden bir halk ona dört elle sarılır, onu besler ve yükseltir. Bu nedenle gerçekten halka dayanan bir önderlik, düşman başlangıçta ne kadar güçlü olursa olsun, yenilmez, er-geç zafere ulaşır. Ama ekonomik-siyasi çıkarı halkın çıkarlarıyla ters düşen bir önderlik, özde burjuva olan ulusal burjuva bir önderlik bunları sağlayamaz. Böyle bir durumda da önünde iki yol kalır. Ya başka güçlere dayanma ya da uzlaşma. PKK birinci yolla bugüne değin geldi ama dünyada RSE'nin çökmesiyle değişen dengelerle birlikte ikinci yola saptı. Devletin son dönemlerinde PKK'ya yönelik saldırıların PKK'yı ateşkesle zorlamada ki rolleri tek başlarına oldukça zayıftır. Bu saldırılar yukarıda açtığımız sınıf karakteri ve ona uygun olarak oluşan kendine-güvensizlikle birleşerek bir et-kide bulunmuşlardır.

Uzun süreli bir savaşı yürütmek, ancak ve ancak halka dayanmayı temel almış bir önderlikle mümkündür. Böyle bir önderlikte halkın en örgütlü, bilinçli ve devrimci saflarının, proletaryanın temsilcisi olabilir. Toplumsal kurtuluşu olduğu gibi ulusal kurtuluşu da ancak böyle bir önderlik sağlayabilir. Çünkü böyle bir önderliğin ekonomik-siyasi çıkarları halkın çıkarlarıyla çelişmez, aksine onunla tam bir uygunluk gösterir. Ve daha savaşım içinde halkın ekonomik-siyasi konumunu yükselterek, ona bu savaşın kendi öz savaşı olduğunu, gerçek kurtuluşun iktidarı ele geçirmekle mümkün olduğunu gösterebilir. TC'nin "Bahar operasyonu"nu PKK'nın ateşkesmesini fırsat bilerek TKP/ML-TIKKO' nun etkin olduğu ve savaşımı yükselttiği Dersim bölgesinde yoğunlaştırmış olması da bu gerçeği çok iyi bilmesinden kaynaklanmaktadır. Ama karşısında teoride pragmatik, ulusal burjuva bir önderlik değil MLMZD bilimiyle donanmış komünist bir güç vardır. Bu nedenle TC'nin bu operasyonunun kalıcı bir başarı kazanması bir yana zafer er-geç komünistlerin olacaktır.

Faşist Demirel-İnönü hükümeti, PKK'nın ateşkesini fırsat bilerek artık iyiden iyiye kokusu çıkmış "demokratikleşme" çorbasını yeniden halka yutturmaya hazırlanırken, doğrudan infazlarla devrimcileri katletmeye, cezaevlerinde 12 Eylül dönemi hak gasplarını, işkencelerini uygulamaya, yani gerçek yüzlerini sergilemeye devam ediyorlar. Bugün bir çok cezaevinde açık grevleri ölüm sınırına doğru ilerliyor. Malatya cezaevinde TKP/ML tutsakları açlık greviyle tıkanan görüşmelerden sonra ölüm orucuna çövmişlerdir. Devrimci yurtsever tutsakların ve özellikle komünistlerin kararlı direnişi gaspedilen hakların geri alınmasını sağlamıştır. "Sosyal demokrat"(!) adalet bakanının emriyle girişilen işkence ve hak gasplarına karşı yürütülen bu can bedeli direnişleri faşist TC. ve onun basını yok saymaya, kamuoyundan gizlemeye çalışıyor. Bu suskunluk ortamını delmeliyiz. Devrimci, komünist tutsakların direnişlerini dört bir yana duyurmalı, onları desteklemek, devleti sıkıştırmak için eylemler düzenlemeliyiz. Bunların gerçekleşmesinde en büyük sorumluluk Yeni Demokrat Gençlere düşmektedir.

Önümüzdeki sınıf mücadelesinin şanlı bir günü var! İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs. 1 Mayıs bu yılda ülkemizde egemenlerin özüne uygun kutlanmasına izin vermedikleri bir gün. "Demokratikleşme"nin yalancı pehlivanı Demirel-İnönü hükümetinin meclisi 1 Mayıs'ın "işçi bayramı" olarak dahi resmi olarak tanınmasını reddetti. Faşist-ırkçı mitingler için devlet tarafından açılan 1 Mayıs Alanı'nda ki kutlama istekleri reddedildi. Neden? Artık bunun yanıtını hepimiz biliyoruz. İşçi sınıfından, birleşmesinden korktukları için Kendileri" zenginleri sevdiikleri" için, iktidar icazetini Koç'lardan, Sabancı'lardan aldıkları için.

Ama ülkemizde 1 Mayıs yine de özüne uygun bir şekilde kutlanacaktır. Alanlarda, dağlarda, fabrikalarda ve tarlalarda 1 Mayıs sınıf kinlerinin daha da bilindiği, mücadelenin daha da yükseltileceği bir gün olmalıdır. 1 Mayıs nedenli özüne uygun bir şekilde, nedenli kitlesel ve nedenli militan kutlanırsa faşist TC'nin gerçek yüzü o denli teşhir olacak, halk muhalefetini sindirdikleri iddiaları o denli yalanlanacak ve gerçek zayıflığı o denli gözler önüne serilecektir. ■

BİR KEZ DAHA HALK İÇİ ÇELİŞKİLERİN ELE ALINIŞ TARZI ÜZERİNE VE DEVRİMCİ SOL'DA Kİ AYRIŞIMA KISA BİR BAKIŞ

Devrimci Sol içerisinde son dönemki gelişmeleri, devrimci, demokrat kamuoyunu bilgilendirmek ve konuya ilişkin duyarlı kılmak amacıyla aşağıdaki değerlendirmeyi devrimci bir sorumluluk gereği yayınlıyoruz. Devrimci Sol'daki ayrışmaya başlayan gelişmeler, bugün bize ulaştığı kadarıyla; onlarca dövme, tehdit, gözaltı kararlarıyla devrimci kamuoyunu daha da yakından ilgilendirecek şekilde tırmanmaktadır.

Herşeyden önce şunu belirtelim ki Devrimci Sol içindeki ayrışmayı dost bir dergi olarak üzüntüyle karşılıyoruz. Kendi ideolojik-siyasal çizgisi içerisinde, faşist diktatörlüğe karşı radikal mücadeleci bir geleneği olan bu örgütün böyle bir bölünme yaşaması düşmanı sevindirmiş dost güçleri ise üzmüştür. Bizce, gerek "Darbeci" denilen kesim gerekse "DK hizibi" denilen kesim örgüt içi mücadelede Marksist-Leninist yöntemi kavrayamamıştır. Gerek "Darbeciler" denilen kesimin çıkış biçimi gerekse "DK hizibi" denilen kesimin "Darbeciler"i şiddet yoluyla bastırmaya çalışması; bu yanlış kavrayışlarının somutta yansıyan biçimleridir. Niyet ne olursa olsun devrimciler arası şiddeti meşrulaştırmaya yönelik bu yöntemleri doğru bulmuyoruz. Her devrimci örgütün yaşayabileceği bölünme elbetteki objektif olarak örgüte zarar verir. Ama bu verilen zarar, birbirlerine karşı şiddet kullanılmasının gerekçesi olmamalı, olamaz da.

Devrimciler arası şiddet, devrim saflarını daraltmasının yanında devrimci güçler ve halk arasında moral bozukluğu yaratır; bunun yanında devrimciler aleyhinde anti-propaganda malzemesi yaratılmış olur.

Demokratik Halk Devrimi yolunda, silahlı mücadele çizgisi dolayısıyla Proleterya Partisinin en yakın müttefiklerinden birisi olmasından dolayı Devrimci Sol'daki bu bölünme devrim mücadelesine önemli zararlar verecektir.

Devrimci Sol'culara önerimiz; eğer ideolojik-siyasi bir ayrılıkları yoksa birbirlerini yıpratmaktan vazgeçip birleşmeleridir. Yok eğer ideolojik-siyasi bir ayrılıkları varsa birbirlerine karşı şiddet kullanmaktan ve birbirlerine karşı şiddet kullanılmasını meşrulaştırıcı açıklamalardan vazgeçip sorunu ideolojik-siyasi mücadele ile halletmeye çalışmalarıdır.

Devrimci Sol'cuların hangi kesimi olursa olsun birbirlerine karşı şiddet kullanmaları, onların ideolojik-siyasi olgunluklarının göstergesi olacaktır. Yaşanan ve yaşanacak olan pratiği de bu ölçüyle değerlendirmek gerekiyor. ■

Katliamlar Halkların Mücadelesini Engelleyemez

ODTÜ'de İstanbul ve Halepçe katliamlarını nefretle kınadık Newroz'u coşkuyla kutladık

ODTÜ'de devrimci coşku giderek artıyor. 5 Mart'ta katliamları kınadığımız yürüyüşte asker -sivil faşist- rektörlük üçlü çetesini püskürtmemizle başlayan hareketlilik sürüyor. İstanbul'da 1978'de katledilen 7 devrimci, Saddam faşistinin Halepçe'de 5000'in üzerinde Kürt emekçisinin katledilmesi, ve en son İstanbul Kartal'da 5 devrimcinin katli Mart ayına rastlıyor. Bunun bilincinde olan ODTÜ'deki duyarlı öğrenciler, devrimci - demokrat ve komünistler toplantılar yaptılar. Newroz'un tatile denk gelmesi sebebiyle Newroz'un da aynı günkü eylemlikle birleştirilmesinin doğru olacağı kararlaştırıldı. Eylem bazında sorumluluk alan bazı grupların bunları yerine getirmemiş olmasından kaynaklı bir takım zaafılar yaşandı. Örneğin ortak pankart ve ortak bildiri eylem anında henüz hazır değildi. Bu gruplar daha sonra özelleştire vere-

ceklerine dair bir izlenim yarattıkları için bu konuyu burada ayrıntılandırmıyor, yapılacak toplantıyı bekliyoruz.

Eylem yaklaşık 300 kişinin katılımıyla bir forumla başladı. Forumun başlangıcında devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Konuşma yapan Yeni Demokrat Gençlik'ten bir arkadaş, Halepçe'yi ve tüm katliamları lanetleyen ve emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin teşhirini yapan konuşmasını şu sözlerle bitirdi: "Halkların şanlı isyan bayrağını selamlayalım. Zulmün dağlarını eriten Newroz ateşini körükleyelim. Newroz'u kana bulayanları demokratik halk devrimi mücadelesiyle yenilgiye uğratalım"

Sürekli sloganları atıldığı ve çeşitli konuşmalar yapıldığı forumun ardından yürüyüşe geçildi. Eyleme YDG "Halepçe'yi lanetliyoruz. Zulmün dağlarını eriten Newroz Ateşini Körükle" yazılı bir pankartla katıldı. "Kürdistan faşizme mezar oluyor", "Halkız biz, Gelecek Ellerimizdedir", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Biji Newroz, Biji Kürdistan", "İstanbul ve Halepçe Katliamlarının He-

sabı Sorulacaktır", "Devrim Şehitleri Ölüm-süzdür" ve daha birçok sloganların atıldığı yürüyüş Matematik bölümü binasının önünde bitirildi. Burada da molotoflarla Newroz ateşi yakıldı ve coşkuyla halaylar çekildi.

Elbette ki, eylem boyunca jandarma oradaydı. Ne var ki 5 Mart direnişimizi unutamamış olacaklar, herhangi bir saldırı olmadı. Eylem başarıyla sonuçlandı. Yeni Demokrat Gençlik olarak bir kez daha haykırıyoruz: Baskı ve katliamlar bizleri yıdıramayacak. ODTÜ özgülünde ne jandarma, ne polis, ne rektörlüğün soruşturmaları ve tehditkar bildirileri, ne de resmi ve sivil faşistler bizi durdurabilir.

- Yaşasın Newroz!
- İstanbul ve Halepçe Katliamlarını unutmadık!
- Ulusların Gerçek Kurtuluşu
- Yaşasın Yeni Demokratik Türkiye Mücadelemiz!

ODTÜ YDG

Rektörlük bildirisine cevaptır

Arkadaşlar,

15 Mart günü ODTÜ rektörlüğü imzasıyla bir bildiri yayınlandı. Hazırlık sınıflarında zorla okuturıldı, bölümlere ve yurtlara dağıtıldı. Çok sayın Rektör zavallılık kokan bu duyuru ile öğrencileri açıkça tehdit ediyor. İzinsiz gösteri ve yürüyüş yapıldığını pek işgüzar biçimde bizlere hatırlatıyor. Sayın Rektörden izin almadan toplantı yapmak, yürümek, tartışmak, toplu halde dolaşmak gibi "kötü eğilimler" taşırsak geleceğimizin tehdit altında olduğunu ısrarla vurguluyor. Aynı zamanda mektep içinde her türlü sorunların tartışılacağından dem vuruyor. Tabii ki milli birlik ve beraberliği bozmayan, Atatürk ilke ve inkılaplarına sadık kalınarak. Bu parlak önermenin! Rektörün ve idarenin bilimsel yaklaşımının olağanüstü ürünü olduğunu kavradık. Aynı Rektör 5 Mart günü terörist dediği insanları temsilci olarak kabul etmiştir, görüşmelerde bulunmuştur. Yine gözaltına alınan bir arkadaş jandarmadan makam arabasıyla getirmiştir. Bu ne yaman çelişki!

Yurtlardan atılan 25 öğrencinin geri alınması ve kapıda askerin arama yapmaması konusunda görüşen arkadaşlara da öneri de bulunmuştur. Bu sorunları Öğrenci Bülteninde yazıp yayınlatabilirsiniz demişti. Ne gariptir bu sözünü da hemen unutmışa benziyor. Burada hafıza erozyonu var.

Çok sayın Rektörün amacı mektepte hiç bir aykırı sesin çıkmaması forum yapılmaması, yürüyüş yapılmaması. Bunları uyarsak çok uysal çocuklar olacaktı. Ama aynı zamanda ODTÜ'de külliye yaptırma vakfı kuruluyor, gerici-faşist örgütlenmelere yardım ediliyor. Sayın Rektörün duyarlı kamuoyuna bu konuda hesap vermesi zorunludur. Devrimcileri, demokratları tehdit etmeyi ise aklından bile geçirmesin.

Olaylara sebebiyet verenler hakkında soruşturmalar başlatıldı. Hem yurtlarda, hem fakültelerde hemde DGM'de. Dokuz günlük tatil fırsat bilip kolayca cezalar vereceğinizi sanıyorsanız acayip yalnılgıya düşerseniz sayın Rektör ve sevgili Bilimadamları.

Duyarlı öğretim üyelerine çağırımız DGM görevlisi gibi davranmayın, soruşturmalar katılmayı

reddedin. Sorunlara sahip çıkan ve çözüm üretmeye çalışan öğrencileri destekleyin. Rektörlük ODTÜ'de meşruluğunu öğrencilerin gözünde yitirmiştir. Çağırımız şudur: Daha fazla gerginlik istemiyorsanız savcılık yapmaktan vazgeçin. Bir arkadaşımız dahi ceza alsın bu cevabını anında alacaksınız. Biz tüm devrimciler, demokratlar ve sorunlarına sahiplenen duyarlı öğrenciler olarak birlikteyiz ve kararlıyız.

- Soruşturmalar kaldırılmalı!
- Jandarma aramaları kaldırılmalı!
- Yurttan atılanlar geri alınmalı!
- ODTÜ'de külliye yaptırma vakfı kapatılmalı, kamuoyu aydınlatılmalı!
- Öğretim üyeleri soruşturmalara katılmayın!
- Gücümüz birliğimizdir!
- Öğrenciler, öz örgütlülüğünüz olan öğrenci derneklerine!
- Susmayalım! Susmak onaylamaktır!
- Gelecek Ellerimizdedir!

ODTÜ PLATFORMU
19.3.1993

Malatya İnönü Üniversitesinde Halepçe ve İstanbul Üniversitesi katliamlarına karşı Forum düzenlendi.

Okul idaresi, jandarma ve polisin tüm engelleme çabalarına rağmen İnönü üniversitesi öğrencileri 16 Mart 1988'de Halepçe'de ve 1978'de İstanbul'da katledilen, masum ve savunmasız 5000 Kürt ve yiğit-devrimci öğrenciler için anma toplantısı gerçekleştirdiler. Uzun zamandan beri kışla haline çevrilmiş durumda olan kampüse o günde (her gün yapıldığı gibi) girişte arama yaparak, öğrencileri korkutmak ve üzerlerinde psikolojik bir etki bırakmak isteyen jandarma ve polisin sık sık fakülte değiştirmek, gruplar halinde jandar-

maları fakülte içlerine kadar sokmak, yemekhane dışında cemsellerle jandarma bekletmek, yemekhane içerisinde de hazır kameraları bekletmek suretiyle eylemi engelleme çabaları boşa çıkarıldı.

Yemekhane içerisinde toplanan 100'e yakın kişi 'Halepçe'de katledilen kürtler ve İstanbul'da katledilen devrimci öğrenciler için yapılan saygı duruşu çağırısı' ile başlayan eylemle katliamlara karşı tepkilerini dile getirdiler. Daha sonra bir öğrenci arkadaşın Halepçe ve İstanbul'daki katliamların içeriğini ve yükselen devrimci muhalefet karşısında devletin acizliği ve bu acizliği faili (meçhull!) Devlet cinayetleriyle örtbas etmek istemesi teşhir edilerek sloganlar atıldı.

Eylem sırasında jandarma ve polis afallayarak oraya buraya koştu. Kitlenin toplu bu-

lunduğu anda müdahale etmekten çekinen jandarma eylem sonrası, yemekhaneden çıkarak fakültelerine girmek isteyen 4 öğrenci arkadaş gözaltına aldılar. Gözaltına alınanlardan ikisi bırakıldı. Diğerlerinin ise DGM'ye çıktıktan sonra bıkırılacağı açıklandı.

Öğrenciler "üniversitemizde jandarma ve polisin bütün baskıları, sivil faşistleri devrimci öğrencilere saldırtması dahil bütün oyunlarını altüst edilerek mücadelemiz yükselerek devam edecektir." diyerek kararlılıklarını gösterdiler.

- Kahrolsun katliamlar!
- Kahrolsun Faşist Diktatörlük!
- Yaşasın Halkların Kardeşliği!

İnönü Üniversitesi YDG

Uludağ Üniversitesi'nde katliamlar protesto edildi

Gün 16 Mart 1978, 16 Mart 1988. Bu günler insanlık tarihinde kara sayfalarla anıldı/anılabilecek gibi, direnişin boy verdiği gün olarak geçti/geçecek.

Bugünü anımsamak, bilince çıkarmak; emperyalizme ve uşak yönetimleri olan yerli gerici-faşist diktatörlüklere karşı savaşmaktır. Bu perspektifle hareket eden YDG, Uludağ Üniversitesi'nde bu yönlü çalışmalar yapmış çalışmalara aktif olarak katılmıştır.

1978'de katledilen 7 devrimci ve 1988'de Halepçe'de kimyasal bombalarla katledilen 5000 Kürt insanının anlatılması ve kitlelere bu temelde faşizmi teşhir çalışmalarını istediğimiz boyutta olmamışsa da, (bunun özellikle subjektif ve bize de yansıyan nedenlerden olması üzücüdür. Aynı zamanda ders vericidir.) olumlu olmuştur.

16 Mart öncesi gelen çağrılarla bu günü anma ve anlatma perspektifiyle platform oluşturma çabaları olmuş bu da kendi çalışmalarımıza set çekmiştir. Evet burada bir çelişki kendini gösteriyor. Oluşturulan platform çalışmalarını zenginleştirileceği yerde maalesef kısırlaştırdı. Bu da bizim anladığımız anlamda eylem birliklerinin dışında bir olgudur. Eylem birlikleri, tek tek eylem birliğine girmiş yapılanmaları geliştirdiği gibi, genel hareketi de geliştirip, nitelikli bir konuma ulaştırır.

Fakat 16 Mart öncesi oluşturulan Devrimci Eylem Birliği bu tanımlamadan uzak olduğu gibi, eylem sürecinde eylemden önce dağılımı, ilkeli bir birlikten çok, zayıflıktan, tek başına ayakta kalamamanın verdiği bir yığınağın oluştuğunu açıkça göstermiştir.

Evet biz buna karşıyız. Bu eylem birliği ise biz böyle bir birlikte yokuz. Bizim anladığımız eylem birlikteliği birbirine dayanmayı değil, aynı ayrı ayakta durmayı, faaliyet yürütmeyi ve bu ayrı ayrı güçlerin bir araya gelmesi (ilkeli, disiplinli bir tarzda) olarak anlıyoruz.

Bu böyle olmayınca ayrılıklar, dağılımlar, burdan da yenilgi ya da bozgunlar kaçınılmazdır. Yaşanan süreç buna en açık örnektir.

Eylem öncesi oluşturulan platformda çalışmalar başlamış, bununla birlikte tartışmalar sürmekteydi. Tartışmalarda sorun en son, hazırlanan çalışmaların (pano, döviz, afiş vb.) herhangi bir jandarma saldırısında savunulup savunulmaması, bu savunmanın şekli (fiili müdahale mi, alkışlı sloganlı protesto mu) nasıl olmalıdır da kaldı. En son biz fiili müdahale değil de alkışlı sloganlı protestonun doğru olacağını, somut durumun gerektirdiğini vurguladık. Bu kararımızı Devrimci Yurtsever Gençlikten arkadaşlarda paylaşıyorduk. Fakat bu diğer anlayışlarca kabul edilmiş, fiili müdahalede diretilmiş, buda platformun dağılmasını getirmiştir.

Bizim ve DYG'in katılımıyla İ.L.B.F.'de forum olmuş, afişler asılmış, ancak jandarma aramaları nedeniyle pano okula getirilememiş ve asılamamıştır.

Forumda bir arkadaş konuşma yapmış, Halepçe ve 16 Mart katliamları lanetlenmiş "Berxwedan Jiyanê, katliamlar mücadelemizi engeleyemez" sloganları ile forum bitirilmiştir. Aynı gün akşam yurda pano asılmış hazırlanan DEB imzalı bildiriler dağıtılmıştır. (DEB'de YDG VE DYG yer alıyordu.)

Bizim hazırlanan çalışmalarını savunmada fiili mü-

Uludağ Üniversitesinde Yeni Demokrat Gençlik, Barbara Anna KISTLER'i ve mücadelesini çeşitli çalışmalarla tanıttı.

dahaleyi reddetme mantığımızın altında yatan bunun şartları olmamasıdır. Bu şartlar gerek bir sonra ki gün Newroz şenliğinin olması, jandarma yığınağının olması (fakülte kapılarında kimlik kontrolü, üst-baş aramaları, diğer fakülte ve dersliklerden gelen arkadaşların kimliklerin alınması, ileriki çalışmalarını engelleyeceği gerekse ve en önemlisi bu çatışmayı kaldıracak kitlenin olmayışı, hazırlıkların (kitleye yönelik çalışmaların eksikliğinden) olmayışı gibi nedenlerdir.

Nitekim o gün gece yarısı (ertesi gün sabaha karşı) Görükle Öğrenci Yurtlarında jandarma-polis işbirliğiyle operasyon yapıldı. Operasyonda gözaltı olmamış, fakat bir odadaki dolaplar kırılmış, dolapta ki YDG bildirileri, pankartı ve DEB panosu, Partizan ve YDG dergileri ve bir çok kitap bir arkadaşımızla birlikte alınmış, bunlardan sadece kitaplar arkadaşımıza geri verilmiş, arkadaşımıza da muhbirlik teklif edilmiş, tehdit edilmiştir.

Aynı günün sabahı İ.L.B.F.'ye gelen Militan Gençlik'ten arkadaşlar döviz ve pano asmaya çalışmışlar, bu jandarma tarafından engellenmeye çalışınca çatışma çıkmıştı. Çatışmada jandarmalar yaralandığı gibi, sonradan yapılan yığınaktada arkadaşlarımız işkence boyutuna varan (ki işkenceden öte bir şey bu) bir şekilde göz altına almış, bu arkadaşlarımızdan (9'undan) 7'si tutuklanmıştır. Arkadaşlarımızın bir çoğu oldukça ağır yaralar almışlardır. O gün öğle saatlerinde olayı anlatan ve teşhir eden bir forum yapılmış, jandarmanın tavrı, yerdeki kanlar gösterilerek anlatılmıştır.

Aynı günün akşamı Newroz şenliği, yapılmış şenlik eksiklerine rağmen oldukça coşkulu 1000 kişiye varan bir katılımla Halepçe, İ. Üniversitesi ve Dersim'de şehit düşen Barbara ANNA KISTLER nezdinde tüm devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlamış, dışarıda Newroz ateşinin etrafında halaylarla havai fişeklerin altında "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganlarıyla bitirilmiştir. Şenliğe YDG'dende arkadaşlar katılmış, marşlarla coşku artırılmaya çalışılmıştır. Şenlik olumlu geçmişse de Newroz'u anlatma, mücadeledeki yerini kavratma açısından eksik kalmış liberal çizgiye kaymıştır. O gün yurtta dikkati çeken bir şeyde oldukça fazla jandarmanın bulunmasıydı.

Ayrıca bizimde Barbara ANNA KISTLER adına bir panomuz olmuş, panoda onu ve mücadelesini tanıtmaya yönelinmiştir. Bunun dışında gene kendi hazırladığımız afişleri yurt kantinine asmıştık. Yine şenlikte yer alan bir arkadaşımız Barbara'ya ilişkin bir konuşma yapmış, söylediği türkülerde Barbara'ya yer ayırmıştır.

Barbara'ya ilişkin çalışmalarımız bunlarla bitmeyecek. O artık mücadelemizde yaşayan unutulmaz bir neferdir. Mücadelemizin kopmaz bir parçasıdır.

Ayrıca Bursa'da merkez yerlerde (Altıparmak Heykel, Cumhuriyet caddesi) Soğanlı ve Sırameşelerde dergimizin çıkardığı Newroz konulu özel sayıların afişlemesi yapılmıştır. Bursa'da ayrıca HEP'in düzenlediği şenlikte oldukça coşkulu geçmiş Barbara'ya ilişkin YDG'nin de bir mesajı okunmuştur. ■

Aydın'da Newroz kutlamalarında çatışma

yönelen tüm katliam ve kıyımlara nefretle karşı çıkıyor, yapanlardan hesap soruyor. İşte hakim sınıfların suratlarındaki kara lekelerden biri olan 16 Mart katliamları nefretle anıldı. Faşizmin, ne 16 Mart 1978 İstanbul Üniversitesinde devrimci öğrencilere yaptığı bombalı katliamları ne de halkların katili faşist Sada rejiminin kimyasal bombalarla Kürt halkını yoketme çabaları onların yanına kar kalmayacaktır!

Aydın'da da üniversiteli öğrenci gençlik, 16 Mart'ta yapılan bir forumla faşizme olan kinini bir kez daha haykırdı. 60-70 civarında öğrencinin katıldığı anma toplantısı okulun bahçesinde saygı duruşu ve şiirlerle başladı. 16 Mart İstanbul ve Halepçe katliamları anlatılarak faşizmin teşhir edildiği konuşmalar başlak üzere iken devletin kolluk güçlerinin saldırısı başladı. Öğrenci gençliğin en küçük bir kıpırtısına tahammül edemeyen, okula hergün yaptığı sivil yığınağı ve çok çeşitli baskı

yöntemleriyle pasifize etmeye çalıştığı öğrenci gençlikten çıkabilecek en küçük bir muhalif ses bile polis i harekete geçirmeye yetmektedir. Onlarca sivil-resmi polis ve çok sayıda çevik kuvvetin, topluluğu çepeçevre sararak "dağın" uyarısını insanların duymasına bile fırsat kalmadan dağıtmaya çalışması, öğrencilerle polis arasında çatışmaya yol açtı. Öğrencilerden bazılarını gözaltına almaya çalışan polis arkadaşlarını polise vermek istemeyen öğrenciler arasında sert tartışmalar başladı. Bunun üzerine polis coplarını ve silahlarını kullanarak, yerlerde sürükleyerek öğrencileri gözaltına aldı. Daha sonra okul koridorlarında polis ve öğrenciler arasında süren kovalamacalarla birlikte toplam 6'sı kız 28 öğrenci gözaltına alındı. Öğrenciler 1 gün gözaltında tutulduktan sonra mahkemeye çıkarılarak tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Ancak hırsız alamayan polis 1 arkadaşımızı tekrar gözaltına aldı. Bu arkadaşımızdan hala haber alınamadı. ■

-Kahrolsun burjuva-feodal eğitim sistemi!

Aydın'dan bir YDG okuru

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü başta Kürdistan olmak üzere ülkenin her tarafında kan dökmeye devam ediyor. İktidara gelmeden önce akıl almaz vaatleriyle halka sahte umutlar sunan -500 gün içerisinde gerçekleştireceği sözleri verip- ancak iktidarlara süresince halka daha fazla yoksulluk, zulüm ve kandan başka verecek bir şeyi olmayan koalisyon hükümeti çürümüş saltanatlarını yıkmaya çalışanlara da tahammül edemiyorlar.

Yaptıklarının hesabını sormaya kalkanlara kurşun, tutsaklık, her türlü baskı ve işkencelerle cevap vermektedir. Ülkenin dağlarında sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi veren halk savaşçılarının tutuşturduğu insan ateşi şehirlerde de emperyalizm ve yerli uşaklarına korku salıyor, üniversitelerde, okullarda her türden gericilikle mücadele eden öğrenci gençlik halkın çıkarlarının tavizsiz savunucusu olmaya devam ediyor. Kanla yazılan kurtuluş mücadelesi tarihi, onu yoketme, karalama çabalarına, karşı daha büyük bir yüreklilik ve inançla yazılıyor. Halkın gerçek evlatları olan komünistler, devrimciler, yurtseverler, halklara

Uludağ Üniversitesi'nde Polislin muhbirlik ağı oluşturma çabaları

Kontrgerilla Uludağ Üniversitesi'nde yeni avlar peşinde. Ziyaettin yetmeyince yenilerine yöneliyor. Emrullah'tan sonra şimdi de sonra Oral BAL'da.

İşkenceleri, katliamları yetmeyince şimdi de muhbir ağı örmenin peşinde koşuyorlar. Biliyorlar ki kök salmış özgürlük hareketi saltanatlarının sonunu getirecek. Bunu geciktirmenin peşinde koşan faşistler, her türlü oyundan geri kalmıyorlar.

İşkencede ser verip sır vermeme geleneğini bilen cinayet şebekeleri şimdi de muhbir ağı örmeği bu şekilde özgürlük hareketini etkisiz hale getirmenin peşindedir. Fakat her oyunları gibi bu oyunları da bozulacak, devrimci yaratıcılığın önünde boyun bükceklerdir. Yaptığımız bu röportaj, bu oyunlarından birinin daha açığa çıkarılmasını, kontrgerillayı tanımlamayı ve fonksiyonunu açıklamayı hedefliyor.

Oldukça net ve açık.

YDG- Geçenlerde yani 17 Mart sabahı jandarma ve polis işbirliği ile yapılan yurt operasyonunda siz bulunduğunuz odadan alınmış ve bir kaç saat sonra bırakılmışsınız. Bizim aldığımız duyurular üzerine ve sizinde söylemeliniz sonucu, bir röportaj yapalım dedik.

YDG- Önce kendinizi tanıtır mısınız?

Oral- İsmim Oral Bal M.Y.O bilgisayar son sınıf öğrencisiyim. Bu sene üçüncü senem. Burada sürekli kalıcı olmadığım için, yurtdışı kalıcı değil misafir öğrenci konumunda kalıyorum.

YDG- Yapılan operasyonda belli bir süre için alınıldınız. Önce neden alındığınızı açıklar mısınız?

Oral- Bulduğum odaya gelen polis, hiçbir odada yapmadığı halde, kaldığım odada dolapları kırarak arama yaptı. Aramalar sonucu dolaplardan birinden kitaplar, YDG, Partizan ve çeşitli dergilerinde arasında bulunduğu, YDG imzalı pankart bezi ve DEB imzalı, o gün yurtdışı asılı olan Halepçe konulu pano vardı. Bunun üzerine benide aldılar.

YDG- Bunların dışında, yasadışı birşey var mıydı?

Oral- Hayır bu saydıklarım vardı. YDG imzalı pankart bezinde de hiçbir slogan yoktu. Sadece bezin üstünde YDG yazıyordu.

YDG- Peki size herhangi bir şey yaptılar mı?

Oral- Küfür, tehdit ve tartaklamadan öteye gidilmedi. Bazı sorular sordular. Kişileri sordular, tanıyıp tanımadığıma dair.

YDG- Tehdit ettiler dediniz. Ne gibi tehditler?

Oral- Bana önce muhbirlik teklif edildi. Bunu yaptığım takdirde, bana hiçbirşey yapılmayacağını, aksine oldukça rahat bir ortamda yaşabileceğimi belirttiler. Aksi takdirde ölümümün yakın olduğunu ve bununla kontrgerillanın yapacağını söylediler.

YDG- Nasıl yani kontrgerillanın öldüreceğini polis nereden biliyor?

Oral- Kontrgerilla ile polis arasında ne tür bir ilişki olduğunu bilmeyen yok. Kontrgerilla demelerinin tek sebebi korkuyu büyütme ve baştan teslim almak.

YDG- Peki muhbirlik teklif edildiyse bir randevı ya da görüşmede vermişlerdir

Oral- Evet Halil diye birisinin ismini ve telefon numarasını verdiler.

YDG- Bu isim bize yabancı değil. Daha önce yine okulumuzda Emrullah diye bir iktisat öğrencisi alınmış, bu kişiyede aynı isimle telefon numarası verilmişti. Bu kişiye de muhbirlik teklif edilmişti. Anlaşılan amaç ve yöntem aynı. Peki bu konu hakkında ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Oral- Aklıma gelen ilk şu: bir kere ülkemizde can güvenliği diye bir ölçü yok. Açık infazların, işkencelerin, sokak katliamlarının yapıldığı bu şartlarda zaten kimsenin can güvenliği yok. Benimde bu şartlardan bağımsız, pek bir farklılığım yok. Yapabileceğim savcılığa suç duyurusunda bulunmak, avukat tutmak olacak. Başıma

herhangi bir şey geldiği takdirde kimin tarafından yapıldığı bilinsin. Zaten kontrgerilla eşittir devlet demek. Bunu artık herkes biliyor. Fakat ses çıkarılmıyor. İsmet Sezgin ve diğer tüm uşaklar istedikleri kadar bunu gizlesinler, benim yaşadığım belki de yaşayacağım olayla kontrgerillanın olduğunu çok net bir şekilde açıklıyor.

Düşünün anti-terör masasından gelen bir polis bana "kontrgerilla seni öldürür yoksa" demesi neyi açıklar. Benim tehdit edilmem " bu söylediklerimizi aynen yapacaksın kimseyede anlatmayacaksın yoksa kontrgerilla seni öldürür" demeleri ve tekrar mahkemeye dahi sevk etmeden yada işkencehaneye götürmeden bırakmaları neyi açıklar. Elbette ki kontrgerillanın renk değişikliğinden, kimlik değişikliğinden başka birşey değil.

YDG- Sizce anında serbest bırakılmanızın bir sebebi olabilir mi?

Oral- Sanırım beni bıraktıktan sonra takibe alarak, bir yerlere ulaşacaklarını sandılar. Zaten keyfi olarak davrandıkları için ne yaptıklarını anlamak kolay değil.

YDG- Sistemli işkence yaparak senden bir şeyler almaya neden çalışmadılar sence?

Oral- Bunun garantisi yok. Bunun dışında öğrenecekleri başka birşey yoktu. Zira bildiğim şeyleri zaten biliyorlardı. İşkencede çözüldüğüm takdirde bunları söyleyecektim. Bundan da öteye gidemezlerdi. Onların hedefledikleri daha ileriye gitmek yeni ilişkiler yakalamaktı. Burada, kendilerince, en iyi beni salarak yapmayı düşündüler.

YDG- Anlattıklarınız ve yapılanlar bu söyleminizi kanıtıyor. Peki bunu engellemek için ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Oral- Yapacak birşeyim yok. Zaten pek birşeyim yoktu. YDG'ye sempati duyan, onun görüşlerini savunan ve elimden geldiğince mücadelesine destek olmaya çalışan biriyim. Bunu her yerde ve her zaman söylerim, söylemekte de onur duyarım.

YDG- Sizce, sizi bir daha alırlar mı?

Oral- Beni bir kez daha rahatsız ederler. Her şey oradaki tavrıma bağlı. Ya onurluca bir direniş yada onursuzluğun çirkef çamuruna dalmak. Düşün ve karşı-devrimin keskinleştiği an. Ya devrim yada itiraflık. Oradan da karşı devrim saflarına. Başkada orta bir yol yok. Ya mücadelem giderek bir anlam kazanacak, ya da mücadeleden tamamen soyutlanacak, uzaklaşacağım.

YDG- Peki öldürülme hakkında ne düşünüyorsunuz?

Oral- Buda olabilir tabi. Fakat bundan önce eminim beni şöyle bir yoklarlar. Olmadiysa öldürmeye yönelirler. Ki bu da onlar için kolay bir olay. Fakat şu da var ki böylesi bir olay onların maskesini düşürecek. Burada hesaba katacaklarını düşünüyor. Tabi bu onların merhameti değil, yükselen mücadele karşısında halka karşı olan korkularındır. Çünkü halkın açıkca yüzlerini görmelerini pek istemezler bu onların sonunu yakınlaştırır.

YDG- Peki Oral teşekkürler. Mücadelenizde yanındayız.

Ege üniversitesinde Coşkulu newroz yürüyüşü

Her yıl olduğu gibi bu yılda Ege Üniversitesi kampüsünde Newroz ateşi coşkuyla yakıldı. Bu yıl Newroz'un pazar gününe denk gelmesi, öğrenci gençliğin okullarda, 16 Mart, Halepçe ve Newroz katliamlarının protesto edilmesi ve Newroz ateşlerinin yakılmasını gündenden önce gündeme getirdi.

Biz Ege Üniversitesinde kendi dışımızdaki gruplara Newroz gününden 4-5 gününce Mart ayı katliamlarını, özde Halepçe, Newroz ve 16 Mart katliamlarını protesto için, faşizmi teşhir eden ve Newroz ateşlerinin yakılacağı bir ortak yürüyüş önerisi götürdük.

Yurtsever Gençlik Newroz'u bayram, diğerlerinin katliam olduğunu belirtip, Newroz'un ve katliam günlerini birleştirilip, aynı günde yürüyüş yapılmasını doğru bulmadıklarını söylediler. Biz ise bu yaklaşımın doğru olmadığını söyledik. Çünkü '92 Newroz'unda 200'e yakın insan katledildi. Dolayısıyla Newroz'un Kürt halkı için bir bayram olmaktan öte başkaldırı, mücadele ve savaş günü olduğunu belirtip, bayram yanının sembolik olarak ele alınmasını vurguladık ve arkadaşları ikna ettik. Diğer gruplarda önerimize olumlu yanıt verdiler.

18 Mart perşembe günü ortak bir yürüyüş yapılması ve Newroz ateşinin yakılması kararı alındı.

Öğlen saat 12'de yürüyüş, Dokuz Eylül Üniversitesinden gelen arkadaşların katılımıyla 350-400 civarında bir kitle ile başladı. Yürüyüş sırasında, "Zulme karşı başkaldırı meşrudur", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji Newroz" pankartları taşındı. Yürüyüş boyunca "Kürdistan kızillaşacak, faşizme mezar olacak", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm", "Biji Newroz", "Kahrolsun faşist diktatörlük" gibi sloganlar atıldı.

"Kürdistan kızillaşacak, faşizme mezar olacak" sloganı Kürt halkının gerçek kurtuluşunun sınıfsal kurtuluşta, dolayısıyla kızıl bir savaşla olabileceği gerçeği vurgulanması açısından kitlede sempatiyle karşılandı. Yürüyüş Ziraat Fakültesi önüne kadar uzunca bir yol kat ederek devam etti ve burada foruma dönüştürüldü. Newroz ateşi yakıldı, sloganlar haykırıldı ve ateş eşliğinde konuşmalar yapıldı. Yeni Demokrat Gençlik (YDG) adına bir arkadaşın Kürtçe ve Türkçe bir konuşma yapması kitle tarafından coşkuyla karşılandı. YDG adına konuşma yapan arkadaş konuşmasında TC'nin katliamcı tarihi, Newroz'un Kürt halkı için ifade etmesi gereken önemi, bugün gerçek kurtuluşun ulusal değil, sınıfsal kurtuluş mücadelesinde olduğunu. Kızıl Siyasi İktidarlar için yürütülen gerilla savaşına destek vermek gerektiği, çeşitli milliyetlerden halkımızın gerçek kurtuluşunun ancak bununla mümkün olacağı üzerinde durdu. Bu arada üzerinde "Barbara Kistler yoldaş ölümünüzü", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi", "Yaşasın Kızıl Siyasi İktidarlar için yürütülen gerilla savaşımız", "Yaşasın TMLGB, Yaşasın 1. Kongremiz", "Newroz ateşini, kızillaştırarak körükleyelim", "İktidar namlının ucundadır", "Yaşasın halk savaş" gibi sloganların yer aldığı TMLGB imzalı kuşlamaların yapıldığı görüldü. Forum halaylar çekilerek sona erdirildi.

Polis birara provakasyon çıkarmak istediysede başarılı olamadı. Sivil polisler sinsice fotoğraf çekmeye çalışırken kitle tarafından farkedilip üzerlerine yürününce kaçarak uzaklaştılar. Polis bunun acısıyla kampüs dışında çevik kuvvetle otobüslerin yolunu kesip 40 arkadaşı gözaltına aldı. İkinci gün kampüste bu olayı protesto eden kantin konuşmaları ve afişlemeler yapıldı.

YDG'nin Newroz ve Barbara Kistler yoldaşın şehit düşmesiyle ilgili çıkardığı afiş ve bildiriler okullarda ve sentslerde duvarlara yapıldı.

Biz sonuç olarak tüm bu coşku ve hareketliliği olumlu buluyoruz fakat yeterli değildir. Öğrenci gençliğin önünde örgütlenme, YDG'nin önünde ise önderlik etme sorunu vardır. Öğrenci gençlik derneklerini yeniden inşaa etmelidir. Açık olanlara işlerlik kazandırılmalıdır. Dernek kurma imkanının olmadığı fakültelerde - Hukuklarımızı koruma ve geliştirme komiteleri- kurulmalıdır. YDG buna önderlik etmelidir. Görevlerimizin bilinciyle hareket etmeliyiz. Özgür gelecekle ellerimizle yaratmalıyız. ■

İstanbul Üniversitelerinde eylemlilikler

İTÜ'DE NEWROZ KARMAŞASI

İTÜ'de Newroz'un şenlikle kutlanması için 17 Mart 1993 çarşamba günü bütün derneklerden öğrencilerin katılımıyla bir toplantı düzenlendi. Toplantıya Devrimci Yurtsever Gençlik, Newroz'un şenlikle kutlanmasının anlamsız olduğu, şenliklerin bir faydası olmadığı gerekçesiyle katılmadı. Şenlikle ilgili çeşitli öneriler, bu arada DPG'nin kapağı yürünüp molotoflanması ve Maslak yolunun kesilmesi önerisi geldi. DPG'nin önerisine YDG, böyle bir eylemin İTÜ'de ters tepeceğini, bu tür eylem dışarıda yapılırsa amaca ulaşacağını ve kitleler tarafından daha olumlu karşılanacağını, Newroz'un kitlelerin ileri kesimlerinin mümkün olduğunca katılarak kutlaması gerektiğini söyleyerek reddetti. Diğer devrimci-demokrat gruplar da öneriyi reddetti. Ertesi günde süren tartışmalar sonucu, Fen-Edebiyat Fakültesi'nde forum, şenlik yapılması, yürüyerek Elektronik Fakültesi'nin önüne gelinip ateş yakılması benimsendi. 19 Mart Cuma günü DPG'nin kapağı yürütmekte ısrarlı olduğu ve bunu yapacağı öğrenildi. Ve DPG tarafından derneklerin yürüyüşünün ertelenmesi istendi. Eylemi dernek eylemiyle çakıştıranın DPG olduğu ve bunu düzeltmenin de DPG'nin sorumluluğu olduğu gerekçesiyle bu istek reddedildi. DPG ise ısrarlıydı. Tam bu sırada eylemin başlamasına 5 dakika kala pasif olarak katılıp katılmayacakları konusunda bile muğlak davranan DYG Fen-Edebiyat kantinine gelerek eylemi kendi sloganlarıyla başlattı ve eylemin insiyatifini Eylem komitesi'nden gaspederek programı değiştirdi. Bunun üzerine YDG eylemden çekildi. EK insiyatifinden başka insiyatif tanımayacağını söyleyenlerin tarafısız kalması ise ilgi çekicidir. Şenlikten kısa süre sonra ise DPG merkezi yürüyüşünü yaptı ve Maslak yolunu kesti. Polislin kitleye ateş açtığı öğrenildi.

16 Mart - 19 Mart arasında YDG tarafından Newrozla ve Halepçe'yle ilgili afişler hazırlandı. Newroz'la ilgili bildiri dağıtıldı ve pullama yapıldı.

İ. Ü. AVCILAR KAMPÜSÜNDE 16 MART FORUMU

15 yıl önce 16 Mart 1978'de İÜ. Beyazıt Kampüsü önünde 7 kişinin katledilişi ve 16 Mart 1988'de Halepçe'de 5000 kişinin kimyasal silahlarla katledilmesi Avcılar Öğrenci Dernekleri girişimi ile İÜ. Mühendislik Fakültesi kampüsünde düzenlenen bir forum ile anıldı. Devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşundan sonra önce Halepçe katliamı, sonrada İÜ. Hukuk Fakültesi ana girişi önünde katledilen 7 devrimci-demokrat insanla ilgili Avcılar öğrenci dernekleri imzasıyla bir metin okundu. Yine bu sırada 'Halkları katlederek yokedemezsiniz' pankartı açıldı. Daha sonra çeşitli şiirler okundu. 'Yaşasın halkların kardeşliği, Devrim şehitleri ölümsüzdür, Yaşasın demokratik halk üniversiteleri ve Yaşasın halk savaşı sloganları atıldı.'

Dönem başından beri Mühendislik fakültesinde düzenlenen ilk forum olması nedeniyle katılım sınırlı oldu, ayrıca forumun geçtiği ön kantindeki geri ve burjuva öğrencilerde panik ve diğer kantine de kaçış gözlemlendi. (Pankartların açılması sırasında polislin (bir minübüs dolusu) fakülte kapısından girdiği ancak sonradan geri gittikleri haberi alındı.) Forum 30-35 dakika kadar sürdü.

Yeni Demokrat Gençlik ise eksikleri ve yeterli hazırlık yapmamakla birlikte foruma katılmış ve 'Yaşasın demokratik halk üniversiteleri ve Yaşasın halk savaşı' şiarları ile kitleyle kucaklaşmıştır.

İ. Ü. AVCILAR KAMPÜSÜNDE YDG OKURU

SARIYER'DE NEWROZ KUTLAMASI

Bizler YDG olarak Sarıyer'de ilk defa devrim ateşiyle kızılbaşan Newroz' ateşini bütün ezilen halkların birlik ve dayanışma mücadelesi çerçevesinde Sarıyer Mehmet Akif Ersoy Park'ında, yakarak halaylar ve türkülerle Nevruz'u kutladık. İlk olması nedeniyle çeşitli eksiklerimiz olsada 3.5 saat süren kutlamada katılım iyi düzeydeydi. Öncünün iktidar perspekti-

MİMAR SİNAN ÜNİVERSİTESİ'NDE FORUM VE ŞENLİK

Okulumuzda 16 Mart günü öğrenci derneği tarafından yapılan forumda Halepçe katliamı ve 1978'de İÜ'de sivil ve resmi faşistler tarafından gerçekleştirilen katliam kınandı.

Devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşundan sonra konuşmalar yapıldı, şiirler okundu. Daha sonra öğrenciler tarafından Adnan Yücel'in "Adı Yasak Ülke" adlı oyunu oynanarak foruma son verildi. Bir de öğrenci derneği tarafından Halepçe katliamı ile ilgili bir duvar gazetesi hazırlandı.

19 Mart'ta ise yine Öğrenci Derneği tarafından düzenlenen şenlikle Newroz kutlandı. Konuşma ve şiirlerden sonra marşlar ve türküler eşliğinde halaylarla şenliğe son verildi. Ayrıca okulumuzda YDG'nin Barbara yoldaş ve Newroz'la ilgili afişleri asıldı ve Newroz ilgili bildiriler sınıflarda ve kantinde dağıtıldı.

Gerek foruma gerekse şenliğe katılan öğrenci sayısı (yaklaşık 50 kişi) az olmamasına rağmen öğrenci derneği olarak duyuruyu daha iyi yapsaydık katılım daha fazla olurdu.

MİMAR SİNAN ÜNİVERSİTESİ YDG

YILDIZ ÜNİVERSİTESİ'NDEN..

Üniversitemizde Halepçe katliamı ve Newroz'la ilgili çeşitli çalışmalar yapıldı.

Biz YDG olarak Newroz ve Halepçe katliamı ile ilgili geniş olarak afişleme yaptık.

Dernek olarak (Yıldız-Der) 16 Mart katliamlarını (Halepçe ve İ. Ü. katliamları) konu alan bir slayt gösterisi yemekhanede yapıldı. Slayt gösterisi oldukça ilgi çekici oldu. Öğrenciler katliamları unutmayacaklarını ve katliamların cezasız kalmasını bir kez daha vurguladılar.

YILDIZ ÜNİVERSİTESİ YDG

İ. Ü. MERKEZ BİNADA FORUM

16 Mart günü İÜ merkez binasına, Halepçe ve İ. Ü. 1978 katliamlarını konu alan YDG imzalı duvar gazetesi asıldı.

Hukuk fakültesi önünde biraraya gelen devrimci-demokrat 100 kişi katliamların teşhirine yönelik konuşmalar sonrası, katliamları protesto eden sloganlar attı. Şiirlerin okunduğu forum sonrası, polis kampüse girip duvar gazeteleri ve afişleri indirdi.

İ. Ü. EDEBİYAT FAKÜLTE'SİNDE FORUM

16 Mart'ta, felsefe koridorunun önünde, yaklaşık 50 kişinin katılımıyla bir forum yapıldı. Halepçe katliamına ilişkin konuşmaların yapıldığı forumda, İ. Ü. 1978 katliamı lanetlendi; "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "16 Mart'ı unutmamak, unutmayacağız", "Faşistlerden hesap sorduk, soracağız" sloganlarının atıldığı forum, alkışlarla sona erdirildi.

Ayrıca İ. Ü. Merkez ve Edebiyat fakültesinde Newroz ve Barbara ile ilgili YDG afişlemeleri bol miktarda yapıldı. Bu konularla ilgili duvar gazeteleri asıldı. Yine YDG Newroz özel sayısı yaygın biçimde dağıtıldı.

İ. Ü'DE 30 MART FORUMU

Mahir Çayan ve arkadaşlarının 30 Mart'ta katledilmesini protesto için İ. Ü. Merkez binası Hukuk

fiyle, daha bilinçli, daha coşkulu, mücadele azmiyle yürüyeceğiz.

Akşam 19.30' da ise Derbent mahallesinde Devrimci Proleterya Okurları, Özgür Halk Okurları ve Yeni Demokrat Gençlerin 200 kişilik katılımıyla Newroz coşkuyla kutlandı. Devrim şehitleri anmasıyla başlayan eylemimiz olaysız sona erdi.

Yaşasın halkların kardeşliği!
İsyan etmek meşrudur!
Gelecek ellerimizdedir!

Sarıyer YDG

fakültesinde biraraya gelen öğrenciler konuyla ilgili konuşmalar yaptılar. İYÖ-DER imzalı bir pankartında açıldığı forum sonrası polis kampüse girerek afiş ve dövizleri indirdi. Saat 1'de yapılan forum öncesi saat 12.00'de "sağ Dev-Genç"li bir grup 30' Mart forumu gerçekleştirmişti. Her iki forum sonrası polis okula girip döviz ve afişleri indirdi.

Bunun yanında 30 Mart İ. Ü. Edebiyat Fakültesi felsefe koridorunda 10 dakikalık bir forumla anıldı. Yapılan konuşmalarda 1983 Sefaköy, Bahçelievler "yargısız" infazlarına da değinerek, katliamlar protesto edildi. Forum olaysız sona erdi.

İ. Ü. YDG

MARMARA ÜNİVERSİTESİ GÖZTEPE KAMPÜSÜNDE BASKILAR SÜREKLİ ARTIYOR.

Okulumuzda öğretim yılının başından beri polislin uyguladığı sindirme ve gözdağı verme politikaları ikinci dönemle birlikte hat safhaya ulaştı. Özellikle bu yıl içerisinde YDG'nin aktif çalışmaları ve doğru politikaları ile kitleleri mücadeleye çekmesi karşısında, bu politikalarını özellikle de YDG üzerinde yoğunlaştırdı. Bu uygulamalar da hem devrimci-demokrat öğrencileri sindirmeyi ve pasifize etmeyi hemde onları kitlelerden soyutlayarak öğrenci hareketini marjinalleştirmeyi amaçlıyor. Afiş ve dövizleri indirmek için "birkaç" sivil polislin kantine girerek provake edici tavırları (diğer siviller kantinin dışında hazır bekliyorlardı) bu düşüncelerin ürünüydü. Buna karşı YDG her ne kadar ortak bir tavır takınılması gerektiğini ısrarla belirtiyse de diğer anlayışlardan insanların kayıtsız tutumu YDG'nin bu konuda kendi tavrını alması gerektiğini gerçeğini gündeme getirdi.

Son olarak farklı siyasetten bir öğrencinin yalnız başına afiş yapıştırdığını gören iki sivil polis bu arkadaşları kantine girdiğinde gözaltına almaya çalıştı. YDG hemen tavrını koyarak bu öğrenci arkadaşları sivil polislerin elinden aldı bu esnada kantinde bulunan devrimci-demokrat öğrencilerinde bu tavır desteklemeleri sonucu şaşkına dönen polisler çareyi kafalarını önlerine eğerek kaçmakta buldular. Olaydan 5 dakika sonra 50-60 kişilik çevik kuvvet eşliğinde gelen siviller biz YDG'ilerin olduğu masayı göstererek yanımıza geldiler ve kimlik sordular. Kimlik kontrolü yaptıktan sonra kendilerini daha fazla teşhir etmekten korkarak çekip gitmek zorunda kaldılar.

Bazı siyasetlerin, gençlik hareketlerinin güçsüz olduğu bir dönemde bu tür davranışların anlamsız olacağı ve kitlelere, bu durumun boyun eğmemiz gereken bir durum gibi lanse etme çabaları YDG'nin koyduğu tavır ile boşa çıkarılmıştır.

Akademik-demokratik mücadelenin öğrenci gençliğin en meşru hakkı olduğu, bunu engellemeye kalkan her türlü baskıya, zora karşı başkaldırmanın/direnmenin her zaman için haklı olduğu perspektifiyle öğrenci gençliği YDG saflarında mücadeleye çağırıyoruz.

-Yaşasın Demokratik Halk Üniversitesi Mücadelemiz!

-Halk gençliği, kendi kurtuluşun için YDG saflarına katıl!

MARMARA ÜNİVERSİTESİ GÖZTEPE KAMPÜSÜ YDG

Faşist diktatörlüğün aldığı tedbirler newroz ateşini söndürmeye yetmedi!

21 Mart Pazar günü Gültepe semtinde saat 21.00 civarında toplanan bir grup "Kızıl siyasi iktidarlar perspektifiyle Newroz ateşini körükle" yazılı olan ve TKP/ML - TMLGB imzalı pankartı asıttan sonra yolun dört bir yanına molotof kokteylleri atarak gecenin karanlığını Newroz ateşiyle böldüler. Çevrede bulunan kahvehanelerdeki ve sokaktaki insanlar korsan gösteriyi ilgiyle izlediler. "Yaşasın Newroz" sloganını atarak dağılan göstericiler ara sokaklara dağılarak uzaklaştırıldı. Faşist diktatörlüğün aldığı bu yoğun güvenlik tedbirlerine rağmen kitlelerin Newroz ateşini yakmasını önleyemediğini TMLGB'nin yaptığı bu korsan gösteri kanıtlamış oldu.

Elazığ Fırat Üniversitesinde faşist saldırılar planlı bir şekilde azgınlaşarak artıyor!

Faşizmin kalesi olan Elazığ'da devrimci-demokrat insanlar üzerindeki baskı, üniversite de, DKÖ'lerde ve hayatın her alanında giderek artmaktadır. Gelişen devrimci muhalefet karşısında yığılma kapılan faşist unsurlar, en küçük bir olay karşısında tahammül edemeyip kanla bastırmaya başlamışlardır.

16 Mart 1990 1988 Halepçe katliamını protesto eyleminde faşist TC polis ve güçlerinin saldırmaları ve birçok devrimci-demokrat öğrencinin tutuklanması, insanların kendi kabuğuna çekilmemesi neden olmuştur. Ve böylece uzun bir sessizlik dönemi başlamıştır. Öğrencilerin bu sessizliğinden faydalanmak isteyen üniversite yönetimi ve polis gerek üniversitede ve gerekse yurtdışında öğrenci ihtiyaç ve yaşam koşullarına aykırı bir takım faaliyetlerde bulunmaya başlamıştır. Akıllarınca bu sessizlik hiç bozulmayacaktır.

Genelde dar gelirli olan öğrencilerin en büyük sorunlarından birisi yemek konusuydu. Yemek fiyatlarının arttırılması ve dört çeşit olan yemeğin üç çeşide indirilmesi, öğrencileri harekete geçirmiş ve bu hareketlilik imza kampanyasıyla başlamıştır. İmza kampanyası başarılı bir şekilde yürütülmüş ve 750 imza toplanmıştır. Öğrenci temsilcileri tarafından rektöre bu imzalar ve talepler iletilmiş ve rektörün kayıtsız kalması sonucu yemek boykotuna karar verilmiştir.

10 Kasım 1992'de boykot gerçekleştirilmiştir. Boykot günü, yemekhane kapısı zamanından önce açılmış ve bir kısım öğrencinin boykota katılması engellenmiştir. Boykota 50 öğrenci katılmıştır. Boykot sırasında polis ile öğrenciler arasında çarpışma çıkmış ve boykot kanlı bir şekilde bastırılmıştır. Boykota katılan bir kısım öğrenci tutuklanmıştır ve üniversite yönetimi tarafından kovuşturma başlatılmıştır.

Polis okuldaki faşist-ülkücü gruplarla işbirliği yaparak, bu çapulcu takıma her türlü desteği verip, devrimci-demokrat kitle üzerine saldırtmak-

tadırlar. Sivil odaklardan da destek alan bu faşist-ülkücü gruplar, duyarlı insanların gözünü korkutmak için zor kullanmaya başlamışlardır. Bir kaç öğrenci dövülmüştür. Nihayetinde bu olaylar gelişmiş, devrimci öğrencileri tek buldukları an saldırıp dövmeye çalışan faşist ülkücüler, polisten, rektörden ve özellikle dışarıdan aldıkları destekle kitleye saldırmaya başlamışlardır. 24 Şubat 93 tarihinde faşistlerin devrimci-demokrat öğrencilere sataşmaları sonucu çatışma çıkmıştır, faşistlerin çoğunlukta olmasına karşın, püskürtülmüş ve sonuçta hiç ummadıkları bir direnişle karşılaşmışlardır. Rektör ve polis her zaman ki gibi bu olayıda formalitelerle geçiştirmiştir. Artık rektör ve polis tarafınlığını gizleme gereği bile duymamaktadır. Böyle olmasına rağmen, polis yine de devrimcileri kovuşturuyor. Can güvenliği diye bir şey kalmamıştır, ki böyleleri bir ortamda öğrenciler için okuma fikri ikinci plandadır. Faşist rektör Eyüp İsbir hiç bir önlem almamaktadır. 25.2.1993 günü okula gelen öğrenciler, dışarıdan getirdikleri insanlarla faşistler, okul kapılarını tutmuş ve girişe izin vermemişlerdir. Öğretim görevlilerini dahi almamışlardır. Polisin provakasyonları kavga çıkması için di ama bu boşa çıkarıldı. Olaylar böyle bir turmanış gösterirken, faşist rektör Eyüp İsbir, herhangi bir ters durumun mevcut olmadığını, her şeyin yolunda olduğunu açıklıyordu. Bu olaylar devrimci öğrenciler tarafından ailelere, DKÖ'lere intikal ettirilerek, kamuoyu oluşturulmuştur.

Bizler, bu saldırılar ve tutumlar karşısında kesinlikle susmayacağımızı belirtiyor ve başta rektör Eyüp İSBİR olmak üzere, komiser Musa ve Guruhu, bunların alt çakalları Ümit PALA, Vedat CAN, Hasan Ali KAHRAMAN, Salim GENÇ, Fuat CAN, İrfan ÇİÇEK, Erol YILMAZ, Erkan TELLİOĞLU, Uğur BALIBEY ve bütün yeni yetmelerin tümünden sorulacak hesabımızın olduğunu belirtiyoruz.

ELAZIĞ FIRAT ÜNİVERSİTESİ YDG

Elazığ Fırat Üniversitesinde ülkücü faşistlerin, polis-idare işbirliğiyle öğrencilere saldırmaları, açlık greviyle protesto ediliyor

Fırat Üniversitesi'nden bir grup öğrencinin Ankara'ya gelerek okuldaki saldırıları protesto etmek ve can güvenliklerini sağlanmasını istemek için açlık grevine başladıkları duyuruldu.

Olayların sorumlusu Rektör ve Vali hakkında gerekli soruşturma ve takibatın yapılmasını isteyen öğrenciler, can güvenliklerini tehdit eden ve eğitim haklarını engelleyen unsurların ortadan kaldırılmasını istedikler. Kamuoyu oluşturmak amacıyla açlık grevine başladıklarını belirttiler.

Öğrenciler, yaptıkları açıklamalarda şu anda kamuoyuna fazlaca yansımamasına rağmen Fırat Üniversitesinde bir dizi olayların yaşandığını, birçok öğrencinin ülkücü faşist grupların tehdit ve saldırıları sonucu derslere ve sınıflara giremediğini söylediler. Yetkililerin sorunlarına duyarlı olmasını isteyen öğrenciler kamuoyundan da destek bekliyorlar.

Istanbul'da çeşitli liselerdeki Öğrenci Birlik'leri gerici disiplin yönetmeliğinin kaldırılmasına yönelik bir kampanya başlattı. Bu kampanyanın bir parçası olarak aşağıdaki metini imzaya açmıştır.

İMZA KAMPANYASI

Ülkemizde bir bütün olarak eğitim kurumları ve özde liseler, anti-bilimsel, ezbere dayalı, çağdışı bir eğitim sistemiyle gençliğin dinamizmini törpüleme, kişiliksizleştirme, düzenin devamını sağlayacak hafalar yetiştirme işlevini yüklemektedir. Yetişme çağındaki gençlere tek yönlü eğitimin verildiği yetmezmiş gibi, öğrencilerin her konuda kendisini ifade etmesi kişiliğini özgürce geliştirmesi çağdışı "disiplin" yönetmeliğiyle engellenmektedir.

Biz aşağıda imzası olanlar, bu disiplin yönetmeliğini protesto ediyor ve kaldırılmasını istiyoruz.

Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde Newroz kutlamasına yapılan saldırı, basın açıklamasıyla protesto edildi

Bir 21 Mart daha yaklaşırken başbakanından, n aşağılık burjuva basımına kadar herkeste bir Newroz krizi başgösterdi. Neler söylenmedi ki, birileri Newroz'un Türklerin bayramı olduğunu anlatmaya çalıştı. Birileri de yasadışı örgütlerin yem günü olduğunu. Ama sonuçta hepsi sustu. Bas konuşacaklar söylediklerini söylediler. Evet konuşan bu sefer öğrenci gençlikti. Türküleriyle, şarkılarıyla, halaylarıyla konuştu. Newroz'un gerçek anlamını öğrenci gençlik haykırdı.

Halkların kardeşliğine inanan, Kürt halkına uygulanan baskı ve terörü kinayan, yüreği güzel yarılar için çarpan herkes kutlama için üniversiteye geldi. Şenliğin başında başgösteren polis baskısı arkadaşlarımıza saldırıp gözaltına almaya kadar vardı. Kitlenin gösterdiği tepki üzerine iyice azınlaşan polis ve işkence şefleri 60'ın üzerinde öğrenciyi vahşice coplayıp, döverek gözaltına aldılar.

Soruyoruz; Üniversitede polisin ne işi var? Soruyoruz; hangi hakla 60'ın üzerindeki insan üstüne kendi okullarında vahşice gözaltına alıyor. Neden bu uygulama bile iktidarın gerçek yüzünü görmek isteyenler için yeterlidir.

17 Mart günü Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde yapılan Newroz kutlamasına polis saldırması, birçok öğrenciyi gözaltına almıştı.

Bugün demokrasi vaatleri unutulmuş baskı ön plana çıkmıştır. Bugün eşitlik unutulmuş, ezen ezilen çelişkileri ön plana çıkmıştır. Ve bütün planlı bir şekilde uygulanmaktadır.

Newroz'u kutlamak en doğal hakkımızdır. Bu hakkımıza her koşulda kullandık bundan sonra da

kullanacağız. Ne terör ve katliamlar ne de gözaltılar ve disiplin soruşturmaları bizi bundan vazgeçiremez.

Bugün bize yapılan saldırı tüm Türkiye halklarına karşı yapılmıştır. Ve daha sonra yapılacakları bir provası niteliğindedir. Bugün öğrencilere vahşice saldırılar yarın 21 Mart'ta en doğal hakları için ayağa kalkan Kürt halkına ateş açmaktan çekinmeyeceklerdir. Katliamlardan sonra göstermelik açıklamalar yapmak kimseye birşey kazandırmaz. Önemli olan geliyorum diyen katliamlara karşı çıkmaktır. Bu anlamda tüm kamu oyunu dün yapılan ve önümüzdeki süreçte devam edeceğini düşündüğümüz terör ve katliamlara karşı uyanık ve duyarlı olmaya çağırıyoruz. Bir çoğu yaralı bir şekilde gözaltına alınan arkadaşlarımızın hayatından endişe ediyoruz. Keyfi olarak alınan arkadaşlarımızın derhal bırakılmasını istiyoruz. Yeni gözaltında kayıplardan kaygı duyuyoruz.

- Yaşasın Halkların Kardeşliği!
Mücadele Gazetesi - ÖZGÜR-DER'liler-
AÜÖD'lüler- Partizan Temsilciği- Yeni Demokrat
Gençlik okurları- Özgür Halk okurları-
Emeğin Bayrağı okurları- Eskişehir DLMK'lılar

Konya'da devrimci mücadele ve Yeni Demokrat Gençlik

ML-MZD bilimini kendine rehber edinen Yeni Demokrat Gençlik Konya'da da atakta! Uzun bir süredir örgütlenme faaliyetlerini yürüten Konya YDG, bugüne kadar ki mücadelesinde, sadece akademik değil, genel olarak Konya süreciyle ilgili olan sorumluluklarının bilincinde olmuş ve faaliyetlerini bu perspektif ışığında yürütmüştür. YDG, bu faaliyetlerin birçoğunu ya kendi gerçekleştirmiş, yada bunlara önderlik etmiştir. Bir kısmına da önderlik etmemekle beraber aktif katılmıştır. Şimdi, uzun bir süreç içinde gelişen bu faaliyetlerimiz ; mümkün olduğunca kısa bir şekilde özetlemeye çalışalım:

Azımsanamayacak bir devrimci-demokrat tabana sahip olan Konya'nın uzun süreden beri en yakıcı sorunu, değişik seslerden oluşan bu tabanı bir araya getirecek bir DKÖ'nün(Demokratik Kitle Örgütü) olmamasıdır. Konya'lı devrimci-demokratların biraraya gelebileceği tek yer olan Konya Halkevi, resmi faşistler tarafından keyfi olarak kapatılmış ve DKÖ'süzlüğe mahkum edilmeye çalışılmıştır. Aynı sorun Selçuk Üniversitesi içinde geçerlidir. Yakın geçmişte devrimci-demokratların elinde olan Selçuk Üniversitesi öğrenci derneği, resmi faşistler tarafından kapatılmış, aynı öğrencilerin yeni bir dernek açma çabaları siyasi şube-dernekler masası-sivil faşist üçgeni tarafından iğrenç taktiklerle engellenmiş ve sivil faşistlere kukla bir öğrenci derneği kurdurtulmuştur. Bu yolla devrimci-demokrat öğrencilerin örgütlenmesi engellenmeye çalışılmış ve maalesef bunda başarılı da olunmuştur.

Yeni Demokrat Gençlik ortaya çıktığı ilk günlerde, üniversitedeki ve genel olarak Konya'daki örgütlenme sorununa öncelik vermiş, bunun çözümü içinde, hem öğrencilerin, hem de devrimci-demokratların örgütlenme sorununa çözüm olacak ve aylardır açılması için hiçbir yasal engel olmadığı halde kapalı duran Konya Halkevi'ni yeniden faaliyete geçirme çalışmalarını yürütmüştür.

Konya YDG, bütün devrimci şahısları, grupları ve kitle örgütlerini halkevi çalışmalarına katılmaya çağırmış, fakat bunların büyük bölümü lafzen, bir kısmında parasal destek vermekle yetinmiş, çalışmalara aktif olarak katılmamışlardır. Kendilerine sürekli olarak çalışmaların ortak yürütülmesi çağrısı yapılan ve bizimde devrimci olarak gördüğümüz bir grup, bırakalım çalışmalara katılmayı, kendi

çizgisel çıkarları uğruna Halkevi faaliyetlerini engellemeye çalışarak, bu süreçte devrimcilikle yakından uzaktan ilgisi olmayan bir tavır içine girmiştir. Bunlara en güzel cevabı halkevi çalışmalarına huz vererek ve en sonunda da açarak kitle vermiştir. Fakat daha sonra da halkevi'ni açarak kitle vermiştir. Fakat, Konyalı devrimci-demokratların örgütlenmesine tahammül edemeyen resmi faşistler, açıldıktan 6 gün sonra içinde olmadığımız, gece geç bir saatte gelerek sudan gerekçelerle Halkevinin kapısına mühür vurmuşlardır. Bunun üzerine Konya Yeni Demokrat Gençlik yeni bir Halkevi'ni gündemine almıştır. Halen sürmekte olan bu çalışmalara tam destek vermektedir.

Konya YDG, Selçuk Üniversitesi kampüsünde, başka hiçbir devrimci grubun katılmadığı bir dinleti düzenlemiş, fakültelede yeterince çalışma yapılmamasına rağmen, dinletiyeye, bu tür kültürel etkinliklere aç olan 150-200 kişilik bir kitle katılmış ve kampüs, devrimci marş ve türkülerimizle inlenmiştir. Dinleti devrimci-demokrat öğrencilere moral kaynağı olmuş, bunların dışında bir çok öğrencide de sempati uyandırmıştır.

Konya Yeni Demokrat Gençlik, geçmiş süreç içinde, 6 Kasım YÖK'ü protesto etkinliklerinede aktif olarak katıldı. Bu faaliyetlerle ilgili düzenlenen ve hemen bütün devrimci grupların katıldığı eylem toplantılarından, gerçekleşemeyeceğine inandığımız bir eylem kararının çıkmasına rağmen, eyleme katılmamızı bildirerek, devrimci sorumluluğumuzu yerine getirdik. 5 Kasım günü, diğer devrimci şahıs ve gruplarla beraber, bütün öğrencileri YÖK'ü protesto için boykota çağıran ortak bir basın açıklaması düzenledik. Çağrı yerel basında yer aldı. 6 Kasım günü yapmaya çalıştığımız eylem ise, daha önce eylem toplantılarında defalarca dile getirdiğimiz nedenlerden dolayı yapılamadı.

Konya Yeni Demokrat Gençlik, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nüde programına almıştı. Fakat, bununla ilgili yapılması düşünülen eylemler, bir kısmı bizden, bir kısmı da bizim dışımızdan kaynaklanan olumsuzluklar nedeniyle gerçekleşmemiştir. Bir YDG olarak, bizden kaynaklanan olumsuzlukların üzerine giderek, bunların tekrarlanmaması için gerekli tedbirleri almaya çalıştık. Bizim dışımızdaki olumsuzluklarla ilgili olarakta, gerekli eleştirileri getirdik. Di-

leşimiz, Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde bu tür olumsuzlukların en az seviyede indirilmesidir. 16 Mart tarihi Konya için önemli bir tarihtir. 16 Mart 1990'da Mühendislik ve Mimarlık Fakültesinde yapılan Konya'da o zamana kadar ki en kitlesel, en dikkatli öğrenci eylemi 51 gözaltıyla sonuçlanmış ve 51 devrimcinin hepsi siyasi şubeden kenceden geçirilmiştir. Bütün bunlara, bir okullarda açılan disiplin soruşturmaları beraberinde gelen disiplin cezaları eklenince Selçuk Üniversitesi'ndeki devrimci-demokratların kitle dağılımı ve ortama uzun süre yığın hakim olmuştu. İşte bu eylemden tam 3 ay sonra, Konya'da ilk defa bir 16 Mart'ta bir eylem gerçekleştirilmiş ve 3 yıl önceki eylemin yapıldığı yer olan Mühendislik Mimarlık Fakültesinde Yeni Demokrat Gençlik imzalı bildiriler dağıtılmıştır. "16 Mart katliamlarını unutmamak, unutmayacağız" başlıklı bildiriler de, 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi'nde, devlet destekli sivil faşistlerin gerçekleştirdiği ve 7 devrimcinin şehit olduğu katliamla, emperyalizmin uşağı Irak faşist diktatörlüğünün gerçekleştirdiği ve 5000 Konyalı insanın acımasızca öldürüldüğü Halevi katliamı kitlelere anlatılmış, hiç bir vahşetle Demokratik Halk Devrimi ve Ulusların Kaderini Tayin Hakkı mücadelesini engellemeyeceği belirtilmiş, emperyalizmin ve faşist diktatörlüğün, döktükleri kanların hesabını bir gün mutlaka verecekleri vurgulanmış bildiriler sloganlarımızla bitirilmiştir. Bildiriler devrimcilerde coşku, kitlelerde sempati karşılanmış, dostta güven, düşmana korku vermiştir.

ML-MZD bilimi ışığında yürümei kenarına ilke edinen Konya YDG, kitlelerden kitlelere prensibini hayata geçirip, hatalarını dersler çıkararak ve her geçen gün gücünü ve etkisini biraz daha arttırarak, Demokratik Halk Devrimi mücadelesine Konya'dan önem vermeyi sürdürüyor ve sürdürecektir. Bütün halk gençliğini, Demokratik Halk Devrimi mücadelesine omuz vermek için, YDG saflarına çağırıyoruz. Unutmayalım:

- Biz genciz, gelecek ellerimizdedir!
- Kahrolsun faşist diktatörlük!
- Yaşasın halk savaşı!
- Yaşasın Demokratik Halk Üniversitesi mücadelemiz!

KONYA
YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

YUNANİSTAN'DA YENİ GENÇLİK HAREKETİ

1991 dönemindeki büyük öğrenci hareketinden sonra Athen, Wolos, Gianina, Korinthos, ve thesaloniki illerindeki meslek yüksek okulları ve liselerde(Gymnasien) tekrar bir mücadele başladı. Ocak'tan beri 60'ın üzerinde okul, öğrenciler tarafından işgal edildi(Sadece Thesaloniki'de 45 meslek okulu ve lise).Mücadele Meslek okullarından başladı; Okul işgalleriyle ve büyük gösterilerle, hükümete karşı saldırılarla yükseldi. Öğrencilerin mücadelesi şu talepler etrafında biçimleniyordu.

-Okula devlet tarafından verilen ödeneklerin azaltılması(Bunun sonucunda, örneğin Meslek Yüksek Okullarındaki teknik araç-gereçlerin yetersiz olması gibi sonuçlar ortaya çıkıyor.)

-Okul harçlarının çoğaltılmasına ve okulların özelleştirilmesine son verilmesi, eğitimin gitgide daha da pahalılaştırılması ve özelleştirmeyle bunun kurumsallaştırılmaya çalışılması ve bunun sonucunda okullarda elit bir tabakanın oluşturulmak istenmesi.(Bu, şu sonuca varıyor;parası olan öğrenciler özel okullarda okur ve kolaylıkla daha yüksek kademelere gelirler)

-Üniversite mezunlarının büyüyen işsizlikleri (Okulların özelleştirilmesiyle, işsizlik oranı artıyor ve kalitesi düşük, eğitimi kötü okulların önü açılıyor). Hükümet, büyük baskı altında tutulan milyonlarca emekçi, seri halde greve gitmişken, öğrenci hareketinin daha da büyüyeceğinden kuşku korkuyor, ve polis baskısıyla hareketi boğmaya çalışıyor.

ATİK(Avrupa Türkiye'li İşçiler Konfederasyonu) Merkezi Gençlik Kurultayı Yapıldı

Bu yıl ki ATİK 3.Merkezi Gençlik Kurultayı 20-21 Şubat tarihinde Almanya'nın Wetzlar şehrinde gerçekleştirildi.

Kurultay genelde dünya'da, özelde Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ında şehit düşen devrimci ve komünistler, özelde Ocak ayında TKP/ML-TİKKO safalarında şehit düşen Enternasyonalist devrimci Barbara Anna Kistler'in anısına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Daha sonra delegelerin yoklaması yapılarak divan seçimi gerçekleştirildi. Bunun ardından sunulan gündem ışığında Kurultay başlatıldı. Canlı geçen tartışmaların ana eksenini bu yıl, siyasi raporun yanısıra, perspektif yazısı oluşturmaktaydı.

Gençlik komisyonunun sunduğu perspektif yazısında;üzerinde durulması gerekenin iki nokta, üçüncü kuşağın olduğu bu kuşağın, ülkeleri önüne diye bir sorunun olmadığından dolayı anti-emperyalist, anti-emperyalist bir mevzinin yaratılması gerektiğine dikkat çekilerek gençliğe yönelmenin genel olarak gelişmenin bir kistası olduğu, yürütülecek faaliyetlerin birer kampanya olarak ele alınması gerektiğine ve bu konuda yalnız Gençlik Komisyonu'nun değil, tüm ATİK raftarlarında çaba göstermesi gerektiği sonuçları vardı.

Türkiye'den Yeni Demokrat Gençlik, Partizan dergileri, Yeni Demokratik Kadın Derneği ve TKP/ML-YDB(yurt dışı bürosu)'nin mesajları okundu. Kurultayın birinci gününün sonunda şenlik yapıldı. 2.gün ise faaliyet raporu okundu ve tartışıldı. Faaliyet raporunda ATİK bünyesinde gerçekleştirilen birlikle beraber gençlik faaliyetinin gündurğunluğun en kısa zamanda aşılacağı vurgulandı.

Resmi düzeyde çağrı yapılmasına rağmen hiç bir devrimci, demokrat örgütün kurultaya katılmaları bu örgütlerin gençlik faaliyetlerine gerekli önemi vermediklerini göstermektedir, denilmektedir. Bu önemsememenin ATİK bünyesinde tamamen aşılamadığı belirtildi. ■

Edirne Üniversite gençliği Mart ayını bir dizi etkinlik düzenleyerek geçirdi

Bu etkinlik uzun süredir varolan dağınıklığı birleştiren ve mücadeleyi ilerletme anlamında olumlu bir gelişme yarattı.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününü anmak amacıyla Rektörlük binası kantin bölümünde TEFYOD'un organize ettiği bir forum düzenlendi. Forumda emekçi kadınların sorunları ve kaynakları tartışılırken, kadın sorununu nasıl kavranması gerektiğine dair çeşitli konuşmalar yapıldı. Ortak belirlenen sloganlar atılarak forum bölümü sona erdi. Daha sonra hep beraber türküler ve marşlar söylendi. Güne ve mücadeleye denk düşen şiirler okunarak eylem bitirildi.

Ayrıca Rektörlük ve Tıp Fakültesi kantinlerine günün önemini açıklayan afişlemeler yapıldı.

Biz Yeni Demokrat Gençlik olarak YDG dergisinin 8 Mart'a yönelik çıkardığı afişleri okulun her tarafına geniş bir şekilde yapıştırdık.

14 Mart Tıp bayramında ise Tıp bayramının özünü uygun kavranıp kutlanmasının gerekliliğini ortaya koyan ortak bir bildiri dağıtıldı.

Edirne'de öğrenciler Newroz'un tatile rastlaması nedeniyle geçmiş Newroz'larda yapılan katliamlara Halepçe katliamını ön plana çıkararak ancak İstanbul Üniversitesi çıkışında katledilen 7 devrimciyi de unutmadan 16 Mart'ta genel bir protesto düzenlendi. Genel bir katılımı ortak bir platformdan çıkan bildiri dağıtılarak, afişleme yapıp, pankart asıldıktan sonra bir forum gerçekleştirildi.

Rektörlük bahçesinde "Halepçeyi unutmadık, aşımızı Döktüğü Kanda Boğacağız" yazılı pankar-

tın açılmasıyla başlayan foruma 100'ün üzerinde insan katıldı. Günü değerlendiren konuşmalar yapıldı, ortak sloganlar atılarak dağıtıldı. Pankart 4-5 saat-kadar asıldığı yerde kaldı. Öğrencilerin okuldan ayrılmasından sonra polislerce indirildi.

Bu olaydan 2 gün sonra polis cezaevi firarlarını ve Newroz'u bahane ederek yaklaşık 10 öğrencinin evine baskın düzenledi. 9 kişiyi gözaltına aldı. 5 öğrenciyi o gece bıraktı. 4 öğrenci ise 2 gün gözaltında kaldılar.

Ayrıca YDG geçen süreçte içinde Peru devrimi ve Başkan Gonzalo'yla ilgili video kasetini insanların seyretmesini sağladı. İnsanları bilgilendirdiği gibi kararlılıklarını arttıran bir eğitim aracı olarak kavranması gereken bu tür etkinlikler YDG'yi enternasyonalizmin ruhu açısından eğiteceğinden oldukça olumlu oldu.

Biz YDG olarak ise 16 Mart günü Rektörlük kantininde katliamların gerçek yüzünü ortaya seren ve mücadelelerin ML-MZD perspektifiyle olması gerektiğini anlatan bir duvar gazetesi hazırladık. Aynı gün hemen yanında Alplerin kızıl güllü Barbara yoldaş için onun mücadelesini anlatan bir duvar gazetesi hazırlandı. Barbara'nın enternasyonalist tavrı tüm halkımızın gurur kaynağı olurken, düşmanları titretmiş yerin dibine sokmuştur.

Birçok yetersizliğe rağmen hazırlanan bu duvar gazetesi bir çok öğrencinin ilgisini çekmiş ve birçoğunun kafasında sorular oluşmasını sağlamıştır. ■

Edirne Üniversitesi YDG

Dersim'de Newroz öncesi önlemler ve gelişmeler...

Dersim'de Newroz için, 1 hafta önceden yoğun güvenlik önlemleri alınmasına rağmen öncü güçlerin inisiyatifinde Newroz'dan bir hafta önce Partizan Gençlik şehir merkezine ve çeşitli mahallelere dağıtıldı. Bundan iki gün sonra aynı şekilde bildiriler dağıtıldı. 20 Mart'ta ise Yeni Demokrat Gençliğin Pütümlü'de şehit düşen Barbara yoldaş için düzenlediği afişlemeler gene Tunceli merkez ve mahallelerine yapıldı. Tabi bütün bunlar olurken "güvenlik güçleri" şaşkınlık içinde ne yapacağını bilmeden koşturup duruyorlardı.

21 Mart sabahı ise erkenden bütün binaları üst katlarına özel timler ve kameramanların yerleştirildiği görüldü. Fakat bütün önlemlere rağmen Tunceli'de ne yapılacağı merakla beklenirken saat 10 sularında aniden öncü güçlerin inisiyatifi doğrultusunda diğer devrimci güçlerle beraber meydana doğru slogan atarak 'halkımız meydana' denmesiyle beraber bütün kitle alanı doldurdu. Tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. 'Yaşasın Halk Savaşı' sloganı atıldı. Daha sonra halk oyunları oynandı. 'Yaşasın halkların kardeşliği', 'Yaşasın Newroz', 'Kürdistan faşizme mezar olacak', 'Gözaltında kayıplar bulunsun', 'Katillerden hesap sorulsun', 'Yaşasın halk savaşı' sloganlarıyla eylem bitirildi.

Ancak bütün bunlara rağmen olumsuzluklarda vardı. Tabi bunları öncülüğünü de SHP yapıyordu. Alandaki gösterinin dağılmasından sonra spor salonuna gidin diyen valinin emrini yerine getirmek için yaklaşık 100-150 kişilik bir grubu alıp top sahasına giden SHP'iler, öteden arabayla gelirken, polisin giden kitleyi sopadan geçmesine basit bir şekilde yardımcı oldular, ve bunun sonrasında gözaltına alınan bir grup insan daha sonra serbest bırakıldı. ■

Dersim YDG

Keyfi gözaltı ve tutuklamalar devam ediyor...

Koalisyon hükümetinin "demokratik" uygulamaları Türkiye'nin her yerinde ve olanca hızyla devam ediyor. İnsanlar özgürce örgütlenip, istediklerini okuyup-yazıp-söyleyerek sonra "şeffaf" karabollarda şeffaf işkence görerek demokratik bir ülkede yaşamının nasıl bir keyif olduğunu her geçen gün daha iyi anlıyorlar! İnsanların okumasını işyormuş gibi televizyonlara reklam verip "insan kur" diye bas bas bağırarak iktidar, okumadan neyi istediğini anlamış değiliz. Çünkü onların mahkemelerinden izin alınarak yayınlanan dergi ve kitapların günün birinde karşınıza suç unsuru olarak çıkarıyor. Ve sırf bunları okuduğunuz için tutuklanabiliyorsunuz. "Konuşan toplum örgütlü toplumdur, iz konuşan bir Türkiye istiyoruz" diyerek iktidara gelenler yeni dernekler açılmasına izin vermek bir ana açılmış demekleri birer-ikişer kapatıyorlar, kuruluş aşamasında olan dernekler içinse binbir türlü baskı uyguluyorlar.

Isparta öğrenci gençliği de örgütlenip konuşan gençlik olmak için öğrenci derneği kurma çalışmalarına başladı. Henüz derneğin kuruluş formalitelerinin tamamlanmasına çalışılan şu günlerde gerek Süleyman Demirel Üniversitesi Rektörlüğüne gerekse Polis derneğinin kurulmasına ne kadar sempatiyle "aktıklarını" göstermek için 31 Mart 1993 akşamı dernek kurucuları başta olmak üzere çeşitli öğrenci evlerine yaptıkları baskınla toplam 21 kişiyi gözaltına aldılar. 4 gün süren gözaltı sonunda mahkemeye çıkan arkadaşlarımızdan 10'u serbest bırakılırken 12'si tutuklanarak cezaevine gönderildi. Mahkemede aynı suçtan yargılanan ve aynı ifadeyi veren arkadaşlarımızın nasıl bir düşünce sistemiyle bir kısmının tutuklanıp bir kısmının serbest bırakıldığını anlayabilmemiz değil. Bizce mahkemeye olayın dernekle olan bağlantısını gözden saklamak için, olaya başka bir imaj yaratmak için yalnızca kurucu arkadaşlarımızı tutuklayabileceği halde 12 arkadaşımızı birden tutuklamıştır. Tutuklu arkadaşlarımızın 5'i kurucu üyeler. Ama biz biliyoruz ki gözaltı ve tutuklamaların derneğin kurulmasını önlemek, bizlere gözaltı vermek, yıldırmaaktır. Bu arada yerel basın ve emi burjuva basında olay Devrimci Sol operasyonu olarak lanse edilmiştir. Mahkemede ise suç unru olarak Partizan, Mücadele gibi yasal olarak asılan ve dağıtılan dergiler gösterilmiştir. Şu anda 2 arkadaşımız halen tutuklu bulunmaktadır. ■

İçbir baskı, gözdağı bizleri yıldırılmaz. Yaşasın Demokratik Halk Üniversiteleri Mücadelemiz!

Isparta YDG

Nevşehir'de keyfi gözaltı ve tutuklamalar

Bizler, Amasya'dan devrimci-demokrat insanlar olarak Nevşehir cezaevinde yatmakta olan arkadaşlarımız(Bizlerle birlikte Amasya Meslek Yüksekokulunda okumuş,hepimizin tanıdığı) Erol Özel'e(Nevşehir firarisi)15 şubat 1993 tarihinde kendisinin isteği üzerine normal giyim eşyası gönderdik.Ancak 16şubat'ta gerçekleşen firardan dolayı gönderdiğimiz elbiseler geri iade edilme üzerine Amasya'ya tekrar geldi.Özgülük mahkumlarının firarı ile birlikte gösterdikleri yaratıcılık karşısında yenik düşen cezaevi yönetimi ve polis,işbirliği yaparak, firar edenlerle arkadaşlık ilişkisi olan bütün insanları,yani onları tanıyan,onlara mektup yazan,para gönderen bütün insanları suçlamaya çalıştılar.

Geri gelen elbise kolisini almaya giden arkadaşların gözaltına alınmasıyla olaylar gelişmeye başladı.Firardan tam bir ay sonra 11 Mart 1993 tarihinde 2 arkadaş hiç bir gerekçe gösterilmeden gözaltına alındı.2 gün sonra mahkemeye çıkarılarak,biri tutuklandı.Diğeri ise tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Arkadaşlar "TKP/ML'ye üye olmak ve cezaevi firarilerine yardım etmek" iddaasıyla yargılanan bu arkadaşlardan sonra tekrar 4 kişi daha gözaltına alındı.Bu 4 arkadaş, CMUK Seyfi ile sorgulandılar.Sözde işkencenin,baskının olmadığını söyleyenler bir kez daha çirkef yüzünü gösterdiler.İçeriyeye ifade için getirilen arkadaşlardan birinin cinsel organı sıkılarak işkence yapıldı. Daha sonra ise CMUK'cular arkadaşları apar topar mahkemeye çıkardılar.Ve dördü de tutuklandı.Bu tutuklamalardan sonra Amasya'da Erol Özel'i tanyan diğer arkadaşlar gözaltına alındı.15 mart tarihinde üç bayan arkadaş 2 gün süren gözaltı sürecinde ifade vermeyi redderek 17 Mart 1993 tarihinde çıkarıldıkları mahkemeye serbest bırakıldılar. Diğer tutuklu arkadaşlar cezaevinde itiraz dilekçesi yazarak tutuklama kararına karşı çıktılar.Bu dilekçeden sonra 3 arkadaş tutuksuz olarak yargılanmak üzere tahliye edildiler.Halen biri bayan iki arkadaş tutuklu olarak cezaevinde bulunuyor. ■

Amasya YDG

ODTÜ'de daha güçlü öğrenci derneği kurma çalışmaları hızlandırıldı

Üniversitemizde daha önce yaşanan 5 Mart direnişi tartışmalar ve soruşturmalarda devam ediyor. 40 civarında devrimci-demokrat öğrenciye Yurt Müdürlükleri ve Dekanlıklar tarafından soruşturmu a açılma ıştır.

Hemen hemen her anlayışın katıldığı ODTÜ PLATFORMU, gündemi belirlemeye devam ediyor. Yapılan toplantılarda dernekleşme sürecini hızlandırma kararı alınmıştır. 10 kişilik bir Girişim Komitesi seçilmiş ve çeşitli etkinlikler yapmaya başlanmıştır. Gelişmeleri açıklayan bir bülten, öğretim üyelerine yönelik bir bildiri , emekçilere yönelik bir bildiri çıkarılmıştır.

14 Nisan günü bir şenlik düzenlenmesi karrarlaştırılmıştır. Ve okulun her tarafı bildirilerle donatılmıştır. Duyarlı, demokrat, devrimci öğrenciler dernekleşme tartışmalarına aktif olarak katılmaya çağrılmıştır. 14 Nisan'da 300 kişinin katılımıyla şenlik başladı. Hazırlık öğrencileri bölümlerinden ODTÜ PLATFORMU -HAZIRLIK BİRİMİ pankartıyla alana girildi.YDG'de "Gelecek Ellerimizdedir" pankartıyla yerini aldı.

Ayrıca Devrimci Proleter Gençlik'te "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" pankartını açtı. Yapılan konuşmalarda dernekleşmenin önemi üzerinde duruldu. YDG'den bir arkadaş tüm üniversitelerde ve halk üzerinde estirilen devlet terörüne karşı ancak örgütlü bir güçle karşı konulacağını belirtti. Şenlik boyunca türkü ve halaylarla büyük coşku bulduk. "Baskılar bizi yıldırılmaz, Yaşasın öğrenci dernekleri" sloganıyla eylem sonuçlandırıldı.Tabiki jandarma yanbaşıımızda konumlanmıştı. ■

-Yaşasın Demokratik Halk Üniversiteleri
-Yaşasın Yeni Demokrat Türkiye Mücadelemiz
-Öğrenciler: Öz Örgütlülüğümüz Olan öğrenci Derneklerine

ODTü YDG

Adana Fatih Ticaret Lisesi'nde öğrencilere dayak ve okuldan sürgün

Lise'de bayrak töreni sırasında konuştuğu gerekçesiyle bir öğrencinin tarih öğretmeni İnan "bey" tarafından dövülmesi, okuldaki öğrenciler tarafından tepkiyle karşılandı. Dövülen öğrencinin öğretmene karşı geldiği gerekçesiyle başka bir okula gönderildiği lisedeki YDG okurları tarafından bildirildi. Öğrenciler "bizler sürekli uyuyan, ses çıkarmayan öğrenciler değiliz, gözünüzü açın çünkü artık uyumak istemiyoruz. Hepimiz uyandık artık". ■

İstanbul liseyi Yeni Demokrat Gençlik dostluk gezisi düzenledi

Liseli Yeni Demokrat Gençlik '93 yılının ilk gezisini gerçekleştirdi. Geziye yaklaşık 150 kişi katıldı. Sultancıftlığı'na gerçekleştirilen gezide program açılışının ardından devrim ve komünizm şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşu sonrasında "Yaşasın halk savaşı", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları atılıp çeşitli şiirler okundu. Anadolu yakası LYDG'nin geç gelmesinden dolayı programda bazı değişiklikler yapıldı. Komün şeklinde hazırlanan öğle yemeğinden sonra halaylar çekildi, türküler söylendi. Halaylar ardından söyleşi yapıldı. Söleşinin ilk konusu olarak Dersim'de şehit düşen İsviçreli Enternasyonalist Devrimci, Barbara ANNA KİSTLER'in yaşamı ve devrimci mücadelesi hakkında bilgi verildi. Söleşinin ikinci konusu olarak Öğrenci birlikleri ve YDG'nin mücadele perspektifi tartışıldı. Yeni Demokrat Gençlik Öğrenci Birliklerine bakış açısı kısaca; liseli gençliğin akademik-ekonomik-demokratik sorunlarının çözümü ve mücadelesini verebilecek bir örgütlülük şeklinde açıklandı. Öğrenci Birliklerinin kitleselleşememesi konusunda "bazı siyasi grupların kısa vadeli çıkarları ve dargrupçu anlayışları nedeniyle uzun bir süreklilik yaratılmadığı vurgulandı.

YDG dergisinin çıkardığı, "Demokratik lise mücadelesi ve halk demokrasisinde lise eğitimi" adlı kitabının Yeni Demokrat Gençliğin mücadelesini ve faşist-feodal-şöven eğitim sistemine sunduğu alternatif programla öğrenci gençliğin el kitabı olması gerektiği vurgulandı. Söleşinin bitmesinin ardından, liselilerden oluşan tiyatro grubu Artvin Şavşat'ta şehit düşen kadın gerilla Yıldız Çiçek için yazılmış bir şiiri oyun halinde sergilediler. Daha sonra Kırmızı Balık adlı tiyatro grubu oynadıkları oyunlardan kısa sahneler sergileyerek katıldılar. Kırmızı Balık tiyatro grubu oyuncular: "amaçlarının kitleden kopuk tiyatro oynamak olmadığını, seyirciyi de oyunun içine almayı amaçladıklarını" söylediler. Ve tiyatro oyunu sırasında seyircilere sordukları sorularla ortamı neşelendirdiler ve tiyatroculuğun nasıl olması gerektiği bakışını koydular. Tiyatro bitiminden sonra düzenlenen müzik dinletisine Kadir Demir yeni türkülerini katıldı. Dinleti de Kadir Demir, devrimci sanatçıların bağimsiz bir ideolojiye sahip olamayacağını belirtti. Dinleti sırasında halaylar çekildi, toplu şekilde

türküler söylendi. Dinleti bittikten sonra 30 Mart 1993'de Tunceli'de şehit düşen 5 Partizan savaşçısı için saygı duruşu düzenlendi. Saygı duruşu sırasında çeşitli şiirler okundu. Saygı duruşu bittikten sonra bir süre halaylar çekildi. Çevrede ailesiyle pikniğe gelen insanlar LYDG'nin gezisini oldukça ilgiyle izlediler. Bazı yerlerde katıldılar. Liseli Yeni Demokrat Gençlik gezinin eksiklerine rağmen güzel ve yararlı bir gezi olduğunu belirttikten sonra geziyi sona erdirdiler.

Lise'deki kıvılcımlar yükseliyor Atışalanı lisesinin ilk zaferi

Yıllardan beri suskunluk içerisinde kalan, burjuva-feodal düzenin bütün baskılarına boyun eğen Atışalanı lisesi öğrencileri, bu kez burjuva-feodal düzenin ve bu düzenin çirkefini yürüten gerici öğretmenlerin ve özellikle de faşist okul müdürünün öğrenciler arasında estirdikleri baskı, korku ve tehdit öğrencilerin direngülüğü ve de kararlılığıyla karşılaşıncaya aradığını bulamayıp, gelişen olaylar karşısında acizleşmiştir. Bu kararlılık Atışalanı lisesi tarafından atılan ilk adım, yükselen kıvılcım oldu. Mevcut düzenin sömürü politikasına sadece işletmelerde değil, okulda, evde kısıcası her yerde rastlamaktayız. Liseler sadece madalyonun öteki yüzüdür. Devletin gençlik üzerindeki sindirme politikasının amacı nedir? Bugün gençlik gelişmeye en açık, en hareketli toplumsal tabakadır. Gençlikteki karakteristik özellik devrimci sorumluluğun büyük bir kısmını gençlerin omuzuna yüklemiştir. Tıpkı Başkan Mao'nunda işaret ettiği gibi "Bu dünya bizim olduğu kadar sizindir de. Ama son tahlilde sizindir. Siz gençler baharda açan güneş gibi canlı ve hayat dolusunuz, umudumuz sizlersiniz." Mao'nun sözleri gençliğin önemini bir kez daha vurguluyor.

Öğrenci gençliğin akademik-ekonomik-demokratik olmak üzere bir takım sorunları vardır. Öğrenci, özellikle okulda her türlü demokratik haklardan yoksundur.

Öğrenci bugün zorunlu olarak din dersine sokulup yozlaştırılıyor. Bunkaki en büyük amaç gençliğin, devletin halk üzerinde oynadığı sömürüyü görememesi, devletin haklılığını gençliğe kabul ettirmektir. Öğrenci her insiyatiften yoksundur. Not sistemi sadece öğrenciyi korku altında tutup ders çalışıp çalışmadığını (siz bunu ezber içinde boğulup sosyal yaşamdan kopma anlamalısınız) denetlemektir. Bu korkunun, öğrenci de yaratacağı

psikolojik durumu düşünebiliyor musunuz. Gelelim okulumuzdaki gelişmeler.

Daha önce yaşanmış bir olay tekrar yaşanmaktadır. Öğretmenler toplantısı var. Buna paralel olarak öğrenciler iki saat erken çıkmanın sevincini yaşıyor. Uzun süren bir toplantıdan sonra ertesi gün öğrencilerin sevinci buruklaşıyor. Öğretmenler alınan kararları aktarıyorlar. Gündemde ilk konuyu bilgisayar almış. Tabii bunun sebebi İstanbul'un pek çok okulunda bilgisayarlı eğitime geçilmiş, niye bizim okulda olmasın. Alınan karar bu doğrultudadır. Tabii ki eller yine bu emekçi, asgari ücrette talim eden aile çocuklarının ceplerine uzatıldı. Kişi başına 25.000 lira ödenecekmiş. Öğretmenin daha doğrusu faşist okul müdürünün 25.000 lira ödenecek demesiyle sınıftaki bağışmalar, itirazlar aynı anda koptu. Karara itiraz eden bir kaç demokrat arkadaşla birlikte ve bütün okulun öğrencileri baskıya, tehdite maruz kaldı. 25.000 lira bizim için 25 bilet demektir. Yılların sessizliği, yılların birikimi, artık emekçi ailelerin, emekçi çocuklarının direnişleriyle okuldaki mücadelesinin çirkeğiyavaşa yavaşa filizlenmeye başlamıştı. Hiçbir kimsenin elini cebine atıp bu parayı vermedi, vermedi çünkü onları "devlet" okutuyordu. Bütün masrafların karşılamakta devletin göreviydi. Artık bunun bir lincine varmıştı Atışalanı lisesi öğrencileri. Müdür muavinleri, öğretmenler sınıfları geziyor önce yu muşak sesle oyunlu mlumli öğrencilere izah etmeye çalışıyorlardı. Bunu yapmaya çalışırken kazdıkları kuyuya biraz daha gömülüyorlardı. Baktılar olmuyor olayı öğrencilere emri vaki ettiler. Her sınıfta bir kaç öğrenci elini korkudan eline atmıştı. Ama bunu istemeye istemeye yapmışlardı. Olaylar böyle gelişince de alınan kararlar geri çektiler. Hemen olayın boyutu değişiverdi. Ertesi gün (araya haftasonu giriyor, yapamıyorlar tüm öğrenciler aramadan geçiriliyor. Sanki okul etrafı tel örgülerle çevrili cezaevlerini, öğretmenlerde gardiyanları andırıyordu. Aramaların asıl amacı okulu temiz ve düzenli hale getirmek değil, parasız olupta kimin para vermediğini tespit etmektir. Ama neyi aradıklarının doğrusu kendileride farkında değildi. Aramalardan sonra bazı sınıf öğretmenleri parayı vermedikleri için bizlerin sosyal faaliyetlerini kısıtladıklarını (resim, beden eğitimi vb.) anlatıyorlar ve de ekliyorlar: "bundan sonra okul idaresinin gözleri üzerinizde olacaktır" diyorlar.

Soruyorum kendime insan mı yetiştiriyorlar yoksa bir insanı ot diye inek sürülerinin önüne mi atıyorlar? ■

- Kahr olsun burjuva-feodal eğitim sistemi!
- Direniş silahımız, hakkımızı söke söke alırız!
- İnsan gibi okumak istiyoruz!

Atışalanı Lisesi'nden bir YDG okuru

Elazığ Atatürk Lisesi: artık mücadelede bizde varız

Liselerde azgınlaşan her türlü baskı ve dayaklara karşı faşist, feodal eğitime karşı mücadelede bizde varız. Özelde Yeni Demokrat Gençlik, genelde tüm devrimci-demokratik yurtsever liseli gençler olarak, faşizme, emperyalizme, feodalizme, şövenizme, ve her türlü gericiliğe karşı mücadelemizi sürdürerek geliştireceğiz. Lisemizde mücadele yeni yeni gelişmektedir. Mücadelemizin gelişmesinden korkan egemen sınıfların kolluk güçleri ve idarecileri işbirliği içerisinde devrimci-demokrat öğrenciler üzerinde terör estirmektedir. Devrimci faaliyetlerimizin gün geçtikçe genişlemesi ve kitleyle kucaklanmasıyla panjere kapılan okul idaresinin soruşturmaları, gözaltıları ve her türlü baskıları bizi engelleyemeyecek. Gerici-faşist-feodal eğitim ile kafaları boşaltılmış, boyun eğen değil; halkın yanında, demokratik lise mücadelesinin kavgasını veren birer nefer olacağız.

26 Şubat 1993 günü okulumuzun bitişiğinde bulunan Fırat Üniversitesinde Ramazan dolayısıyla oruç bahane edilerek gerici-faşistler tarafından devrimci-demokrat öğrencilere saldırılarda bulunuldu. Bu saldırıyı kınamak için lisemizde devrimci-demokrat öğrenciler, üniversiteli arkadaşlarla saldırıyı protesto etmek istemiştik; bu nedenle derslere girmedik. Daha sonra 26 Şubat 1993 günü okula gelmeyen öğrenciler tespit edilip isimleri polise verilmiştir. Poliste bu öğrencileri 1 gün nezarette tutup korku vermeye çalıştı. Okul müdürü ve yöneticiler, öğrencileri polise vermekle tehdit etmektedir. Gerici-faşist-işbirlikçi idareyi, Müdür Mehmet EFE'yi bu tutumundan dolayı kınıyor ve mücadelemiz devam edecektir diyoruz. ■

Elazığ YDG

Kayseri Şarkışla Lisesinde uzaklaştırmalarla öğrenciler sindirilmeye çalışılıyor

12 Eylül Askeri faşist cuntası ile orta öğrenimde faşist-feodal kadrolaşmaya gidilmesi ve bunun sonucu olarak, öğrencileri okuldan atma, uzaklaştırma, baskı yapma, notla tehdit etme ve tüm dersleri birer din dersi haline getirme gibi faşist-feodal-şöven eğitim sistemine uygun özelliklerini sergiliyorlar.

Bunun bir örneği de Kayseri'nin Akkışla lisesi Müdürü Sami Bozkuş tarafından lise son sınıfta, sınıf mevcudu 29 olan sınıfta 13 öğrenciyi çeşitli burjuva-feodal nedenler göstererek, okuldan birer, ikişer, üçer gün uzaklaştırılıyor.

Buna duruma duyarsız kalmayan devrimci-demokrat veliler, Müdüre hesap sorduklarında bir taraftan panjelerini ve tedirginliğini gizleyemeyen Müdür, üstü kapalı olsa velileri tehdit etmekten geri kalmıyor.

Müdür okuldan uzaklaştırma gerekçelerini şöyle belirtiyor: "Öğretmenle yüksek sesle konuşmuşlar, öğretmene karşı saygısızlık yapmışlar" dedikten sonra "sizin itiraz hakkınız vardır" deyip, devamlı; "tabii biz onu bir üst kuruma göndeririz, diyerek, öğrenci velileri itiraz ettiği anda öğrencileri okuldan atmakla tehdit ediyor.

Bu tür uygulamaların sürekli yaşandığı günümüz orta öğreniminde amaç, öğrencileri düzenin kültür ve eğitimiyle yoğurup, yozlaşmış bir gençlik yetiştirmek, duyarlı gençleride "yılanın başı küçükken ezilmeli" feodal-faşist mantığıyla sindirip, kişiliksizleştirmektir. ■

Bağcılar Lisesinde anti-demokratik uygulamalar sürüyor

Her okulda olduğu gibi okulumuzda da gerici-faşist baskılar uygulanmakta, idare-polis işbirliğini yanında şöven, turancı, ırkçı öğretmenlerin işbirliğiyle devrimci, demokrat öğrencilerin üzerine bir ahtapot gibi saldırmaktadır.

Okulumuzda Tarih, İnkılap, Din, Edebiyat derslerinde, sık sık tartışmalar olmakta ve bu tartışmalar not baskısı, dayak, okuldan uzaklaştırma, atılma gibi tehditlerle dolaylı konuşamayan-konuşturulmayan öğrenciler dışında yapılmaktadır.

Edebiyat dersinde Nazım Hikmet'ten bir şiir okumak isteyen ve bundan dolayı demokrat öğrenciler tarafından alkışlanarak dinlenilmek istenilen arkadaşlarımız Edebiyat hocası tarafından "vatan hainlerinin buradaki şiirleri okunamaz" denerek izin verilmemiştir.

Bu ve benzeri olaylar nedeniyle Müdür (Şaban Türk) uyarılmış, uyarıları dikkate almamasından dolayı arabası yakılarak uyarılmıştır. Ama anlaşılana ki sayın Müdür hala akıllanamamış.

Kantinadaki yiyeceklerin pahalı olması nedeniyle dışardan simit vb şeyler alan öğrenciler Müdür tarafından disiplin cezasıyla tehdit edilmişlerdir. Bu kanemice yarasalar şunu iyi bilsin ki "Baskılar oldukça direnenler olacaktır." ■

Bağcılar Lisesi YDG

İdeolojik-Siyasal mücadelede bir araç olarak yayın faaliyeti, YDG'nin işlevi ve görevlerine dair.....

Teoriyi pratikten ayırma alışkanlığı, belirli şartlar altında

gelişecektir. Bu yüzden ideolojik çalışmanın önde gelmesini istiyoruz. Ama eğer ideolojik çalışmamız gerçeğe dayanmazsa, pratikten kopmuşsa etkisiz bir hale gelecek ve önemini yitirecektir. Şu halde halkın ihtiyaçlarını ve şartların gelişmesinden doğan ihtiyaçları karşılayabilmesini sağlayabilmek için, ideolojik çalışmamızı sık sık yeniden değerlendirmek ve kontrol etmek zorundayız.

("Politik çalışma bütün çalışmaların can damarıdır" adlı kitapçıktan)

Her şeyde olduğu gibi, yayın aracında belli bir ihtiyaçtan doğar. Medyanın geniş yığınlar üzerinde önemli bir etki aracı olduğu gerçeği göz önünde bulundurulursa; ideolojik-siyasal mücadelede yayının yeri çok daha iyi kavranarak bilince çıkarılır.

Sosyal pratiğimizin yaygınlaştırılmasında, üretimin yazılı kültür haline getirilmesinde yayın faaliyeti tabii olarak en genel geçer yoldur. Günümüz teknolojisinin ulaştığı seviye-iletişimde yayın faaliyetini tek başına yetersiz bir araç olmaya doğru götürmektedir.

Yayın kolektif-kültürel bir etkinliktir; maddi nesnelere üretim bilgisi olarak maddi kültür ve ussal, toplumsal, estetik manevi değerlerin yazıya dökülüp, topluma sunulduğu politik mekanizmadır.

Sınıf savaşımının çok değişik biçimleri içinde en önemli gövdeyi oluşturan ideolojik-siyasal mücadelenin, can damarı yayın faaliyetidir. İdeolojik mücadeleye dikkat çekip, ideolojik mücadelede yayının önemine işaret etmek; geniş yığınları, egemen burjuva-feodal propagandanın güdümü altından kurtarmanın ön adımını atmak demektir.

Yayın çalışmasında ideolojik mücadelenin önemi tartışılmaz. Gericici medyanın "ideolojiler öldü" propagandasının yoğun bombardımanı altında; ideolojiji bilimsel bir disiplin içinde, kararlılıkla, ifade etmeye, tesadüfü bir gelişigüzel içinde aktarma, sınıf savaşımına yayın cephesinde hiç bir yarar sağlamaz. Bu yüzden yayın çalışmalarının bilimsel bir disiplin içinde ifade edilmesi gerekir. Bunun önemini baz alarak şunu söyleyebiliriz: İdeolojik araçların işlevlerini, yaptıklarını ve yapabileceklerinde sınıf savaşımı verenlerin bilmesi gerekir. Mücadele biçimlerinin pratikteki çeşitliliği ve karmaşıklığı, bu biçimlerin karıştırılmasına, farklı farklı misyonlar yüklenilmesine yol açmaktadır.

Yeni Demokrat Gençlik dergisinin genel ideolojik-siyasal çizgisini bir yayın olduğu gerçeğinden

yola çıkarak kavrarsak işlevini daha net bir biçimde ortaya koymuş oluruz. Her şeyden önce yeni Demokrat Gençlik adındanda anlaşılacağı gibi Yeni demokratik bir dergidir. Bağrında anti-emperyalist, anti-sosyal emperyalist, anti-faşist, anti-şövenist asgari potansiyeli barındırma ereğindedir. Burjuvazinin ilerici barutunu tüketip gerici-leştiği, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında; proleter devrimcilerin demokratik devrime önderlik ettiği bu çağda, Yeni Demokratik Halk İktidar'ı çizgisinin yayın planındaki savunucusu durumundadır. Bu anlamda Yeni Demokratik Devrim çizgisinin kararlı savunucusudur. Halk gençliğini bu çizgiyle donatmak, bu şekillenişe uygun biçimde eğitmek amacındadır. Yeni demokrat çevreninde kendisini bu sosyal şekillenişe uygun biçimde sürekli yenilemek ve kitlelere ulaşırken bu gerçeği iyi bir araç olarak kullanabilmesi gerekmektedir. Yeni Demokrat Gençlik dergisi halk gençliğini bilinçlendirmede azımsanmayacak bir silahtır. Yeni Demokrat Genç'ler sosyal yaşamın ihtiyaçlarını gözönünde bulundurarak derginin biçimlenmesinde etkin rol oynamadığında, dergiye gerçekten güçlü bir Yeni Demokratik içerik kazandıramadığımızda, sadece kendimiz için çıkardığımız bir dergiye dönüşürüz ki, buda fazla bir işe yaramaz ve yaşamın, mücadelenin ihtiyaçlarına cevap vermez. Yeni Demokrat Gençliği tanımlarken proleter çizginin önderliğine özel bir vurguda bulunmak kesin önemdedir. Sınıf bilinçli proletaryanın ideolojik-siyasal önderliği altında, proleter devrimcilerin asgari çizgisi etrafında kenetlenmiş tüm halk gençliği YDG safında yerini bulacaktır. Yani proleter devrimcilerin asgari çizgisi, kendisini Yeni Demokrat Gençliğin azami çizgisinde bulmalıdır/bulmaktadır. Yeni Demokrat Gençlik bu azami çizgisi içerisinde gerekli hareket esnekliği ve farklı sınıfsal kökenden gelen halk gençliğinin siyasal serbestisine açıktır. Proleter devrimci çizgi disiplini altında her Yeni Demokrat Genç proleter devrimcilerin azami çizgisini savunmak zorunda değildir. Yeni Demokrat Gençlik farklı sınıf ve tabakalardan gelmiş gençlerin, Proleter devrimcilerin asgari programı etrafında birleşmiş, genel olarak asgari programı savunma zorunluluğunda olan demokratik kitle çizgisindedir. Devrimci saflarda yer alan, düzene karşı şu yada bu düzeyde savaşım yürütmek isteyen her genç Yeni Demokratik mücadele içinde yer alabilir.

İşlev sorununu netleştirmek ve kargaşa yaratmamak açısından bir noktaya daha parmak basmakta yarar var. Buda yayınının fonksiyonuna

uymayan görevleri bekleme eğilimidir. Geniş yığınlara ulaşmayı önüne ciddi bir hedef olarak koyan bir dergi, kitlelerin siyasi-psikolojik yönünü azami dikkate alarak çalışmasını yürütmelidir. Genel çıkarlar, uzun vadeli çıkarlar için, taktik ve geçici kazanımlara gerektiğinde sırt çevirilmelidir. Kalıcı ve uzun erimli bir mücadelede ancak bu anlayış esnekliğiyle hayat bulabilir zaten.

Geniş yığınları kucaklamayı hedef edinen bir dergi, bu hedefine ulaşmak için politika ustalığına sahip olmalıdır. Politik zeka ve yetkinlikle hareket etmeyip, zorlama ve kuru, yaşamdankopuk, nesnel koşulları anlayamayan, dolayısıyla kendi subjektif gücünü tanıyamayan, soyut propagandaya giriştiğimizde dergimizin oynayabileceği misyon tamamen öldürülmüş olacaktır. Dergi zamanla marjinalleşip, bize yük olan bir konuma gelecektir.

Bir kez daha söylemek gerekirse sosyal yaşamın bir ihtiyacı olarak doğan dergimiz, pratiğin, somut koşulların ihtiyacına cevap verebildiği oranda görevini yerine getirebilecektir. Bu da derginin sınıf savaşımındaki rolünü gereğince kavramaktan, misyonunu bilince çıkarıp, yapısına uygun geliştirmekle mümkündür. Bir bu kadar önemli olanda Yeni Demokrat Gençlik Dergisinin kitlelerin elinde ateşli bir silah olarak kullanılabilmesi, mücadelede rehber bir araç haline dönüştürülebilmesidir. Pratiğe koşut olmayan bir yayın ne kadar vasıflı olsada, yaygınlaştırılanların dinamik çalışması olmadan etkisini gösteremeyecektir. Meseleyi böyle bir diyalektik bakış açısıyla kavramak bugün her zamankinden çok daha önemlidir.

İdeolojik çalışmamız ve bir parçası olan yayın faaliyetimiz gerçeklerden ve pratik meselelerden hareket etmelidir. Soyut teorilerden hareket etmemeli, teori, pratikle bütünleştirici tarzda kavranılmamalıdır.

Yeni Demokrat Gençliğin yaşam ilkelerine uygun, hedeflediğimiz Yeni Demokrat Genç'leri yaratmak, Yeni Demokratik Devrim mücadelesini yükseltmek için dört elle dergimize sarılalım. Kitlelerle kaynaşmada önemli yerini görerek, onu amacına uygun ele alıp, sosyal mücadelede laygınca geliştirip, kuşanalım, bizi ilerletecek bir kolda budur.

Son olarak yine "politik çalışma bütün çalışmaların can damarıdır." adlı kitapçıktan yapacağımız kısa bir alıntıyla yazımıza son verelim:

"Başarılı politik çalışma bütün diğer çalışmalarında başarılacağıının garantisidir."

6 MAYIS ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

söylüyordu. 23 Mart'ta THKO liderlerinden Hüseyin İnan yakalandı. 24 Şubat 1972'de Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın idam istemi onaylanıyor.

28 Mart 1972'de Ordu'nun Ünye ilçesinde görevli olan 3 İngiliz askerini THKP-C gerillaları tarafından kaçırlır. 31 Mart 1972'de Niksarın Kızıdere köyünde Mahir Çayan ve 10 kişi faşist TC tarafından öldürülür.

4 Mayıs 1972'de Türk Hava yollarına ait Boğaziçi yolcu uçağı içindeki 67 yolcuyla birlikte Bulgaristan'a kaçırılır. Kaçıranlar idamlarını bekleyen üç THKO gerillasının serbest bırakılması koşulunu öne sürüyorlardı. Ancak hükümet bu teklifi kabul etmedi. İstanbul, Ankara, İzmir'in çeşitli semtlerinde sürekli bombalama eylemleri yapıyordu.

5 Mayıs'ta Bulgaristan'a kaçırılan uçak yol-

cularıyla birlikte Türkiye'ye geri dönüyor. Aynı gün Jandarma Genel komutanı Kemalettin Erken'i öldürme girişiminde bulunuluyor. Jandarma genel komutanı kurtuluyor ancak Ahmet Niyazi Adli ODTÜ öğrencisi jandarmalarla girdiği çatışmada öldürülüyordu.

6 Mayıs 1972. Yusuf Aslan, Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan Ankara Merkez cezaevinde sabaha karşı 02 ile 3.40 arasında faşistlerin gözetiminde darağacına asılarak öldürülüyorlar.

Türkiye devrimci mücadelesine yeni bir süreç ekleyen ve Türkiye halkının kurtuluşu için canlarını seve seve veren Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ı saygıyla anıyoruz.

THKO Kemalizm, Milli Cephe, İşçi-köylü ittifakı, Milli Demokratik Devrim, Silahlı mücadele konusunda siyasi-ideolojik sapmalarla sahiptir. Silahlı mücadeleye bakış açısı fokocu olmasından dolayı şehirlerde bir süre gündemde kalmış ancak THKO önderlerinin şehit düşmesiyle, THKO belli bir durgunluğa girmiş ve '74'deki ayrılığa, sonra dan bu geleneğin savunucuları TDKP, TKEP sağ bir çizgi izlemeye başlamıştır. ... ■

16 Ocak 1971. Ankara İş bankası soygunu ile THKO militanlarının isimleri açıklandı. Ve isimlerinin Deniz Gezmiş, Kor Koçalak, Yusuf Aslan, Sevim Onursal olduğunu tespit eden faşist kolluk kuvvetleri bu kişiler hakkında "Vur emri" çıkardı.

24 Ocak 1971. "Şehir gerillası" sözcüğü ilk kez basın ve radyoda duyulur. Ve Deniz'leri ihbar edene 15 bin lira ödül verileceği açıklanır. 3 gün sonra THKO liderlerine yapılan operasyon genişletilir. Ve aynı gün 120 eve birden baskın düzenlenir.

Deniz Gezmiş ve arkadaşları 5 Mart 1971'de 4 Amerikalı askeri Balgat'taki Tuslup Amerikan tesislerinden kaçırdılar. Amerikalılar için fidye istendi ve 36 saat içinde ödenmezse Amerikalıların öldürüleceğini duyurdular. ABD başkanı Nixon fidyenin verilmeyeceğini açıkladı.

17 Mart 1971'de Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'ndan Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Kayseri-Sivas karayolu üzerindeki Şarkışla'da yakalandılar. Sinan Cemgil ve arkadaşlarının ise polis, asker çemberini yardıkları için kurtulurlar. Deniz, Sinan Cemgil'in nerede olduğunu bilmediğini, yakalanacağına sanmadığını

Teslimiyet yenilgiye, Direniş zafere götürür!

Tutsaklar Faşizm koşullarında ulusal ve sosyal kurtuluş için mücadele etmenin bedellerinden olan işkencehaneler ve cezaevlerinden tarih boyunca destanlar yaratmıştır. Bu destanlar ki faşizmin yüzündeki bütün maskeleri indirip en azgın olduğu alanlarda ser verip sır vermeme ilkesi ile insanlık onurunu kurtarmak için insanca yaşama savaşı verenlerdir. Ve sokaklarda insanların tarandığı, gözaltında kayıpların olduğu, şubede "mide kanamalarından" ölenlerin olduğu ülkemizde cezaevleri yine gündemde.

Cezaevinde bulunan siyasi tutsakların en doğal ve meşru haklarından olan firar eylemlerini bu kezde '93 Şubatından birbiri ardına Nevşehir ve Sağmacılar cezaevinde gerçekleştirildi. Bu eylemler TC'nin ve onun koalisyon hükümetini oldukça zor durumda bıraktı. Ve çaresizleşen faşist TC korku ve panik içinde firarları bahane ederek tutsak durumda olan diğer yurtsever-devrimci ve komünistlerin daha önceleri yaşam bedelleri ödeyerek almış oldukları yaşama haklarına ilişkin bir çok hak gasplarından işkenceye varan uygulamalar başladı. Egemen güçler bir kez daha yanılmışlardı. Siyasi tutsaklara karşı giriştikleri bu uygulamalar ve hedefledikleri kişiliksizleştirme, sindirme politikaları karşısında ölüm pahasına yeni direnişler başlamıştı. Siyasi tutsakların kan kokan faşizm zindanlarında başlattıkları direniş dalga dalga İstanbul'dan, Nevşehir'e, Çanakkale'den Yozgat'a, Diyarbakır'dan Malatya'ya kızıl bir meşale olarak yayıldı.

Gelişen hak gasplarına karşı açlık grevi olan cezaevleri, İstanbul, Buca, Yozgat, Çanakkale, Amasya, Bursa, G.Antep, Diyarbakır, Mardin, Kayseri, Muş, Malatya, Ağrı kapalı cezaevi, Bismir, Nevşehir, Batman, Şanlıurfa. Bunlardan Buca, Yozgat, İstanbul'da anlaşma sağlandı. Ancak gelişen süreçte ne kadar hayata döküldüğü gözler önündedir. Buca cezaevinde 23 Mart '93 günü anlaşma sağlanmasına rağmen idarenin keyfi tutumu sürmektedir. Ve PKK'lı tutsaklar 10'ar günlük dönüşümlü açlık grevine devam ederken, Devrimci Sol ve TDKP tutsakları ve alınan hakların tüm olarak uygulanmaması sonucu tekrar açlık grevine başlayacaklarını bildirdiler. Yozgat Cezaevinde ise 34 gündür süren açlık grevi 31/3/93 günü yapılan anlaşma ile sona erdirilmişti. Ancak anlaşmadan sonra TKP/ML TIKKO davası tutsaklarından Cemal Çakmak, Erhan Meydan, Hıdır Uludağ ve Devrimci Sol davası tutsaklarından Ahmet Saydam'ın tecrit durumları kaldırılmamış olup keyfi olarak koğuşları sürekli değiştirilmektedir. Gerekeceği kadar firar faaliyetinde bulunmak firardan sonra ki "direnişlerde elebaşılığı" yapmak, eğer tutsaklarla görüşürülürse onları da firara kıskırtacakları sunulmakta ve bakanlığın emrinin uygulandığı söylenmektedir.

Malatya cezaevinde ise 4/3/93 tarihinde TKP/ML TIKKO, TIKB, TKEP'li tutsakların süresiz olarak başlattığı açlık grevine 16/3/93 tarihinde TKP/ML Hareketi, TDKP, Devrimci Sol tutsakları, 26/3/93 de de PKK'lı tutsaklar katılmışlardır. 20/3/93 tarihinde sabaha karşı saat 5 sıralarında idare TKP/ML TIKKO davası tutsaklarının kaldığı 5. koğuşa jandarma baskını düzenlemiş ve 5 tutsak bu saldırıda yaralanmıştır.

Bir gün sonra 21/3/93 tarihi - Malatya SHP'de aileler açlık grevcileriyle dayanıştı.

hinde 6. koğuşa bir saldırı düzenlenmiştir. Bu gelişen olaylar karşısında 5 Nisan '93 tarihinden itibaren sorunlar çözülene kadar hiç bir tutuklunun mahkemeye çıkmayacakları kararını alan tutuklulardan bugüne kadar altı bayanın (Tomurcuk Özanelyan, Gülümser Tosun, Zöhre Çakmak, Sakine Işık, Semire Seval, Fatma Koyupınar) ve Mehmet Topal'ın sağlık durumlarının bozulması sonucu hastaneye kaldırıldılar. Ancak tutsaklar tedaviyi kabul etmediler.

6 Nisan '93'ten itibaren 5 TKP/ML TIKKO davası tutsağı (Zöhre Çakmak, Ayhan Toprak, Mustafa Kaya, Ahmet Vurucu ve İlhan Kazan) açlık grevini ölüm orucuna çevirdi. 33 gün süresiz açlık greviden sonra ölüm orucuna başlayan TKP/ML tutsaklarının sağlık durumlarının ağır olduğu bildirildi. 12 Nisan '93 günü 41. gününe giren süresiz açlık grevi ve 6 gündür 5 TKP/ML TIKKO tutsağının yaptığı ölüm orucu sonucu beşi kadın sekiz tutsağın (Gülümser Tosun, Tomurcuk Özanelyan, Sakine Işık, Zühre Çakmak, Kazım Ceylan, Hakan Baran, Kenan Güler ve Meryem Gül Eren) sağlık durumlarını bozuldu. Aynı günün akşam saatlerinde yapılan bir anlaşma ile açlık grevi sona erdirildi. Direnişin zafere götürüleceğini inancıyla mücadele eden tutsaklar birkez daha zafere ulaşmışlardır.

Yüzlerce tutsağın can pahasına kazanmaya çalıştığı hakları ise insanca yaşayabilmenin en asgari şartlarıdır.

- Siyasi temsilcilik hakkının sağlanması
- Koğuşlar arası misafirlik hakkının sağlanması ve gidış gelişlerde arama yapılmaması,
- Günde üç kez yapılan sayımın ikiye indirilmesi

- Daktilo vb. ihtiyaçların verilmesi,
- Avukatla görüşmelerde sınırlamaların kaldırılması ve arama yapılmaması,
- Aynı davadan tutuklu bulunan erkek ve kadın tutukluların birbiriyle görüşebilmesi,

Açlık grevinde olan diğer cezaevlerindeki gelişmeler: Çanakkale cezaevi, Devrimci Sol, PKK, TDKP'li 30 tutsağın başlattığı açlık grevi 28. gününde yani 1/4/93 tarihinde sona erdi. Siyasi temsilcilik ve mutfağın kullanılması hakkı verilmedi.

Amasya Cezaevi: 25 Mart'ta TDKP, Devrimci Sol, Devrimci Sol, TKP/ML TIKKO tutsakları tarafından başlanan süresiz açlık grevi devam ediyor.

Bursa Cezaevi: 22/3/93 tarihinde Devrimci

TKP/ML-TIKKO tutsakları ölüm orucunda haykırdılar: "Sosyal demokrat" Bakan Seyfi Oktay'a soruyoruz: Prestijini kazanman, sana yönelen eleştirilerden kurtulman ve efendilerinden övgüler ve başarı yani "cellatlık belgesi" plaketini alman için CAN'a ihtiyacın var. Üç mü, beş mi yoksa daha mı fazla? Öyleyse bekle geliyoruz."

Sol'un başlattığı süresiz açlık grevine 5/4/93 tarihinde KAWA, KUK, TKP/ML TIKKO tutsakları da katıldı. PKK'da kendi programı doğrultusunda açlık grevine katılıyor.

G. Antep Cezaevi: TKP/ML TIKKO tutsaklarının 18 Mart '93'de başlattığı süresiz açlık grevi devam ediyor. Diğer siyasi hareketler dönüşümlü açlık grevinde.

Diyarbakır Cezaevi: 8/2/93'de dönüşümlü açlık grevine başlandı. Eğer istekler kabul edilmezse tüm tutsakların katıldığı süresiz açlık grevine başlanacak.

Mardin Cezaevi: 22/2/93 tarihinde açlık grevine başlandı. Eğer istekler kabul edilmezse ölüm orucuna çevirilecek.

Kayseri Cezaevi: 30/3/93 tarihinden itibaren süresiz açlık grevindeler.

Urfa Cezaevi: Devrimci Sol, TDKP ve PKK davalarından tutsak bulunan dokuz kişi cezaevlerindeki baskıları protesto için 12 Nisan '93 günü süresiz açlık grevine başladılar.

Devlet tesadüfen öldüremeyipte sağ yakaladığı tutsakların direnişine karşı "öldürmeyip de besleyeceğiz" teorisini uygulayıcı rolünde. Öyle ki 5 Mart günü Mardin cezaevinde yapılan aramada cezaevi müdürü "vurun teröristlere" emrini verirken, Ceza ve Tevkif evleri genel müdürü Zeki Güngör "Cezaevinde ölenlere Allah rahmet eylesin" diyerek kendi miraslarına yaraşır tavırlarını bir kez daha yaşama geçirmeyi planlıyorlar.

Zindanlar devrimcilerin sınav yeridir. Biliyoruz ki esir düştün mü düşmana bir kez göğüslemek gerekir düşmanın azgınca saldırılarını. Düşman dışarda yediği darbelerin hıncını almak için saldırır, saldırır. Önce kimliğini yok etmek ister tutsağın, sonra ona unutturmak ister insanlığını. Ya kabul edersen hasımın dayatmasını, unuttursun insanlığını ya da direnmek yaşamaktır deyip savaşırsın korumak için kimliğini.

Bugün Buca'da, Malatya'da, Mardin'de, Diyarbakır'da ve diğerlerinde yaşanan budur.

Tarihimiz kanla yazılmıştır bizim, elde silah savaşarak düşenlerin ve idam sehpalarında ve işkence tezgahlarında şehit düşenlerin yanısıra eşirlik koşullarında siyasi kimliği ve insanlık onuruna sahip çıkan devrimci tutsaklardır kanla yazılan tarihi yazanlar ölümüne kazanılmış olan hakları gasp etmek isteyen düşmana açlık grevi ve ölüm orucu direnişleriyle yanıt veren tutsakların izlediği yol 1982'de Diyarbakır zindanlarında ölüm orucunda şehit düşen Kemal Pir'ler, Hayri Durmuş'lar, Necmi Onur'lar, Ferhat Kutay'lar, 1984'de İstanbul'da ölüm orucu şehitleri Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Hasan Telci, Fatih Öktülmüş'lerin yoludur.

Ancak bilindiği üzere açlık grevi kamuoyunu duyarlı hale getirmek için yapılan bir eylemdir ve içerdeki açlık grevleri tek başına kaldığı zaman dışardan bir biçimde desteklenmediği sürece kamuoyunun duyarlı hale getirilmesi pek olası değildir. Bu yanıyla bizler yurtseverler-devrimci-demokrat-komünistler içerde ölümüne insanlık onuruna sahip çıkan bu yiğit insanlara mümkün olan her türlü desteği sunmayı zorunlu bir görev saymalıyız. Unutmayalım ki onlar bütün insanlığın onuru için savaşmışlar ve savaşıyorlar. ■

Bir gün sonra 21/3/93 tarihi - Malatya SHP'de aileler açlık grevcileriyle dayanıştı.

EGEMENLERİN KATLIAMLARINA EN İYİ CEVAP;

Silahlı mücadele çizgisinde ısrar edilmesidir

"Yargısız infazlara dair"

5 Mart '93 tarihinde Kartal'da 5 devrimcinin infazı ile başlayan saldırılar 24 Mart'ta Bahçelievler'de 3 Devrimci Sol savaşçısının katliyle devam ediyordu. Tarihi boyunca ülkemiz egemen sınıfları kurt ulusal hareketini ve sosyal kurtuluş hareketini bastırmak amaçlı bir çok katliam gerçekleştirmişti. Geçen ay İstanbul'da Devrimci Sol'a yönelik gerçekleştirilen katliamların kamuoyunun gündemini oluşturmasından dolayı egemenlerin katliamlarla halkın mücadelesini boğmaya çalışmalarının nedenlerini ve proletarya önderliğinde ezilenlerin kurtuluş, yolunun hangi mücadele biçiminin temel alınmasıyla sağlanabileceğini kısaca anlatmaya çalışacağız.

Kendi ayakları üzerine dikilemeden emperyalizme bağımlı gelişiminden dolayı ülkemiz egemen sınıfların ortaçağ dönemine ait asalak niteliğini (üreticilerin artı-emeklerini esas alarak üretimin dışında gasp etmeleri, Asıl yönlerinin üretken olmaktan çok ticari tefeci olması) günümüze değin esas olarak korumuşlardır. İkel birikim sürecinin (kısaca bu süreç bir yanıyla doğrudan üreticilerin üretim araçlarından kopuşu, diğer yanıyla üretim araçlarının merkezileşmesi sürecini diyalektik birliktir.) emperyalizme bağımlı gelişmesi bu sürecin sancılı gelişimine neden olarak üreticilerin iliklerine kadar sömürülmesinde nedenini oluşturur. Hem egemen sınıfların asalak zayıf karakteri, hem de halk kitlelerinin feodalizmin çözümlenmesinin sancılı olmasından dolayı, üretim dışı bir çok araçta (vergi, banka kredisi, tefeci sömürüsü, aracı ticari, sermaye sömürüsü) kullanılarak yoğun sömürülmesinden kaynaklı düzen memnuniyetsizliği egemenlerin halk kitlelerini şiddet temelinde yönetmelerinin temelini oluşturur. Kısaca hem egemenlerin zayıf karakteri hem ezilenlerin memnuniyetsizliğinden dolayı egemenlerin yönetim biçimi bu iktisadi yapı bir devrimle yıkılmadığı sürece faşist bir karakter taşıyacaktır. Osmanlılıktan günümüze ülkemiz sınıflar mücadelesi tarihi, en ufak bir halk muhalefetine çeşitli katliamlarla bastırıldığına tanıklık eder. Ülkemiz reformist, k.burjuva devrimci hareketlerinin ideolojik etkisini taşıdığı Kemalizm dönemi bile en ufak demokratik taleplerin çeşitli kitle katliamlarıyla bastırıldığı bir çok örneğe sahne olmuştur. Bugün egemen sınıfların şiddet temelinde örgütlenmelerinin saydığımız nedenleri aynı za-

manda proletarya önderliğinde, çeşitli milliyetlerden halkımızın kurtuluşu için savaş temelinde örgütlenmesini zorunlu kılar. Açık ki ezen ve ezilenin bu konumlanışı devrimin ülkemizde her dönem silahlı mücadele temelinde örgütlenmesini zorunlu kılar. Kısaca egemenlerin savaş temelinde örgütlenmesi onların ulusal ve sosyal kurtuluşunu sağlayacaktır.

Açıkça görülebileceği gibi egemenler ulusal ve sosyal kurtuluş hareketini bir çok aracın yanında (kitle iletişim araçları, eğitim-öğretim kurumları vb.) esas olarak terörle bastırmaya çalışmaktadır. Bugün egemenlerin şehirlerde devrimci kadroların imhasına yönelik saldırıları yukarıda da belirttiğimiz karakterlerine bağlı olarak iki taktik nedeni vardır. Bunlardan birincisi silahlı mücadele çizgisinde ısrarlı devrimci hareketlerin kadrolarının imhasıyla bu hareketlerde kadro boşluğu yaratmak. İkincisi ise estirdikleri terörle devrimci radikal kamuoyunu psikolojik olarak yıpratmak hem de asıl neden diyebileceğimiz ideolojik-siyasi anlamda silahlı mücadele çizgisini devrimci hareketlerde tasfiye etmek. Özellikle silahlı mücadelede ısrarlı TKP/ML-TİKKO ve Devrimci Sol'a yönelik katliamlar devrimci kamuoyunu " silahlı mücadele çizgisinde ısrarlı her devrimci hareket karşısında bizim onlara yönelik katliamlarımızı bulacak" mesajının verilmesidir. Düzenin ideolojik-siyasi anlamda silahlı mücadele çizgisini tasfiye amaçlı yoğun çabaları altında ulusal ve sosyal kurtuluş için silahlı mücadelede ısrar etmenin zorunluluğunu göstermektedir. PKK'nın tek yanlı, ateşkes kararından sonra hem düzen sözcülerinin sevinç çığlıkları hem de PKK'ya yönelik kullandıkları tabirlerdeki yumuşama silahlı mücadele çizgisinin tasfiyesinin en fazla sömürücü ağa-patron düzenini memnun ettiğini göstermektedir. Ve buna bağlı olarak silahlı mücadele çizgisinin tasfiyesi devrimcileri halkın kurtuluş umudunu oluşturmaktan çıkarmaktadır.

İstanbul'daki katliamlar sonrası katliamları protesto etmek amaçlı gerçekleştirilen bombalama eylemleri düzenli devrimcileri çekmek istediği çizgiye en iyi cevaptır.

Patron-ağa düzeninin şehirlerde gerçekleştirdiği bu infazlar her zaman ki gibi kendi koyduğu yasaları bile çiğnemektedir. Yasalarının "yargılama" hakkı bile vermediği polis bırakılmı "yargılama" hüküm bile verip imha etmektedir. Böylece onlar bir çok yasalarını olduğu gibi "yargılama"

konusundaki yasalarını da çiğneyerek asıl yasalarının her ne biçimde olursa olsun halkın mücadelesini boğmak olduğunu açık bir biçimde göstermektedirler. Ama bir avuç sömürücü zorbannın çıkarına hizmet ettiği için onların halka devrimcilerle yönelik "yargılı" infazları ve cezalandırmaları da meşru değildir. Her gün medyaları TV'leri vb. kitle iletişim araçlarıyla devrimcilerin insan haklarını kendileri için savunduklarını tekrarlıyorlar. Evet çok doğru insan hakları bir avuç sömürücü zorba için değil bütün insanlığı önderliği altında kurtaracak proletarya ve tüm ezilenler için. Yoksa bugüne kadar halka karşı binlerce katliamlarıyla onca suç işlemiş zorba patron-ağa düzeni ve sözcüleri için değil. Devrimciler sınıf karşıtlıklarını gizlemeyip tarihsel kesitte hangi sınıflara dayandıklarını açık açık koyuyorlar ama sömürücü zorbalar bir avuç patron-ağa'ya hizmet ettikleri halde toplumun tümünü savundukları yalanını tekrarlayıp duruyorlar. Bize düşen görev onların bu yalanlarını sürekli teşhir etmek olmalıdır. Ama bu sadece görevin bir yanındır. Asıl yönü savaşa savaşa karşılık vermek gerektiğinin bilince çıkarılıp buna göre çalışılmasıdır.

Sömürücü düzen katledilen devrimcilerin cenaze törenlerine dahi tahammül edemeyip azgınca saldırmaktadır. Yine her zaman ki gibi cenaze törenleri düzenlemenin kendi yasalarında yer almasına rağmen bunu da çıkarlarını zedelediği için çiğnemekteler. Halkımızın ise tüm bu engellere rağmen devrimcilerin cenazelerine vahşice dövülme pahasına sahip çıkmaktadır. Ama yinede devrimcilerin cenazelerine sahip çıkılması ve katliamların protesto edilmesi konusundaki devrimci kamuoyunun duyarlılığı oldukça yetersizdir.

Devrimci mücadelede kilometre taşı olmuş her olumlu değere sahip çıkmak bir insanlık onurudur. Onurlu yaşam olumlu değerlere sahip çıkılması ve bu değerlerin geliştirilmesiyle mümkündür. Her Yeni Demokrat Genç bu sorumluluğun bilinciyle her olumlu değere sahip çıkmalıdır. Egemenlerin bütün engellemelerine inat devrimcilerin cenazelerine sahip çıkmak her Yeni Demokrat Genç'in görevi olmalıdır. Kokuşmuş düzenin psikolojik saldırılarını boşa çıkarmak kurtuluşun güvencesi olan silahlı mücadele ve bunun özgül biçimi olan şehirlerin kırlardan Kızıl Siyasi İktidarlar yoluyla kuşatılması çizgisinde ısrar etmekle, devrimci her değere, değerimiz gibi sahip çıkmakla mümkündür. ■

Devrimci güçlerin mücadelesi, gelecek zaferin müjdeleyicisidir

Akbank şubesine TMLGB militanları tarafından ses bombası atıldı.

★ 27 Mart'ta Cevizliabağ'da bulunan Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı Bakım Onarım Ünitesi'ne Halk Kurtuluş Güçleri tarafından 24 Mart Bahçelievler katliamını ve 1972 Kızıldereli katliamını protesto için, ses bombası atıldı.

★ 28 Mart'ta Bahçeli evler katliamını ve polisin cenazelere saldırmasını protesto için, İstanbul Fatih cadesindeki iki banka şubesi DEV-GENÇ tarafından molotoflandı.

★ 29 Mart'ta devlet terörünü ve yine Bahçelievler katliamını protesto amacıyla TMLGB tarafından molotoflandı.

★ 30 Mart'ta devlet güçleriyle TKP/ML-TİKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada 5 TİKKO gerillası şehit düştü. Dersim'de meydana gelen çatışmada devlet güçlerinin ağır otomatik silahlar vesavaş uçakları kullandığı, kalabalık sayıdaki TİKKO birliğinin kuşatmayı yararak bölgeden uzaklaştığı, operasyonların sürdüğünü bildi-

rildi. Devlet güçlerini kayıpları hakkında açıklama yapmadı.

★ Yine devlet güçleriyle TKP/ML-TİKKO gerillaları arasında Erzincan'da meydana gelen çatışmada 3 gerilla şehit düştü. Çatışma hakkında ayrıntılı bilgi edinilemedi. Devlet güçleri kayıpları hakkında açıklama yapmadı.

★ 1 Nisan 1993 günü Bağdat caddesi Kızıltoprak'ta, 30 Mart-17 Nisan arası yürüttüğü devrim şehitleri kampanyası kapsamında bir polis ekibini cezalandırmaya giden 3 Devrimci Sol- Silahlı Devrim Birlikleri Savaşçısı girdikleri çatışmada şehit düştü. Çatışmada 2 polis ölürlen 6 polisde yaralandı.

★ 5 Nisan günü, Dersim'de 5 TKP/ML-TİKKO gerillasının katledilmesine misilleme amacıyla TMLGB tarafından üç banka şubesi molotoflandı, bir banka şubesine ses bombası atıldı.

★ Devlet güçleri tarafından Dersim'de katledilen 5 TKP/ML-TİKKO gerillasının katledilişini protesto için esnaf kepenk kapattı. Kepenk kapatmaya katılım oldukça yoğun olduğu görüldü.

★ Genelde tüm cezaevleri özelde malatya cezaevindeki ölüm orucu ve açlık grevcileriyle dayanışmak devlet baskısının cezaevlerinde giderek artmasını protesto etmek için TMLGB militanları tarafından İstanbul'da 3 banka şubesi molotoflandı. İstanbul'un bazı bölgelerine cezaevlerindeki baskıları protesto içerikli ve halkı dayanışmaya çağırın bildiriler dağıtıldı. ■

★ 14 Mart'ta Kartal'da, 6 Mart'ta katledilen 4 Devrimci Sol savaşçısının katledilmesine misilleme olarak 6 banka şubesi TKP/ML militanları tarafından molotoflandı.

★ 21 Mart'ta Newroz dolayısıyla Sarıyer, Yenibosna, Mecidiyeköy, Kocasinan ve Ümraniye'de Yaklaşık 25'er kişilik gruplar halinde korsan gösteriler düzenlendi. Ateşlerin yakıldığı korsan gösterilerde, "Kızıl Siyasi İktidar'lar Perspektifiyle Newroz Ateşini Körükle", "Newroz İsyandır; İsyan Etmek Haklıdır" TKP/ML imzalı pankartların açıldığı görüldü. Ayrıca "Biji Newroz", "Kürdistan Ayakta, TİKKO atakta" sloganları atıldı.

★ 21 Mart günü Adana'da Dağlıoğlu mahallesinde yaklaşık 300 kişinin katıldığı bir korsan gösteri düzenlendi. TKP/ML-TİKKO'nun düzenlediği korson gösteride TKP/ML bayraklarının açıldığı ve newroz'un isyanı içeriğine parmak basan sloganların atıldığı görüldü.

★ 22 Mart gecesi Newroz'u devrimci özüne uygun kutlama perspektifiyle Bostancı-Senesenevler'deki Ziraat bankası şubesine TMLGB militanları tarafından molotofkokteyli atıldı.

★ Yine 22 Mart günü Konya'da TKP/ML-TİKKO tarafından Newroz'la ilgili sloganların yazıldığı bombalı bir pankart asıldı.

★ 24 Mart'ta Bahçelievler'de 3 Devrimci Sol savaşçısının katledilmesine misilleme olarak 26 Mart'ta Maltepe Askerlik Şubesi nöbetçi kulübesi ve Levent

Üniversite sınavı aldatmacasına hayır! Dershanelerdeki sömürüye son!

18 Nisan günü üniversite sınavı aldatmacasının birinci perdesi oynanacak. Gençliğin önemli bir bölümünü aylarca çalışarak, milyonlarca lira harcayarak, girdiği sınav stresinin birincisini atlatacak. Peki üniversite sınavıyla amaçlanan nedir? Üniversite sınavı eşit şartlarda mı yapılıyor? Üniversiteyi kazanan gerçekten geleceğini garantiye almış oluyor mu? Bunları cevaplandırmaya çalışalım:

Üniversite Sınavıyla Amaçlananlar:

Üniversite sınavıyla patron-ağa devleti kendi düzeninin devamı için, kendi çarklarında kullanmak üzere eleman, bürokrat seçmekte ve milyonlarca genci de oyalamaya çalışmaktadır. Küçük bir azınlığa mensup komprador burjuva sınıfsal yapıdan gelen gençlik ülkenin yönetiminde söz sahibi insanları yetiştiren nispeten daha "nitelikli" üniversitelerde okumaktadırlar. Büyük bir çoğunluğu işçi-köylü-memur, küçük burjuva sınıfsal yapıdan gençlik ise ya eğitim imkanı bulamıyor yada kağıttan başka bir işe yaramayan diplomalara sahip oluyor.

Özellikle 12 Eylül sonrası devlet gençliğin devrim mücadelesindeki enerji ve kararlılığını bildiğinden gençliği depolitizasyona (politikadan uzaklaştırmaya) çalıştı. Bu depolitizasyonda da önemli ölçüde başarılar elde etti; gençliğe yeni bir kültür, yeni bir bakış açısı yerleşmesini sağlamaya çalıştı. Neydi bu bakış açısı? Toplumun pek çok kesimine egemen olan bireycilik, herkesin kendini kurtarması görüşü hakim oldu. "Düşene bir tekme de sen atacak-sın", "düşenin dostu olmaz", "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" özdeyişleri pek moda oldu. Kendisinden başka bir şey düşünmeyen yoz bir gençlik yetişti. Böyle bir gençlik yetiştirilirken en önemli araçlardan (daha doğrusu silahlardan) biri olarak üniversite sınavı kullanıldı. Ve bu araç epey işe yaradı. Gençlik, üniversite okuyup diploma sahibi olduğunda iyi bir yaşam standardına sahip olacağı propagandasıyla bireysel kurtuluşa yönlendirildi. Bireysel kurtuluşu benimseyen genç sınıfa giren diğer gençleri geçilmesi gereken birer rakip olarak görür. Bu noktadan itibaren yarışta başarılı olmak için çaba gösterir. Bu çaba içindeki çok uzun genç bir süre ev ve dershane arasında gidip geldiği için, kafasını testlerden, sorulardan, deneme sınavlarından vs. kaldıramaz, hemen hemen hiçbir sosyal, kültürel, sportif faaliyete katılamaz. Dünyaya toplumsal ve siyasal sorunlara yabancı biri olup çıkar. Evet bu noktada "ben" duygusu içinde kıvranan bir genç ortaya çıkmıştır. Aslında bu diğer insanları rakip gören, bencillik duygusu ilkokuldan itibaren aşılmalıdır. Özellikle kolej ve Anadolu liseleri, fen liseleri sınavları, çocuk yaşta ki insanların yarış atı gibi yetişmelerine yol açıyor. Bu da bencillik duygusu içinde sakat bir gençlik yaratıyor.

Eğitimde Fırsat Eşitsizliği

Her sene yapılmakta olan üniversite sınavı için patron-ağa devletin faşist-feodal eğitiminin sözcüleri eşit bir sınav olduğu yalanını yaymaktadır. Üniversite sınavı gerçekten eşit bir sınav mıdır? Daha doğrusu herkesin eşit şartlarda girdiği bir sınav mıdır? Kesinlikle hayır. Üniversite sınavı eşit şartlarda yapılmamaktadır. Evet herkese aynı sorular sorulmakta, sınav giren herkese aynı süre tanınmaktadır. Fakat bu bir sınavın eşit olduğunu göstermez. Çünkü sınav katılan gençlerin gördükleri "eğitim" eşit değildir. Bu nedenle eşit öğrenim görmeyenlerin girecekleri sınav eşit olamaz.

Örneğin Hakkari'deki bir öğrencinin gördüğü eğitimle İstanbul, Ankara, İzmir gibi büyük illerimizde bir öğrencinin gördüğü eğitim aynı mıdır. Bu "eğitim" eşitsizlik değil de nedir. Birakalım Hakkari'yle İstanbul'u karşılaştırmayı geçeköndü bölgesindeki bir liseyle kolej ve Ana-

dolu lisesinin eğitimi bile aynı değildir. Aralarında büyük uçurumlar vardır. Bu açıdan üniversite sınavı eşit değildir.

İki öğrenciyi örnek olarak inceleyelim:

Birinci öğrenci emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelsin. Sağlıklı olmayan şartlarda yetişecek, iyi besin sağlamamak. Ailenin ekonomik sorunlarını daha küçük yaşlardayken duyumsayacak. Belki çeşitli işlerde çalışmak zorunda kalacak (boyacılık, simitçilik), çocukluğunu pek iyi yaşayamamak. Peki bu insanın gittiği ilkokul nasıl bir ilkokul olacak. Elbette 60-70 kişilik sınıflarda öğrencinin yaşam ufkunu genişletmeyen geri bir eğitim ortaokul ve lisede de durum değişmez. Gerici-faşist bir eğitim hakimdir. Tabi okullardaki baskılardan dayaktan, disiplin cezalarından söz etmeme gerek var mı? Zaten anlattığımız pek yabancı olduğumuz durumlar değil.

İkinci öğrenci ise oldukça zengin bir ailenin çocuğu olarak dünya gelsin. Çok iyi koşullarda, beslenme, barınma şartlarında hiçbir sorumluluk taşımadan büyür. Eğitimi işe daha ilkokula başlamadan anaokuluyla başlar. Özel ilkokullarda, kolejlerde 15-20 kişilik sınıflarda okur. Özel öğretmenlerde cabası. Bu öğrenci için dayak, baskı, disiplin cezası gibi şeyler çok uzaktır.

Şimdi soruyoruz bu iki öğrenci, eşit bir sınavı mı giriyorlar? Tabi ki hayır. Ama milyonlarca insana sınavın eşit olduğu inandırılır. Zaten bugün ülkemizde geçerli olan, herkesçe kazanılmak istenen Boğaziçi, ODTÜ, İTÜ gibi üniversitelere giren öğrencilerin büyük çoğunluğu ikinci örnekimizdeki öğrencilerden oluşmaktadır. Bunun kaynağı görmek isteyen için çok açıktır.

Eğitimdeki fırsat eşitsizliğinin kaynağı, sınıfsal olmakla birlikte ulusal farklılıklardan, eşitsizliklerden kaynaklanan, haksızlıklarda önemli bir yeri tutmaktadır. Türkiye Kürdistan'ındaki eğitim ulusal baskı aracı olarak kullanılmaktadır. Eğitim zorla Türkçe öğretmeye ve Milli Edebiyat, Milli Coğrafya, Milli Tarih gibi derslerle Kürt insanını asimile etmeye yöneliktir. T. Kürdistan'ında, Kürtlerin kendi dilleriyle eğitimi yasak olduğu için ne ilkokulları nede liseleri ne yüksek öğrenim kurumları vardır. Bu yüzden Kürt gençliği faşist-feodal-şöven eğitimin çarkları içinde ezilmektedir. Faşist-feodal eğitim asimile etmekle birlikte eğitimde fırsat eşitsizliğinin en çarpıcı örneğini Kürdistan'da sergiliyor. Büyük çoğunluk zaten lise eğitimi görüyor. Lise eğitimi alanların üniversite kazanma oranı ise ancak %1-2'dir. Kaldı ki kazanılan bölümler de düşük puanlı, diplomadan başka birşey vermeyen üniversitelerdir.

Dershaneler Birer Ticarethanedir

Özel dershanelerin ortaya çıkmasındaki temel, eğitimdeki fırsat eşitsizliğidir. Çok kötü bir eğitimden geçmiş, üniversiteye kazanmak isteyen gençlik özel dershanelere gitmek zorunda kalmaktadır. Kısacası özel dershanelerin varlığının nedeni eğitimdeki fırsat eşitsizliğidir.

Özel dershaneler üniversiteyi kazanarak "daha iyi" bir gelecek isteyen gençlerin umutlarını sömüren ticarethanelerdir. Son 10 yılda özel dershanelerin sayısında müthiş bir patlama olmuştur. Böyle olması gayet doğal çünkü alıcısı olan geniş bir pazar. Ve buradan pay almak isteyen işletmeciler. Zaten her sene özel dershanelerin yaptıkları reklamlar, tanıtımlar bunun göstergesidir. Tabi reklamların içeriği de bellidir. "Üniversite kazandırmak bizim işimiz", "Üniversite bizimle kazanılır", "Biz en iyiyiz" vb. söylemlere bol bol rastlıyoruz. Malını satmak isteyen pazar satıcısı çığırtkanlığından pek farkı yoktur.

Aslında özel dershanelere de pek haksızlık etmeyelim! Çünkü eğitimin parasız olması ge-

reken devlet okullarında kayıt parası, paso parası, okul aile birliği parası, karne parası ve benzeri bir çok para sızdırma yöntemiyle eğitim paradır zaten. Bu anlamda ülkemizde bütün "eğitim kurumları" ticari bir şekilde işlemektedir.

Peki, özel dershanelerde bilimsel bir eğitim var mıdır? Ya da dershanelerin farkı nedir? Bugün üniversiteye hazırlık dershaneleri faşist-feodal eğitimden farklı bir eğitim mi vermektedir? Hayır. Çünkü işlenen konular aynıdır, anlatılanlar aynıdır. Öğretmenler aynı liselerdeki gibi konu dışına çıkmazlar. Mesela tarih dersinde yine "padişahların kahramanlığı" yalanları tekrarlanır, Kemalizm yüceltilir, gerçekler saklanır. Öyle ki liseyi aratmazlar. Aynı şekilde Edip biyatta yine çağdaş şairler, yazarlar, incelenmez, okunmaz, okutulmaz. Kısacası fark göremiyorsunuz.

Elbetteki özel dershanelerin devlet liselerinden belli başlı farkları vardır. Bunlar, öğrencilerin not için değilde sınavı kazanmak için uğraş vermeleri nedeniyle birşeyler öğrenme çabaları" tabi ki sadece sınavla yönelik değil, konuların testlerle desteklenerek üniversite sınavına yabancıyla atılması. Liselerdeki ortamına göre çok daha ılımlı bir ortamın olması. Yani kılık kıyafette zorunluluğun olmaması. Öğrencinin davranışlarında liseye göre de hat davranmana-bilmesi.

Özel dershanelere giden öğrencilerin üniversiteyi kazanma şansı yükseliyor mu? Farkları olmakla birlikte esasta pek bir şey tirmiyor. Çünkü hemen hemen öğrenciler dershanelere gidiyor. Daha belirteceğimiz gibi kötü bir eğitim görmüş kolejlere ve özel okullarda yetişmiş gençlere gitse bile aldıkları eğitimin temeli, dolaylı pek bir değişiklik olmayacaktır. Zaten en yüksek puanları alan öğrenci çoğunlukla kolej ve özel okul mezunlarında maktadır. Bu da dershanelerin pek değiştirmediklerinin en açık kanıtıdır.

Yeni Demokratik Türkiye'de Eğitim

Yeni Demokratik Türkiye'de eğitimde çok yönlü gelişimini sağlayan bir nitelik olacaktır. Birey kendi yetenek, yaratıcılık ve iri doğrultusunda eğitim görme iradine kavuşacaktır. Çünkü Yeni Demokratik Türkiye'de gençliğin gelecek kaygısı olmayacaktır. Bu yüzden burjuva-feodal eğitimdeki gibi kalıplara girmesine, önceden sunulmuş yeteneklere girmesine gerek kalmayacaktır. Gençler türlü kaygıdan uzak bilimsel bir eğitime çok yönlü olarak gelişecektir.

Yeni Demokratik Türkiye'de eğitimde fırsat eşitsizliği kalkacak herkese eşit şartlarda eğitim verilecektir. Her bireyin yüksek öğrenim hakkı olacaktır. Eğitim parasız olacak ve öğrenciler derslerle boğuşmaktan düşünmeyen, kültürel ve sosyal faaliyetleri olmayan, toplumsal ve siyasal olaylara ilgisiz olmaktan çıkacaktır. Gençlik düşünen, araştıran, kültürel ve sosyal faaliyetleri içinde toplumsal ve siyasal olaylara aktif tavır alacak duruma gelecektir. Çünkü bunun önündeki her türlü engel kaldırılacaktır.

Demokratik Halk devrimi sonrası herkeş ana dilde eğitim hakkı verilecektir. Özellikle Kürtleri asimile eden faşist-feodal şöven eğitime son verilecektir. Kürt ulusunun kendi dilinde eğitim yapması, kendi okullarını kurması kendi üniversitelerini kurması için her türlü yardım ve kolaylık sağlanacaktır. Böylece eğitimdeki fırsat eşitsizliğinin bir yönü de kaldırılmış olacaktır. ■

*Eğitimde fırsat eşitsizliğine son!

* Herkese ana dilde eğitim hakkı!

*Üniversite sınavı kaldırılmalı, herkese eğitim hakkı tanınmalı!

*Dershanelerdeki sömürüye son!

İstanbul dershanelerinden bir grup YDG okulu

Eylemde birlik, ajitasyon ve

Eylemde birlik, (Ajitasyon ve Propaganda) A/P'da özgürlük" ilkesi genelde sınıf mücadelesinin her alanında özeldir de gençlik alanında, zaman zaman şiddetlenen, zaman zaman alt düzeylerde yürütülen, çeşitli tartışmalara yolaçan temel konulardan birisidir. Bu sorunun önemi, özeldir eylem birliklerinin genelde ise çeşitli grup ve sınıflar arasında ki dar ya da kapsamlı, kısa vadeli ya da uzun vadeli birlikteliklerin (ittifak, cephe vb.) devrim mücadelesinde ki öneminden kaynaklanır. Proletarya önderliğinde halk sınıflarının demokratik halk devrimi hedefli ittifakı olan cephenin (Halkın Birleşik Cephesi'nin) devrimin üç temel örgütlenmesinden biri olduğu ülkemizde (diğerleri Komünis Partisi ve Halk Ordusudur) bu sorunun doğru kavranması daha da önem kazanmaktadır.

Sınıflı toplumların tümünde olduğu gibi çağımızda ki gerek emperyalist-kapitalist toplumlarda gerek yarı-sömürgü, yarı-feodal toplumlarda devrimden çıkarı olan yalnız tek bir sınıf yoktur. Her sınıfın kendine özgü sosyo-ekonomik konumundan kaynaklı farklı sorunları ve hedefleri olsa da ekonomiye ve bundan dolayı da siyasete egemen olan sınıf(lar)ın dışındaki sınıfların hemen tümünün mevcut düzenle ilişkileri vardır. Bu sınıflar içinde proletarya "zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan", mevcut düzenle çıkarları en uyumsuz olan, kurtuluşu bu düzenle taban tabana zıt bir düzenle mümkün olan sınıf olması nedeniyle devrimci sınıftır. Diğer sınıfların ise küçük burjuvazinin ve yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde milli burjuvazinin) düzenle ilişkileri daha alt düzeydedir. Bu sınıfı ya da bu oranda mülk sahibidirler. Hedefleri mevcut düzeni temellerinden değil, onu kendi çıkarlarına uygun şekilde yeniden düzenlemektir.

Bu sınıfların gibi zorluklarla dolu, dolambaçlı, sürekli bir mücadelede devrimden çıkarı düzenle çelişen sınıfların ortak noktaları birleşerek ortak mücadele etmeleri için bir zorunluluktur. Düzene karşı toplumun olarak birleşmemiş bir halkın zafere ulaşması imkansızdır. Egemenler düzenleri korumak için başta azgıncı zor uygulamak olmak üzere her yola başvuracaklardır. İktidarı ellerinde tutmalarının avantajlarıyla burjuvazinin uluslararası dayanışmasının avantajlarıyla devrim karşı askeri, devrim en alt düzeylerden başlayarak devrim etmesi gereken, yoksul, eğitiminden yoksun edilmiş bir halkın tüm bunlara karşı devrimin ve zafere ulaşmasının yolu birleşmesidir. Aksi takdirde düzen parça-parça edilen mücadeleleri kolaylıkla yokedebilir.

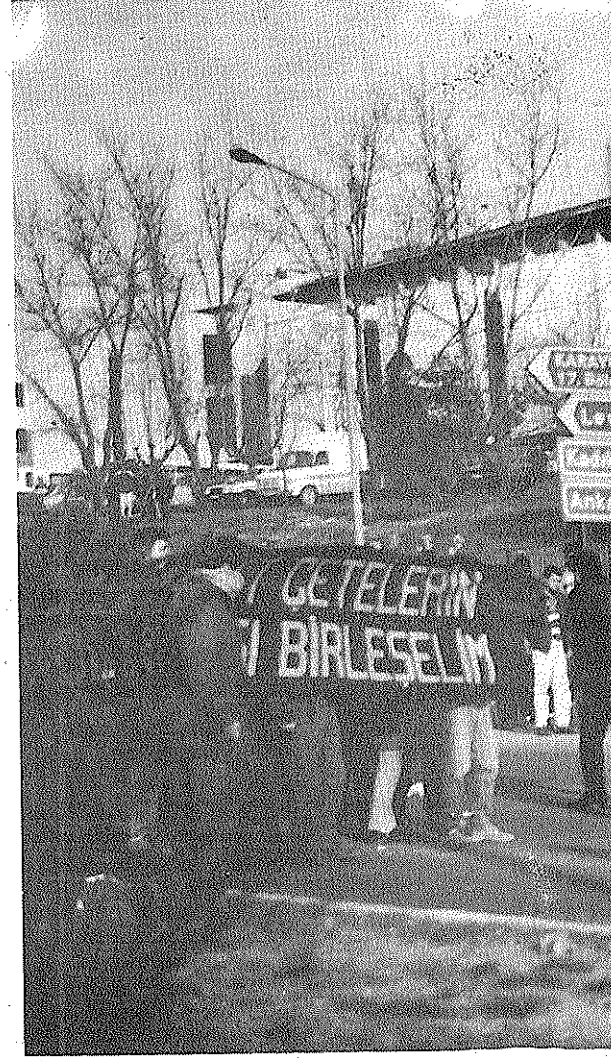
Ki; halk hangi sınıfın önderliğinde birleşebilir? Bu sınıf proletaryadır. Çünkü o en devrimci sınıftır. Kurtuluşu ancak açık ya da özeldir mülkiyetin, sömürünün ortadan kaldırılmasıyla mümkün olacaktır için, tüm sınıflarda sömürüden, kurtarıp, tüm insanlığı bu mülkiyetinin ortağı yapacak olan sınıfı yani kurtuluşu için tüm insanlığın kurması gereken, yalnızca kendini değil tüm insanlığı da kurtaracak olan sınıftır. Ve bu sınıflarla o, insanlığın tanık olduğu en ilerici devrim bilimi olan MLMZD bilimini kendine rehber edinen, bu bilimin ışığında mücadele eden komünist partisinin öncü müfreddir olduğu sınıftır. İşte proletaryanın bu

özellikleri onu diğer halk sınıflarından temelden ayıran ve halkın onun önderliğinde birleşmesini gerçek kurtuluşları için zorunlu kılan özelliklerdir.

Ama halkın proletarya önderliğinde bütünsel ve kalıcı bir tarzda (demokratik halk devrimi temelinde) birleşmesi mücadelenin en başından mümkün olan bir olgu değildir. Tüm halk sınıfları bu birleşmenin kendi çıkarları doğrultusunda gerçekleşmesini isterler. Bu nesnel bir gerçektir. Bu noktada bir sınıfın diğer sınıfları kendi önderliğinde toplaması ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri vb. açılardan onlardan üstünlüğünü ortaya koymuş olmasına bağlıdır. Bu da mücadelenin içinde adım-adım ortaya çıkabilir. Ama halk sınıflarının bütünsel ve kalıcı bir tarzda birlikteliği oluşmadan önce de mücadelenin içinde belirli anlarında, çeşitli sınıfların ve temsilcilerinin ortak noktaları temelinde çeşitli birliktelikler oluşturmaları gerekir. Nasıl bütünsel zafer için halk sınıflarının bütünsel ve kalıcı bir birlikteliği gerekliyse her alanda parça-parça zaferlerin kazanılması içinde geçici birlikteliklere gerek vardır. Belirli bir ana ve hedefe özgü olarak ortak noktalar temelinde birleşmeyi ve birlikte hareket etmeyi sağlayacak birlikteliklere ihtiyaç vardır. İşte bu birliktelikler eylem birliktelikleridir.

Proletarya tüm olguları ele alırken eylem birlikleri içinde geçerlidir. Eylem birliklerinde (ve diğer tüm ittifak biçimlerinde) tüm insanlığı kurtuluşa ulaştırma yolunda proletaryanın iki temel siyaseti vardır. Bunlardan birincisi sözkonusu birlikteliğin zeminine ve hedefine uygun olarak birleşebileceği tüm güçlerle birleşme siyasetidir. Bu siyaset düşman güçlerin tecrit edilmesi, saldırılarının alt edilmesi, düşmana güçlü darbelerin indirilmesi için zorunludur. İkinci temel siyaseti ise birleşen güçleri kendi önderliği altında toplamak, onlara ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak yön vermek, onlarla arasındaki farklılıkları gözdürmek, etmeyerek, yanlışlarını, zaafalarını eleştirmek bu yönlerine karşı mücadele etmektir. Bu da diğer tüm halk sınıflarına temelden bir farka sahip olan proletaryanın bu farkının karar karıştırmaması, tüm halkı gerçek kurtuluşa götüreceği olan güç olduğunun duyurulması, kazanabileceği, tüm güçleri kazanması, düşmanlara karşı en uzlaşmaz sınıf olduğu için mücadelenin önderliğine geçerek, mücadelenin başarısızlıklara, teslimiyete düşülmemesi için zorunludur. Yani proletaryanın genel ittifaklar politikası iki temel anlayışa dayanır; Birlik ve Mücadele.

Esasta küçük burjuvazinin ve devrim saflarına katıldığı dönemlerde milli burjuvazinin eylem birliklerini, ittifaklar politikası ise bunun tam tersidir. Onlar kendilerini güçlü hissettikleri dönemlerde birleşebilecek tüm güçlerin birleşmesini özde reddederler. Bunları kaf dağındadır. Eylem birliği önerilerini ya reddederler ya da özde kendilerine tabi olunmasını, itihak edilmesini savunurlar. Bunun nedeni onların sınıfsal karakterleridir. Başarı anlarında başlarının dönmesi, düşmanı küçümsemeleri, müttefiklere gerek olmadığına, kendilerinin herşeye kadir olduğuna inanmalarıdır. Yani ya birliğe karşı çıkarlar, ya da her dediklerine uyulmasını, mücadelesiz bir birlikteliği isterler. Mücadelesiz bir birlikten istemeksizin asıl nedeni kendi ideolojik-siyasi çizgilerine olan güvensizlikleridir. Bu gerçek kendilerini güçsüz hissettikleri dönemlerde tüm çıplaklığıyla

gözler önüne serilir. Kendi ideolojik ve örgütsel bağımsızlıklarını yadsına pahasına birlikçi kesilirler. "Yok aslında birbirimizden farkımız" sözleri her yeri kaplar. Birgünde "cephe"ler kurulur. Bu dönemde de istedikleri mücadelesiz birlikteliktir.

İster birliğe açık olarak karşı olsun, ister keskin "birlik"çi kesilerek eylemde "hem birlik, hem mücadele" siyasetine karşı olmak özünde birliğe karşı olmaktır. Çünkü her birlik karşıtları, çelişkileri içerir. Bunun aksini iddia etmek idealizmdir. Böyle bir durumda yapılması gereken karşıtlara, çelişkilere gözlerini kapayarak gerçeklerden kaçmak değil aksine karşıtların mücadelesine uygun yöntemler geliştirip olumlu karşıtların olumsuzunu alt etmesine çalışmak olmalıdır. Böyle bir birliktelik olumsuzluklarından arındığı/arına-bildiği için daha güçlü olacaktır. Demek ki mücadele birliğin sağlanmasının, gelişmesinin anahtarıdır. "Mücadele yok saf birlik" demek sağlıklı, gelişemeyecek birliktelikler istemek, yeni özde birliğe karşı olmaktır.

"Mücadele yok saf birlik" anlayışının en tipik örneği "eylemde birlik, A/P'da özgürlük ilkesine karşı çıkma şeklinde kendini ortaya koymaktadır. Önce "eylemde birlik A/P'da özgürlük" ilkesinin ne olduğunu kısaca açalım. Bu ilke eylembirliğine katılan tüm grupların kendilerini özgürce ifade etmelerini, eylembirliğine neden olan sorun hakkında özgün düşüncelerini açıklayabilmelerini ve ideolojik-siyasi çizgilerinin, örgütsel oluşumlarının ajitasyon-propagandasını yapabilmelerini içerir. Bunlara karşı çıkmak, her-

propaganda da özgürlük ilkesi üzerine

kes ortak, genel şeyleri dile getirsin demek, birinci olarak; farklı sınıf ve tabakaları temsil etmekten kaynaklanan farklı ideolojilere, politikalara sahip olan farklı örgütsel yapıların varlığın inkardır. Ama bu durum somut bir olgudur. Yapılması gereken bu gerçekliği kitlelerden gizlemek değil, aksine onlara en açık şekilde duyurarak tercihlerini bilinçli bir tarzda yapmalarını istemektir. "Eylemde birlik, A/P'da özgürlük" ilkesine karşı çıkanlar en başta kendilerinin bağımsız birer örgütsel yapı, ideolojik-siyasi çizgi olduklarını özde reddetmektedirler. Örgütsel yapısının, ideolojik çizgisinin halkı kurtuluşa götüreceğini söyleyenlerin bunu yapmaları bir tutarsızlık değil midir? Hem de tutarsızlığın dik alasıdır. Aslında söylediklerine kendilerinin bile inanmadığını, güvenmediğini apaçık göstergesidir. İkinci olarak "eylemde birlik A/P'de özgürlük" ilkesine karşı olmak özde halkı bir bütün, tek bir sınıfmış gibi ele alma farklılıkların toplumsal ve ekonomik temellerini inkar etme anlayışıdır. Farklılıkların nesnel temeli olmadığı açık ya da gizli savunulunca farklılıkları gidermek için bir mücadeleye girişmekte gereksiz görünmektedir. Halkı, farklı hedeflere sahip sınıflar olarak görmemek esasta proletaryaya k.burjuvazi veya milli burjuvazinin peşine takmak isteyenlerin düşünceleridir. Böyle yapılarak proletaryanın, k. burjuvazinin ve milli burjuvazinin kendi çıkar ve hedefleriyle zıt çıkar ve hedeflerini görmesini engellenmesi hedeflenmektedir. Ayrıca bir diğer hedefte proletaryanın diğer halk sınıflarının gerçek kurtuluşunun kendisinin kurtuluşuna bağlı

olduğunun onlara duyurmasını ve böylelikle diğer halk sınıflarının proletarya etrafında toplanmasını engellemeye çalışmaktır. Üçüncü olarak "eylemde birlik, A/P'da özgürlük" ilkesine karşı çıkanlar halk arasındaki çelişkilerin çözüm yöntemi bu çelişkilerin doğru bir tarzda ele alınmasına karşı çıkanlardır. Halk arasındaki çelişkilerin çözüm yöntemi bu çelişkileri yok saymak değil, tüm halk sınıflarının görüşlerini özgürce açıklamalarına izin verip bunlara karşı ideolojik-siyasi mücadele yürütmek ve geniş kitleler yanlış düşüncelerin etkisinden kurtarmaya çalışmaktır. Halkı birleştirecek esas yöntem budur. "Birlik-eleştiri-birlik" ilkesi "eylemde birlik A/P'da özgürlük" ilkesiyle kopmaz bir şekilde bağlıdır. Aksi bir yöntemin çelişkileri dile getirmeyi dahi engellediği için halk arasındaki çelişkileri çözmesi yanı halkı birleştirmesi mümkün değildir.

Görülüyor ki "eylemde birlik, A/P'da özgürlük" ilkesine karşı olmak b) proletaryanın diğer halk sınıflarıyla arasındaki farkı görmesini engellemek, diğer halk sınıflarının proletarya etrafında toplanmasını engellemek, proletarya k.burjuva veya milli burjuvazinin peşine takılmaya, sonuçta tüm halkı gerçek kurtuluştan mahrum olmaya mahkum etmektir. c) Halk arasındaki çelişkileri "birlik-eleştiri-birlik" ilkesi yerine "saf birlik" ilkesiyle ele alış özde halkın gerçek, bilinçli birliğinin sağlanmasının engellenmesidir.

"Eylemde birlik, A/P'da özgürlük" ilkesine karşı olmanın içerdiği bu ciddi yanlışları gördükten sonra bunların reddedilme gerekçeleri olarak ileri sürülmeye çalışılan "böyle bir ilkenin olmadığı" "eylemde anarşizme başıbozukluğa yol açacağız" iddialarının nedeni sudan iddialar olduğu açıkça görülebilir. Ama biz yine de bu iddiaları da ele alıp yanıtlamaya çalışalım. İlk olarak MLMZD biliminden böyle bir ilke var mı yok mu ona bakalım. Lenin yoldaş, bu konuda şöyle diyor: "komünist partisi, Henderson ile Snowden'e bir 'uzlaşma' bir seçim anlaşması önerir: Lloyd George ve muhafazakarlar koalisyonuna karşı birlikte yürürüz, parlamentodaki milletvekillerini, işçilerin, işçi partisine olsun, komünistlere olsun verdikleri oylarla onantik olarak paylaşıyoruz. (Genel seçimdeki oy değil, özel bir anlaşma da) biz, tam(a.ç. Lenin) bir propaganda-ajitasyon ve siyasal eylem özgürlüğünü elde etmeden uzlaşmaya varmak ihanet olur" (Lenin Sol Komünizm sf. 96 Sol Yayınları) Stalin yoldaştan da bir aktarma yaparsak: "Yoldaşlar, 10 Haziran'da gösteri yapma girişimimizle, Sovyetlerin yürütme komitesi" ve Kongre'sine gösterilere duyulan ihtiyacı kabul ettirdik. Kuşkusuz biliyorsunuz ki Sovyetler Kongresi 18 Haziran için genel bir gösteri kararlaştırdı ve sloganlarda özgürlük olacağı önceden açıklandı" (Büyük Ekim Devrimi'ne Doğru Sf. 82 ülke yy) Mao Zedung yoldaşın "hem birlik hem mücadele" "yüz çiçek açsın, yüz düşünce yarışsın" "birlik eleştiri birlik" sözleri ile formüle ettiği ittifaklar politikası, halk arasında ki çelişkilere yaklaşım tarzı da bu konu da bize ışık tutmaktadır.

"Eylemde birlik, A/P'da özgürlük ilkesinin" MLMZD'deki yerini böyle gösterdikten sonra, şimdi de bu ilkenin "eylem anarşizme, başıbozukluğa yolaçağı" iddiasını ele alalım. İlk olarak şunu söyleyelim bu çelişkiler nedeniyle böylesine önemli bir ilkedan

vazgeçmeden daha mantıklı bir yol vardır. O da bu ilkenin en elverişli şekilde yaşama geçmesini sağlayacak şekilde, eylemi ayrıntılı olarak planlamak. Bu çok zor birşey değildir, hele imkansız hiç değildir. Orneğin bir mitingte söz süresini buna göre ayarlamak vb. Ama yine de bu ilkenin yanlış uygulamaları da gündeme gelebilir. Bazıları çıkıp bu ilkeyi uygulama adına eylemi amacından da saptırabilir, riske de atabilir, başı bozuklukta yaratabiliriz. Eğer amaç, anlayış bu yönde ise, bozüksa ne hiç bir yasak bunu önleyebilir ne de hiçbir ilke yanlış kullanılmaktan kurtulabilir. Böylesine önemli bir ilkedan bu nedenle vazgeçilmez, yanlış davranışlar gösterenler eleştirilir, özeleştirisi istenir, ısrar edenler teşhir edilir vb. Sonuçta kitle bu tür davranışlara tepki duyacağı, karşı çıkacağı için yanlış davranışlar gösterenlerin zara esasta kendilerine olur. Gerçekten devrim yapılar ise bunca eleştiri karşısında ve yarıklarının esasta kendilerine zarar verdiğini gördükçe bu tutumlarından vazgeçeceklerdir. Yanlış kullanılabilir diye "eylemde birlik, A/P'da özgürlük" ilkesine karşı çıkmak (eğer yukarıda açtığımız yanlış anlayışları gizleme bahanesi değilse) olsa olsa "pireye kızıp yorganı yakmak" dır. Orneğin bizim açımızdan silahlı mücadele de bir ilkedir. Ama bu demek değildir ki yanlış silahlı eylemler ya da yanlış silahlı mücadele anlayışları yoktur. Bunlar da vardır. Ama bunlar var diye yapılması gereken silahlı mücadeleyi mi reddetmektir, yoksa yanlış anlayışları eleştirmek mi?

"Eylemde birlik, A/P'da özgürlük" uygulanırken esas ağırlığın eylem birliği, neden olan sorundan kaymamasına edilmelidir. Özellikle bu konuda ki farklı düşünceler ifade edilmeye çalışılır. Bunun yanı sıra her grup genel A/P'da yapabilir. Yine bu ilkeyi uygularken lenin düzeyi, güvenlik sorunu vb. koşullara uygun biçimler kullanılmasına dikkat edilmelidir. A/P'sının ağırlığını eylembirliği zemininden uzaklaştıran ya da koşullara denk düşmeyen biçimlere başvuranlar eleştirilmelidir. Ancak fiili engellemeye başvuru mamalıdır. Bu hem halk arasındaki çelişkilerin doğru ele alınmasına uygun bir tarz değildir, hem de önu bir kez açılırsa büyük bir kaosa yolaçabilecek bir yanlışir.

"Eylemde birlik, A/P'de özgürlük" ilkesi salt siyasal yapılar arasındaki eylem birliğinde uygulanmaz. Esasta çeşitli yapıların birarada yer aldığı her ortamda (özellikle de kitle örgütlerine) A/P'da özgürlük ilkesi geçerlidir. Proletarya ve onun temsilcileri olan komünistler görüşlerini açıklamaktan hiçbir zaman imtina edemezler, yukarıda belirttiğimiz noktalara dikkat ederek her yerde bağımsız örgütsel varlıklarını duyurmalı, bağımsız A/P'larını yapmalıdırlar. Kitle örgütlerinde çalışmamızın temel amacı ola (kitlelerin ve diğer grupların kendilerini ifade etmelerine engel olmadan, kitle örgütlerine etiket yapıştırma amacı olmadan) buraları KP'nin yönlendiriciliği altına almak KP'ye olabildiğince yaklaşım hedefine uygun yöntem A/P'da özgürlük yöntemidir. Çünkü bu yöntem hem komünistlere kitle örgütlerine kendilerine kazanmak için gerekli zemini hem de kitlelere ve diğer grupların kendilerini özgürce ifade hakkını tanımaktır.

(* A/P - Ajitasyon ve Propaganda)

Sivas'tan Ankara'ya Zorbalığın iktidar yürüyüşü

Anamın bana verdiği o etten kemikten kalıbı taşıdığım sürece, yaptığım işler arslana değil, tilkiye yakışır şeylerdir.

Dante, İlahi Komedyası

Emperyalistler için işgallerin amacı, 1. Dünya Savaşı sonrasında sömürgelerin bağımlılıklarını güvenceye almaktır. İngiliz ve Fransızlar bu amaca ulaşmanın en güvenilir yolunun, zaten eskiden beri körükleyerek fayda sağlamaya çalıştıkları etnik ve dinsel ayrımlara dayanmak olduğunu düşünüyordular. Attıkları ilk adımlar bu yöneydi. İtalyanlar ise bu olanaktan başından beri yoksundular.; işgale yönelmelerinde bile İngiliz ve Fransızları kontrol etme telaşı vardı. İşgal ettikleri bölgelerde de yerel unsurlarla iyi ilişkiler kurdular; gelecekte geliştirmeyi umdukları ticari ilişkilerin alt yapısını hazırlamaya yöneldiler. Oyle ki, bir müddet sonra diğer işgalcilere tercih edilir oldular. Kuvayı Milliye ve daha sonra da Kemalistlerle karşılaştıklarında ise bu güçlerin İngiliz ve Fransızların etkinliğini kıracağını umut ederek, hatırı sayılır silah ve mühimmat yardımı yaptılar. Fransa da kısa bir süre sonra, Ermeni azınlığa dayanarak Anadolu'da kalıcı çıkarlar edinemeyeceğini gördü; çünkü Ermeni kalmamıştı!

İngilizler ise zaten geleneksel 'İngiliz siyaseti' kuralları uyarınca, birden fazla ata sınıyorlardı. Anadolu'da yeni bir güç odağı olmaya başlayınca, Yunanistan ve İstanbul hükümetinin yanısıra Kemalistleri de yarışa dahil ettiler.

Damat Ferit kabinesi, kısa sürede emperyalizme parlak tavizlerden başka hiçbir şey edemeyeceğini gösterdi. Oysa emperyalistler, zaten konularını gereği kendileri için doğal hak' kabul ettikleri tavizlerden çok, sömürge ilişkilerini sürdürebilecek 'egemen bir güç'e ilgi duyuyorlardı. Kemalistler, kongrelerde aldıkları kararlar ve ilk belirtilerini sunukları dalkavukça politikalarla, kısa sürede Damat Ferit kabinesinden daha yeterli ve yeneekli olduklarını efendilerine kanıtladılar. Doğal olarak karşılığını da aldılar. Mustafa Kemal, daha 19 Eylül 1919'da Kazım Karabekir'e şu müjdeyi veriyordu:

"Amerikalılar, Fransızlar ve İngilizlerle pek önemli görüşmeler yapılmış ve bunların Sivas'a kadar gelen yetkili görevlileri, bizden yana bir tutumla, karşılıklı iyi ilişkiler kurma yolunu tutmuşlardır." (41)

Kemalistler barış konferansı yaklaşırken Damat Ferit hükümetinin iktidarsızlığını efendilere göstermek üzere, İstanbul ile Anadolu'nun tüm bağlantılarını kestiler; hükümetin Anadolu'daki yürütme gücü bir anda sifira indi. Böyle aciz bir hükümet, işgalcilere hiçbir çıkarın teminatını veremezdi. Emperyalistler, Kemalistlerin bu mesajını aldılar ve gizli yada açık ilişkiler geliştirmeye başladılar. Dönemin politikalarının tek bir ana özelliği vardı; ikiyüzlülük ve dalkavukluk...

Bu politikalar, Kemalistlere, ne derece güvenilir olduklarını efendilerine gösterme fırsatını sağladı. Diğer yandan acizliği ortaya konulmuş bulunan Damat Ferit kabinesi, iş-

galciler ve Padişah nezdinde itibarını kaybetti; böylelikle Mustafa Kemal ve arkadaşları Anadolu'daki ilk önemli başarılarını Damat Ferit hükümetini düşürerek sağlamış oldular. [Ek.3]

Mustafa Kemal, Damat Ferit hükümetini bile yabancıların kendilerini desteklediğini bildirerek, emperyalistlerin desteğini abadan gösterilen bir sopa gibi kullanarak kurtuyordu:

"Bilcümle ecnebi devletler Kemali hükümlüyetle milletle ve bizlerle şahsen temas ve münasebete girdiler.

İngilizler bilhassa devlet ve milletimizin umuru dahiliyesine ve meşru maksat takip ettiği tahakkuk eden hareketi milliyemize kat'iyen müdahale etmeyeceklerine dair söz verdiler. Milleti mukadderatını murakabede kabine ile karşı karşıya serbest bıraktılar." (42)

Nihayet 30 Eylül 1919'da Damat Ferit Kabinesi istifa etti. Zaten bir müddet önce "es-sulhü seyyidül ahkam" deyip bir uzlaşma bildirisi yayınlamış olan Vahdettin'in bu isteğini yerine getirebilecek bir kabine, Ali Rıza Paşa kabinesi iş başına geçti. Yeni kabinenin Harbiye nazırı Cemal Paşa Heyeti Temsiliye üyesiydi; Abuk Ahmet Paşa da Anadolu'yu destekliyordu. Karşılıklı yumuşama tarafların Amasya'da bir araya gelerek Amasya Protokolü'nün imzalanmasıyla resmîyet kazanmış oldu.

Protokolün en önemli özelliği, her iki tarafın da işgalcileri memnun etme ve bu yolla barış konferansında taviz koparabilme konusunda birbirleriyle yarışmalarıydı.

KEMALİZMİN BOLŞEVİK FOBİSİ

Heyet-i Temsiliye, İstanbul'un yürüttüğü anti-bolşevik kampanyada kendisini aklamak üzere çok daha ileri gitti. Bolşevik olduklarını efendilerine fazlasıyla ispatladı.

Mustafa Kemal, İstanbul'la diyalogu yeniden başlatmasında aracılık eden "Büyük Hazret" Abdülkerim Paşa'ya telgraf başında şunu bildiriyordu:

"Memlekimize takım takım Bolşevikler girdiğini ve hareket-i milletin Bolşevik hareketi olduğunu resmen ilan ve inşaa eden bu bedbahtlardır." (43)

Bu Bolşevik fobisi tek örnek değildir. Karakol örgütü, Bolşevik korkusuyla lağvedilmiştir. Uşak Kongresi ve Karakol Cemiyeti adına Baha Said Bey Bolşeviklerle bir anlaşma imzalamıştır:

"1- Anlaşmayı yapan taraflar gerek memleketleri içindeki karşı ihtilallerde ve gerek dışdaki Batı Avrupa istilacı hükümetlerine karşı bütün vasıta ve kuvvetleriyle yekdiğerine yardım etme esası içinde koruma ve saldırmaya ilişkin bir sözleşme akd ederler.

2-Anlaşmayı yapan tarafların iş bu anlaşmayı yapmadaki başlıca amaçları:

a)Bütün İslam ülkelerinin Batı Avrupa emperyalistlerinin boyunduruğundan kurtulması

b)İran, Arabistan, Mısır, Hindistan vb. gibi İslam ülkelerinde Batı Avrupa'nun emper-

yalist burjuva hükümetlerine ve bilhassa Asya ve Afrika'da İngiliz emperyalistlerine karşı mücadele.

c)Bugün teşekkül etmiş bulunan ve Avrupa emperyalistlerine karşı açılan mücadele sonunda teşekkül edecek olan Sovyet tarzı idaresinin kabul ve te'yidini te'minden ibarettir.

3- İş bu gayeye ulaşmak için Rusya Sovyetleri Cumhuriyeti, zikri geçen Türkiye İhtilal teşkilatına silah, mühimmat ve para vesair tedarik ve te'mini hususunda kemaliyle ibrazını taahhüd eyler. Türkiye İhtilal teşkilatı işbu anlaşmanın imzasından sonra, mühimmat ve para ihtiyacını Rusya Sovyetleri'ne bildirecek ve mezkur Sovyetler işbu istenilen şeyi ihmal göstermeden kabul ve yerine getirecektir..... (Toplam 15 Madde)

Karakol Cemiyet-i İhtilaliyesi ve Uşak Kongresi Heyet-i İcraiyesi adına Baha Said Bey

Rusya Müttehid Sovyetler Cumhuriyeti ana Albay İLYAÇEV"

Kemalist tarih yazarlarına göre, aynı dönemde M.Kemal'i Bolşevizm hakkında verdiği raporla Dr.Rıza Nur bilgilendirmektedir. Dr.Rıza Nur,2. Meşrutiyet döneminden beri adı 'ingilizci'ye çıkmış, satılmış bir uşaktır; herhalde Bolşevizmi de İngiliz gözlüğüyle değerlendirmekteydi.

Yukarıdaki anlaşmadan anlaşılacağı gibi, Karakol Cemiyeti'nin siyaseti, 'Fincancı katırlarını ürkütmemeye' ilkesine dayanan, hatıta işgalcileri ne derece güvenilir uşaklar oldukları konusunda ikna etmeye çalışan Kemalist politikayla taban tabana zıttı. Bunun sonucu olarak Mustafa Kemal, dağıttığı bir bildiriye bahane ederek Karakol Cemiyetini kapattı. Gerçi Mustafa Kemal 'Nutuk'da Karakol Cemiyetinden kendisine kimse bahsetmemiş olduğunu iddia edecekti ama, İstanbul'da iken Karakol Cemiyeti ile tanışması bir yana bizzat katılmıştır. Hatta Mustafa Kemal'in cemiyetteki kod adı 'Nuh' idi. (44) Nutuk'da Mustafa Kemal yalnızca, o artık aşına olduğumuz yalancılığını gösteriyordu.

Kemalistlerin sahtekarlığı ve ikiyüzlülüğü, politik sezgilerinin onca güçlülüğüne karşın Lenin'i de yanıltacaktır. Lenin, Ankara'ya gönderilen temsilci Aralov'a şu talimatı veriyordu:

"O, (Mustafa Kemal) istilacıları karşı bir kurtuluş savaşı yapıyor. Emperyalistlerin birbirlerini kıracağına, Padişahı da hempalarıyla birlikte silip süpüreceğine kaniim. Türk halkının ona inandığını söylüyorlar. Ona, Türk halkına yardım etmemiz lazımdır. İşte sizin vazifeniz budur. Türk hükümeti'ne, Türk halkına saygı gösteriniz. Büyüklük taslamayınız. Onların işlerine karışmayınız." (45)

Lenin yanılmıştı. Mustafa Kemal ve hempaları, Padişah ve hempalarından daha işbirlikçi, daha ikiyüzlü ve daha dalkavuktu.

12 Şubat 1920'da Rauf Bey, Mustafa Kemal'e şunları yazıyordu:

"...Dün Harbiye Nazırı Fevzi Paşa ile görüştüm. İngiliz Kıt'aları Kafkas'a çıkmaya baş-

larsa fiili mukabele zaruri olacağından, evvelce olduğu gibi Hükümet ve milletin ayrı ve gayri bir şekilde kalmaması için Sadrazam ve Vekiller heyetini tenvir etmesini ve İngilizlerle açıkça konuşarak istiklalimizi tasdik eylemek şartıyla Kafkas vaziyetine bizim müessir olabileceğimizi ve Bolşevik cereyanının Kafkas dağları şimalinde durdurulmasının mümkün olacağını anlatmalarını, herhalde İngilizlerin vaziyetlerinin bir an evvel tevazzuh ettirilmesini milletin beklediğini söylemelerini bildirdim...

2- Fevzi Paşa, 1. ve 15. Kolorduların Bolşeviklere karşı müdafaa maksadıyla seferber edilmesi için itilaf devletleri nezdinde teşebbüslerde bulunmaya Vekiller Heyetini teşvik etmektedir efendim."(46)

13. Kolordu komutanı Ahmet Cevdet 17 Şubat 1920 tarihli telgrafında ağzından baklayı çıkarıyor ve Bolşevik fobisinin temelini ortaya koyuyordu:

"Bolşevikliğin nazariyatı, Derebeylik hayatı yaşamakta olan bu muhitte tatbik edileme" yecektir.

Ahmet Cevdet'in başka parlak fikirleri de vardır:

"Müsaite fırsat çıkıncaya kadar ehveni şerri intihap ederek büyük devletlerden menfaatlerimize en uygun olanı ile uyuşma siyaseti takibini daha makul görüyorum. En munasibinin İngiltere olabileceğini zannedirim."(47)

Evet, Kemalistler için Bolşevizm korkulacak bir şeydi. Anadolu hareketi esas olarak toprak ağaları, tefeci-tüccarların ellerinde biçimleniyordu. Bolşevikler ise, iktidarı alır almaz Rusya'da bu kesimleri mülksüzleştirmişlerdi.

Öte yandan gerek Rauf Bey'in gerek Ahmet Cevdet'in telgrafları Kemalistlerin ne kadar ve nereye kadar 'milli' olduğunu ortaya koymaktadır. Kemalistlerin temcit pilavı gibi ikide bir önümüze sürüp durdukları anti-emperyalizm, Doğu Halkları Kurultayında Zinovyev'in söylediği gibi "İngiliz efendilerine ayaklarını masadan çekmesini söylemek" ve ağaların, tefeci-tüccarların ayaklarını masaya koymaktan ibarettir. Doğu Halkları I. Kurultayında Zinovyev şunları söylüyor:

"Başında M. Kemal'in bulunduğu hareketin bir komünist hareketi olmadığını bir an bile unutmuyoruz. Bu hareketin amacı İngiliz efendilerine masadan ayaklarını çekmelerini dilemektir. Sonra da Türk ağalarının ayaklarını masa üstüne koymalarına izin vermektir."(Falih Rifki Atay, Doğan Kardel Matbaacılık, S.258) Kemalistler, yardım almak üzere ittifak yaptıkları Bolşevikleri, efendilerinin bir tebessümü ve aferini için hemen arkadan hançerleyebilecek kadar efendilerine bağlıydılar.

Yine siyasi durumu değerlendirdikleri telgraflarında 56. Tümen Kumandanı Bekir Sami Bey, Mustafa Kemal'e şunları yazıyordu:

"Umumi harbin yarattığı açlık ve sefaletin bir meşru çocuğu olan Bolşeviklik, beşeriyeti muvaffakiyetle istila ederek cihansümul bir inkilaba sebep olacak gibi görünmektedir..... Asırlarca 'Allah nevmi gasfeten ikaz eyliye' teranesiyle hocaların uyuttuğu islam alemi, Bolşevik sistemi sayesinde cidden uyandırılmaya muvaffakiyet hasil olursa, ne saadet, ne azim muvaffakiyet...."

Londra'ya en kısa yolun Hindistan'dan geçtiğini bilen Lenin İngilizlerin hasmı canıdır."

İnsan bu satırları okurken su katılmadık bir Komünist'le karşı karşı ya olduğunu düşünmeden edemiyor. Ama Bekir Sami telgraflarında şöyle devam ediyor:

"Bolşevik istila seline karşı müselleh muka-

vemet edeceğimize İtilaf Devletlerini ikna suretiyle birçok maddi menfaatler istihsal edilebilir."

Tek kelimeyle pes! Bekir Sami önce bir çakalın, arslana duyduğu türden bir hayranlıkla Bolşevikleri anlatıyor, ve sonra ihanetle işgalcilerden sağlayabileceği 'kemik'lerin hesabını yapıyor.

Burada Kazım Karabekir'in 15 Şubat 1920 tarihini taşıyan ve Heyeti Temsiliyeye çektiği telgraf, Bolşeviklerin gelişmesine set çekilmesi planının ve Kemalistlere biçilen rolün aydınlatılması bakımından önemlidir:

"Kafkaslarda itilaf devletlerinin şüpheli mucip bir hareketi ve sevk edilmiş bir kıtası bile yok iken, böyle bir plan teklif buyurmalarının nereden mülhem olduğunun iş'ar ve tenvir buyulmasını hasseten istirham eylerim."

Karabekir, haklı olarak Bolşevikleri engelleme işinin, Kafkaslarda tek bir kıtası bulunmayan itilaf devletlerince gerçekleştirilmeyeceğini, bu işin itilaf devletlerince Kemalistlere ihale edileceğine işaret etmekte ve bu politikanın sakıncalarını anlatmaktaydı.

Kemalistler, bu ayak oyunları bir yandan emperyalizmi rahatlatıyor, diğer yandan iktidara giden yolda önlerine çıkabilecek engellerden de kurtuluyorlardı. Bu hesaplarla Mustafa Suphi ve 15 yoldaşını Yahya Kaptan adındaki kiralık köpekleri aracılığıyla Karadeniz'de katlettiler. Atılan bu iki yüzlü adımlar meyvalarını verdi. İngilizler giderek Kemalistlerde sadık bir müttefik çehresi göstermeye başladı. Kemalistler, İngiltere'nin doğu sömürgelerini tehdit eden Bolşevizm'e karşı desteklenmesi gereken bir dost haline geldi. Bu tema, İngiltere'nin desteğini Yunanistan'dan çekmesinin ve Yunanlıların Anadolu'da tek başlarına kala kalmalarının da nedeni oldu.

Burada Amasya Protokolü ile ilgili iki noktayı daha belirtmekte yarar var:

İlkin Protokol, İttihatçılığın işgalcilerce hoş karşılanmadığını ve İttihatçılık olarak yorumlanabilecek herşeyden uzak durulmasının ne kadar gerekli olduğunu karara bağlıyordu. İttihat ve Terakki'ye mensup ve o devrin kötülüklerine karışmışların Milletvekili seçilmesine mani olunacaktı; çünkü bu, itilaf devletlerince iyi nazarla görülmeyecekti.

İkinci olarak, hem Anadolu hem de İstanbul "Osmanlı devletinin düşünülen ve kabul edilen sınırı Türklerin ve Kürtlerin oturduğu araziye kapsadığı ve Kürtlerin Osmanlı topluluğundan ayrılması imkansızlığı... Kürtlerin istiklali maksadı altında yapılmakta olan tezvirlere önüne geçmek için de bu hususun şimdiden Kürtlerce bilinmesi uygun görüldü." biçiminde düşünüyordu. Anadolu ve İstanbul Kürtler hakkında Kürtlere rağmen bir gelecek belirlemişlerdi.

Bütün görüşmelerin en ilginç gündemi Sivas Kongresi'nin o bilinen 7. maddesi üzerine olanıdır. 7. madde Mustafa Kemal'in Nutuk'da 'bunun neresinde manda ve neresinde Mandaterin Amerika olacağı fikri vardır' diye sorduğu maddedir. "Manda'dan ve mandaterin Amerika olacağından kesinlikle söz etmeyen madde", İstanbul hükümeti temsilcisi Salih Paşa'nın bile dikkatini ve tepkisini çekmiş olmalı ki, bu madde hakkında kongre tutanağında şu karar var:

"Beyannamenin yedinci maddesine göre istiklalimiz tamamen korunmak şartıyla feni, sinai ve iktisadi ihtiyacımızın giderilmesi hususu münakaşa edildi. Memleketimize pek çok sermaye dökecek olan bir devletin mali işlerimiz üzerinde bir murakabe hakkına malik olması zorunlu olacağından kapsam derecesi kestirilmeyen bu murakabe hakkının istiklalimize ve hakiki milli çıkarlarımıza zarar vermeyecek şekilde uzmanlarca esaslı bir surette düşünülerek sınırlandırılıp tespit

edildikten sonra milli meclisce uygun görülen surette kabulü düşünüldü"

İŞGALCİLERLE FLÖRT

Amasya Mülakatıyla Anadolu ve İstanbul uzlaşma sağlamışlardı; uzlaşma noktası işgalcilerle yaranabilmek ve "efendilerini ayaklarını masadan çekmeye" ikna etmekte. İngilizler kısa sürede Anadolu'nun da hesaba katılması gereken bir güç olduğunu farkettiler ve Yunanistana verdikleri destek, Türklerin lehine değişmeye başladı.

Alaşehir ve Balıkesir Kongrelerine başkanlık etmiş bulunan Hacim Muhittin Bey (Çarıklı), günlüklerinde işgalcilerle ilişkilerini de anlatmaktadır:

"Alaşehir eşraf ve beylerinden 150'den fazla kişi Fransız himayesine girmişler!"

"Tevfik Bey) Amerika bayrağı'nın her tarafa niçin çekildiğini izah etti. Bu babda da biraz mübadeleyi efsar ettik."

"Öğleden sonra saat 15.00'de Alaşehir'de eşraftan Halil Hüseyin Paşazade Mustafa Beyin salonunda kongre açıldı.

..... Akşam Diacandopulos'un bağında Fransız hat muhafız kumandanı yüzbaşı Vिला ve İngiliz Yüzbaşı Mister Johnson ile rakı içtik ve hayli muhasebede bulduk."

İngilizler bu ilgiyi salt yerel kongrelerin yöneticilerine değil, Kemalistlere de gösteriyorlardı.

"İngiliz yönetimini korkutan, sömürgelerde Sovyet devriminin yarattığı anti-sömürgeci ve anti-emperyalist hareketlerin güçlenmesiydi... Daha 1920'de İngiliz generali Ravlinson, Bolşevik yayılmasına karşı, Türkiye'de güçlü bir yönetimi destekleyeceklerini söylüyordu... Ravlinson, Kazım Karabekir Paşa'ya: 'yapılan ve yapılacak olan şey, başka memleketlere Bolşeviklik sirayet etmemesidir' diyordu. K. Karabekir Paşa bir yerde de şunları yazıyor: '(...) ne de silahlardan bugün hiç söz etmedi. Ben silah ve kumandan vermek için aldatma planları yaparken, onun da beni Bolşevikler Kafkasya'ya geldi diye, vaktinden evvel bir hareket yaptırmaya çalıştığını hissettim' diyor." (48)

Mustafa Kemal de Nutuk'da İngilizlerin bu jestini anlatmaktadır:

"25 Eylül 1919 günü General Solly Flood'un Fuat Paşa'nın yanına gönderdiği bir kurul -ki bir kurmay binbaşı ile Eskişehir'deki İngiliz Kontrol Subayından meydana gelmişti- İngilizlerin içişlerimize ve ulusal hareketimize hiç karışmayacaklarına söz verdi. Bu sıralarda İngilizler, Merzifon'da bulunan kuvvetlerinin geriye alınmasına memnun olup olmayacağımızı sormuşlardı. Elbette pek memnun olacağımızı bildirmiştik. Gerçekten oradaki kuvvetlerini bütün ağırlığı ile birlikte, önce Samsun'a çektiler. Sonra oradan da İstanbul'a götürdüler."(49)

Nihayet Ankara'da toplanan I. Meclis, bu karşılıklı jestleri hükümet programına koydu:

"Mali siyasetimizde hedefimiz, milli mücedelemizde ekonomiyi kuvvetli kılmaktır. Bu arada halkın refah ve saadeti gözönünde tutulacaktır. Dostluğunu fiilen isbat edecek devletlerin iktisadi menfaatlerini memleketimizin esas menfaatleriyle telif ederek kabule taraftarız."(50)

Bu, işgalcilerle çok açık bir mesajdı. Meclisin 24 Nisan tarihli oturumunda Mustafa Kemal işgalcilerin beklentilerini değerlendirmişti. Mustafa Kemal'e göre Fransızlar, Klık'ya en sonunda boşaltacaklarını söylüyorlar-

di; ama buradaki iktisadi faaliyetleri için güvence istiyorlardı. İtalyanlar da genel olarak yumuşak tavır almışlardı. Onların bütün istedikleri iktisadi menfaat elde etmekte. Gerek Fransızlar, gerekse İtalyanlar azami iktisadi menfaat temin etmek için devletin bağımsız kalmasını istiyorlar ve Türkiye'nin bir yabancı devletin esareti altına girmesinin menfaatlerine aykırı olduğunu söylüyorlardı.

Mustafa Kemal'e göre İngilizler, dostluklarını sürdürmek istedikleri zaman bu dostluğu yalnız kendi çıkarları ve ihtirasları için istiyorlardı. Yoksa bizim yararımıza hiçbir teşebbüsleri olmamıştı.

Mustafa Kemal'in bu konuşması emperyalizmle bütün çelişkiyi anlatmaktadır. Fransa ve İtalya elde ettiği çıkarları paylaşmaya hazır; doğal olarak bir çelişki de kalmamıştır. Oysa İngilizler elde ettiği/edeceği çıkarları paylaşmamakta; bunları yalnızca kendisi için istemektedir. Bu anlayış, özünde tefecitüccarların ve ağaların özgürlükten ne anladığının net bir ifadesidir; özgürlük, halkı emperyalizmle elele sömürme özgürlüğüdür!

Emperyalizmle uzlaşma zeminleri yakalamış olması, Kemalislere giderek daha çürütücü bir biçimde 'iktidar gibi' davranma gücü vermiştir. Bu uzlaşma somutlaştığı ölçüde Kemalistler egemen güç olarak davranmışlardır. Diğer yandan elde ettikleri gücü de emperyalizmle daha somut birliktelikler yaratma politikasına dayanak olarak kullanmışlardır.

Aynı biçimde işgalci emperyalistler de Kemalistlerin elde ettikleri gücü ne yönde kullandıklarını dikkatle izlemişlerdir. Kemalistlerin, ittihatçı olmadıklarını ilan etmesi, bolşevik olmadıklarını ilan etmesi ve hatta bolşeviklerin güçlenmesine bir set çekebileceklerini göstermesi, emperyalistlerin giderek daha fazla destek vermelerini de sağlamıştır.

İngiltere bu süreçte 'İngiliz Politikası' denilen iki yüzlü, sinsi siyaset geleneğinin bütün inceliklerini kullanmış; evcil köpeği durumundaki Yunanistan'ı, Kemalistleri ve İstanbul hükümetini olabildiğince kendi yakınlaştıracak biçimde yönlendirmiştir. Tabii İstanbul hükümetini ve Kemalistleri de birbirlerine ve Yunanistan'a karşı koz olarak kullanmayı da ihmal etmemişlerdir...

1920'ye gelindiğinde işgalciler ve özellikle İngiltere iki konuda güvence istemekteydi. Birincisi, İngiltere ve tabii ki (diğer işgalciler de) oldukça fazla Müslüman-Türk sömürgeye sahipti. Bütünlüklü bir İslam ya da Türk politikası, İngiltere'nin doğu sömürgelerindeki çıkarlarıyla bağdaşmıyordu. İttihatçılık bu nedenle pek sevimli karşılanmıyordu.

Kemalistler, Erzurum Kongresinden beri, bu nedenle içlerinde onca İttihatçı bulundurmalarına karşın, İttihatçılıkla alakaları olmadığını ilan edip duruyorlardı. 24 Nisan 1920'deki Meclis oturumunda Mustafa Kemal'in 'bundan böyle Turancılık ve İslamcılık politikaları, güdülmeyeceğini açıklamayı, Türkiye'nin değil İngiltere'nin gereksinimlerini karşılamak içindi.

İşgalcilerin ikinci talepleri ise Bolşeviklerin gelişmelerini durdurmaktı. Gerçi Kemalistleri, Bolşeviklerden hatırı sayılır ölçülerde yardım aldılar ama, yazının önceki bölümlerinde gösterdik ki, ihanet etmeye her an hazır dılar. Sonunda bu konuda da güvenilir olduklarını emperyalist işgalcilere anlatmayı başardılar.

İşgalciler ve özellikle de İngilizler bütün bu gelişmelere paralel olarak evcil köpekleri Yunanistan'ı gemlemeye ve vermiş oldukları koşulsuz desteği sistemli olarak geri çekmeye başladılar.

1919 yılı sonlarında İngiliz Generali

Milne, Paris Barış Konseyine Türk ve Yunan kuvvetleri arasında bir hat belirlenmesi gerektiğini bildirmişti. General Milne, 29 Ekim 1919'da Yunan Kumandanı General Nedere şunları yazıyordu:

".....Çepheviz ilerisindeki Türk topluluklarına ise, yapacağınız karşı taarruzlarda, taaruza uğrayan mevkieleinizden itibaren 3 kilometreyi aşmamak şartıyla takip yapabilirsiniz...."

Bununla beraber, her karşı taarruzdan sonra tekrar asıl mevzilerinize dönmeye mecbursunuz. Bu gibi hareketlerin mümkün olduğu kadar mahdut (sınırlı) hallerde yapılması bakımından birlik komutanlarımızın dikkati çekilmelidir."

İngilizler'in tercihi Yunanlılardan kaymakta ve Kemalislere yönelmektedir. General Milne, evcil köpeğine gem takmaya başlamıştır. Mustafa Kemal de artık Yunanlılarla başbaşa kalmakta olduklarını farketmiş durumdadır. 31 Aralık 1919'da Batı Anadolu'daki kumandanlara şu telgrafı çeker:

"1-Yunanlılar İzmir ve havalisinde milli bir ordu vücuda getirerek Paris Sulh Konferansının tahliye kararı vermesi halinde dahi isyan ederek işgale devam etmeye karar verdikleri bundan başka Yunanistan'ın daha şimdiden İzmir'i resmen ilhak merasimine hazırlandığı anlaşılmaktadır.

2-Böyle bir hale karşı bütün kuvvet ve vesaitimizle Yunanlıları vatanımızdan taretmek zarureti karşısında kalacağız...."

Durum genel olarak buydu. Kemalistler, Meclisin açılmasıyla birlikte çabalarını, genel çerçevesini oluşturmuş oldukları ve bizim yazı boyunca açıklamaya çalıştığımız sınıfsal ittifakın egemenliğini kurmaya ve pekiştirmeye yönelttiler.

"Hükümet ile bağı kesilince, yabancı devletlere de amacın açıklanması gerekli görülmüştü. İngiltere, Amerika, Fransa, İtalya, İspanya elçiliklerine verilmek üzere Umumi Kongre Heyeti adına bir muhtıra hazırlandı...."

Muhtıranın sonunda yabancı devletlere garanti vermek ihtiyacıyla aynen şöyle denilmekte idi:

"Bu suretle gerek milletimizin ve gerekse Avrupa ve Amerika'nın gelecek yüksek menfaatlerine uymakta olan bugünkü milli vaziyetimizin asayışı ihlal edecek hiç bir fikre dayanmadığını ve umumi emniyeti bozacak hiçbir hadise zuhur etmeyeceğini ve bütün manasıyla müslihane bir hareket hattı takip edileceğini, Sivas'ta toplanan Umum Anadolu ve Rumeli murahhaslarından müteşekkil Umumi Kongre kat'i surette tekeffül ve temin ederek kespi fahrile cihana adalet vaadeden büyük devletlerin manevi müzaheretinden emin olduğunu da ayrıca arzeder." Sabahhatin Selek. A.G. E. S. 305

Bu sürecin en çarpıcı yanı, Kemalistlerin, bir yandan emperyalizme kur yaparken, öte yandan anti-emperyalist unsurları, eşine ender rastlanır bir dizi ihanetle safdışı etmeleri ve iktidara el koymaları olmuştur. İhanete uğrayanlar komünistler, halkçılar ve demokratlardır. Kemalî mirasa sahip çıkanlar, bütün bu olup bitenlerden gurur duyuyor olabilirler. Ama, "Kase temiz değilse, içine koyduğunuz her şey ekşir." (Horatius)

İHANET RESİTALLERİ

Uluslararası devrimciler toplantısında, Mustafa Suphi, 'İngiliz-Fransız kapitalizminin beyni Avrupa'da olmakla birlikte, vücudu Asya ve Afrika ovalarındadır.' diyordu. Emperyalizmin bu yönelimini ortaya koymak, aynı zamanda onunla mücadelenin temelini de belirlemek demektir. Mustafa Suphi'de

Taşkent'te bir Türk Kızıl Ordusu oluşturdu. Amacı, emperyalizmin Anadolu üzerindeki egemenliğine karşı koymaktı. Bu hazırlığı Mustafa Kemal'e bir mektupla bildirdi:

"Fırkamız tarafından Anadolu hareketi-na yardım olmak üzere, teşkilinden evvelce malumat verdiğimiz Türk Kızıl Alayı' Merkezi Heyet azasından Mehmet Emin yoldaşın kumandası altında takriben üç hafta evvel Nahcivan tarikiyle Kazım Karabekir Paşa emrine gitmek üzere gönderilmiş..." (51)

Mustafa Suphi 1920 sonlarında Anadolu'ya kuvvet yollama çabalarını böyle aktarıyordu Mustafa Kemal Mayıs 1920 'de Bakü'ye geldi; buradaki Türkiye Komünist Fırkası'nı lağvetmiş ve eski ittihaçlardan temizleyerek yeniden kurdu. Komitem'in kararlarına uygun olarak gerek Lenin, gerekse Mustafa Suphi, anti-emperyalist olarak değerlendirildikleri Anadolu hareketine destek veriyorlardı. Mustafa Suphi de T.K.F.'nin Anadolu'da faaliyet gösterebilmesi için girişimlerde bulunuyordu. Bu iyimserlik üzerine elbette çok şey söylenebilir, ancak, Mustafa Kemal ve yandaşları, dönem boyunca komünistlerle iyi geçinmeye (dürüstçe değil) özen göstermişlerdir.

Şüphesiz Kemalistlerin Bolşeviklere yardım çabalarının önemli bir nedeni aldıkları yardımlardı. Bolşeviklerce, Kemalislere 1920 yazında "6000 tüfek, 5 milyon kadar tüfek mermisi ve 17.600 top mermisi; 1920 Eylül'ünde 200.6 kg külçe altın, 1921 Ocak-Şubatında 1000 atımlık top barutu, 4.000 el bombası ve 4.000 şarapnel mermisi ile daha başka askeri malzeme verilmiştir." (52) Fakat, bundan daha da önemli olan, Anadolu'da Bolşevizm'in prestijinin son derece yüksek olması ve yoksulluktan, savaşlardan bıkmış halk için Sosyalizmin bir umut ışığı olarak parlamasıydı.

Bugünden bakarak 1920'ler Anadolu-sundaki Sosyalizm sempatisinin boyutlarını kavramak, hayli zordur. Ama bir kaç örnek aydınlatıcı olacaktır.

I. Meclisin milletvekilleri arasında sosyalizm taraftarları üçte bire çıkmıştır. (53) Milletvekillerinden Şeyh Servet, "Komünistlik İslam esaslarına uygundur. Ebubekir komünisttir. Müslüman olduktan sonra bütün varını yoksullara dağıttı idi." (54) diyordu.

Mete Tuncay, o dönemde okullarda söylenen bir marşı aktarmaktadır:

Anadolu şuralar hükümeti var olsun
İşçilerin emeği özlerine yar olsun
Uyan mihnetle çalışan çıplak hemşehri
İnkilaba katil dünyanın hür rençberi (55)

Mustafa Kemal, "Bizim noktai nazarlarımız, bizim prensiplerimiz (halkçılık) cümlece malumdur ki, bolşevik prensipleri değildir ve bolşevik prensiplerini milletimize kabul ettirmek için de şimdiye kadar hiç düşünmedik ve teşebbüste bulunmadık." (56) diyordu. Oysa 2 ay sonra sahte T.K.F.'ni kuracaktı. Sahte T.K.F., kurulmasına yol açan şey, Mustafa Suphi'nin T.K.F.'nin, Mustafa Kemal ve yandaşlarında yarattığı korkuydu. Hatta bu korku onlara sahte parti kurdurmanın yanı sıra, kırmızı tepeli kalpaklarla sahte merkez komite toplantıları da düzenlettirdi. Bu kararlar kalmadı, Fevzi Çakmak'ın aktarmasına göre, bu toplantılarda birbirlerine 'yoldaş' diye hitabettiler. Sahtekarlığı sanat haline getirmek böyle olsa gerek! Bu korkuyu kendi aralarındaki yazışmalarda bulmak mümkün.

Eruzurum Valisi Hamit Bey, 16 Ocak 1921'de Mustafa Kemal'e şunları yazıyor:

"B.M.M. Reisi Mustafa Kemal Paşa Hazretlerine,

Mustafa Suphi'nin takarrubu ve Ankara'dan Cafer'in hemşerilerine: Serian bolşevik

olun, kesiniz, kırınız, herkesi sizin seviyenize indiriniz, gibi heyazanları muhtevi gönderdiği mektup, Erzurum halkını fevkalade galeyana ve harekete getirmiştir. ..." (57)

Vali'nin sosyalizmi salaklığına uygun bir şekilde kavraması (yoksa kavrayamaması mı?) bir yana korkusu açıkça belli oluyor. Ama korkunun kimin adına duyulduğu elbette daha önemlidir. Korkunun niçin duyulduğunu bir başka Kemalist sayesinde öğrenebiliyoruz; Mustafa Kemal'in özenle her seçimde Meclis'e soktuğu birinden Zamir Bey'den. Zamir Bey kim midir?

Zamir Bey, Çukurova'da 3000 dönüm toprağı olan bir ağadır, ve Ermeni katliamına da bulaşmıştır. Ermenileri geri dönünce Zamir Bey Kuvay-ı Milliyeci olur ve Mustafa Kemal'in yanına kaçar; milletvekili olur. Cumhuriyet sonrası Zamir Bey'in 3000 dönüm toprağı 11.000 dönüm olur. Zamir bey, yine kendisi gibi toprakağası Emin Sazak (Gün Sazak'ı hatırlayın) ile beraber, T.B.M.M.'de her türlü toprak reformu girişimini başarıyla engeller. Toprakları 3000 dönümden 11.000 dönüme çıkan Zamir Bey adını da Damar Arıkoğlu yapar. (Arıkoğlu adı herhalde dergi okurlarına yabancı gelmeyecektir. 1992 yılında devrimcilere karşı MİT'le işbirliği yaptığı için Adana'daki çiftlik evinde TKP/ML-TİKKO gerillalarınca cealandırılan Arıkan Arıkoğlu 'nu dergi okurları hatırlayacaklardır.) İşte bu Damar Arıkoğlu yada eski adıyla Zamir Bey anılarında, komünistlerin güçlenmesinden duyduğu rahatsızlığı şöyle dile getiriyor:

"Komünizm işareti sayılan kızıl renk moda haline gelmişti..."

Kravatları kırmızı olanlarda az değildi...

'Niçin komünizmi ilan edip halkımıza yeni bir ruh, yeni bir heyecan aşılamıyoruz? Hangi mal, hangi servet kaldı ki korkalım', diyorlardı. " (58)

Tabii ki yanılıyorlardı. Zamir Bey'in korkmasını gerektirecek serveti vardı.

Eğer Zamir Bey gibiler korkarsa, onların temsilcilerini de çözüm üretmek düşecektir. Zamir Bey korktu; sorunu ise Mustafa Kemal ve yandaşları çözdüler. Üstelik, Komünizm heyülasından kurtulmayı ayaklarını masadan çekmesini rica ettikleri İngiliz efendileri, daha büyük bir aşkla istiyorlardı. Ve mutlaka efendilerinin güvenini kazanmalıydılar!...

Gerek Mustafa Kemal, gerek yandaşları, Sovyet yardımları ve yükselen sosyalizm sempatisini kontrol edebilme gerekliliğinden dolayı zaman zaman sol bir ağız kullanmışlardır. Oysa Kemalistler, işgalcilere karşı özenle 'Bolşevik olmadıklarını' ve hatta 'Bolşeviklerin gelişmesini durdubileceklerini' ima etmişlerdir. Yani Kemalistler, Bolşevizm olgusunu işgalcilere karşı her zaman 'bir' uzlaşma fidesi' olarak görmüş ve kullanmışlardır.

Öte yandan bu 'uzlaşma fidesi' kontrol den çıktığında uzlaşmanın kendisini ortadan kaldıracak potansiyel bir tehlikedir.

"Efendi ve beylerinizin bazıları kendilerini ecnebi sermayedarlara satmıştır, diğerleri sizi silah altına çağırıyor ve yabancı müstevlilere karşı döğüşmek üzere hazırlıyorlar: fakat bunlar da, ülkenizin idaresini kendi elinize almanıza, Sultanın tufeylilerine bağışladıkları toprakları kendinize ayırmınıza, bu tarlalarda buğday yetiştirip beslenmenize izin vermezler. Ve yarın, ecnebi sermayedarlar efendilerine daha iyi barış şartları teklif ederlerse, şimdiki önderleniz, ecnebilerin yardımıyla, sizi yine tıpkı ecnebi ordularının işgali altında bulunan yerlerdeki arazi sahiplerinin ve eski memurların yaptığı gibi zincire vura-caklardır... Anadolu köylüleri! Yabancı istilacılarla döğüşmek üzere, şimdiden Kemal Paşa'nın buyruğu altına çağırıldınız; fakat biz

aynı zamanda, Paşalar itilaf yağmacılarıyla barış yapsalar bile, yalnız başınıza savaşa devam edebilmek için, kendi halkçı ve köylü partinizi kurmkaya çalıştığınızı biliyoruz." (59)

Sosyalistler, emperyalizmden barış dilenmiyor, haklarını onurlu bir savaşla kazanılacağını ilan ediyordu. Bu, Kemalistlerin işgalcilerle uzlaşma eğiliminin tersine, açık bir savaş çığılığıydı.

Mustafa Suphide bu savaşı sürdürebilmek için Anadolu'ya gelmeye hazırlanıyordu. Suphi Bakü'deki Doğu Halkları Kurultayında şunları söylüyordu:

"Komünist Fırkası için, memlekete musallat olan harici düşmanları kovmak nasıl bir vazife ise, dahilde halkın sırtından geçen yağmacı sınıfları da hazır yiyeceklik halinden çıkarıp yumruk altında işletmek de o derece esashi bir vazifedir."

Anadolu'ya geçmek için yazdığı Mustafa Kemal, Suphi'ye Türkiye'de her ne yapılırsa kendisini önceden haberdar etmesini istemektedir ve Suphi'nin dönüşüne yeşil ışık yakıyordu.

Acaba Mustafa Suphi, Mustafa Kemal'in tam da yukarıda bahsettiği sınıfların sözcüsü olduğunu görebilmiş miydi? Herhalde görememişti. Çünkü yazılarına bakılırsa TBMM'sini ve Mustafa Kemal'i emperyalizme karşı savaşta desteklemek konusunda samimi idi. Ali Fuat Paşa'ya "... paşaları burjuvazi sınıfından saymıyoruz. ...Anadolu hareketini idare edenlerin ve bilhassa Mustafa Kemal Paşanın prensiplerini anlamaya çalışıyoruz. Anlayabildiklerimizi umumi siyaset bakımından muvafık görüyoruz" diyordu.

Suphi yanılıyordu. O, Ali Fuat Paşa'ya bunları söylerken Kemalistler, ondan ve yoldaşlarından kurtulmanın planlarını yapıyorlardı.

Erzurum Valisi Hamit Bey, Kazım Karabekir'e şunları yazıyordu:

"...bendenize memleketteki tesanüdü ve ahengi ihlale sa'i bulunan bu eşhasın hudut haricine çıkarılmaları zaruridir. ... Maamafih bu ihraç keyfiyetinin Kars'ta Rus'ların gözlerinin önünde vaki olması mahzurden gayrı salim bulunduğu için, keyfiyetin bendenize havale buyurulması eslem-i tarihtir.

Kazım Karabekir, Hamit Bey'e şu yanıtı veriyor:

"... yapılacak tesebbusat ve icraatın komünist alemleri ile bir temas ve münasebet tesis etmiş olan Mustafa suphi ve rüfekasının hudut haricine çıkarılmasında bilhassa Rus'lar nezdinde bir su-i tesir ve tevile imkan hasıl edememesi için memleketteki halk cereyan ve efkarının doğrudan doğruya memleket inkilabına muzır telakki edilen Mustafa Suphi ve refaketindekilerin şahsiyetleri üzerinde gösterilmesini ve bu husustaki tezahürat ve teşebbusatın komünizm inkilap alemlerini okşayacak bir tarzda idaresine itina olunmasını haiz-i ehemmiyet görüyorum. Buna nazaran M. Suphi ve rüfekasının hudut haricine çıkarılmasında beveçs-iatı bir tertibatın icrası münasip görülmektedir. Mümaileyh ve rüfekasının, Erzurum'a muvasalatları gününden itibaren gerek gazete neşriyatı gerekse halkın münasip tezahürat ve tazyikatıyla daha içeri- lere seyahatin ve memlekette kalmak ve çalışmaklığın kabil olamayacağı hakkında kendilerine de lazım gelen tesirat hasıl edilir... yoldaki mevakide ve Trabzon'da da aynı tezahüratın yapılması..." (60)

İşgüzar Vali Hamit Bey, yapacaklarını benzer bir telgrafla M. Kemal'e de bildirir.

Bilindiği gibi Trabzon'da Mustafa Suphi ve yoldaşları, Topal Osman'ın adamı olan kayıkçı kahyası Yahya tarafından öldürülmüştür. Mustafa Kemal'in uşağı Topal Osman ile

Yahya arasındaki ilişkiyi mebus Ali Şükrü Bey ortaya çıkarmıştır. Ali Şükrü 1923'de Topal Osman tarafından, Topal Osman da Mustafa Kemal'in emriyle öldürülmüşlerdir.

Bütün bu çevrilen dolapların peşinden Sovyet hükümetinin Mustafa Suphi ve yoldaşlarının ölümü hakkında bilgi istemesi üzerine Kemalist hükümet olayın deniz kazası olduğu yalanını uydurmuştur. Hükümetin korkakça tavrı bir yana Kazım Karabekir'in Tiflis temsilcisi Kazım Bey'e yazdığı mektup, eşi az bulunur bir alçalma örneğidir. X

"Bakü'den gelerek Ankara'ya gitmek isteyen ve fakat Erzurum ve Trabzon'da ahali-nin nefretli nümayişleri karşısında Batum'a kaçan Mustafa Suphi heyeti hakkında icap edenlere atideki malumatı verirsiniz:

Mustafa Suphi heyeti Türkiye'ye ayak basar basmaz, İstanbul'dan ve Anadolu'da komünist ve anarşist eşhasın mürekkep bazıları ile münasebete geçti. Son zamanlarda bunların bir kaçı tevkif edilerek üzerlerindei zuhur eden evraktan Mustafa Suphi ile muarefe ve muharebeleri olduğu ve kendilerinin Türkiye'de ihtilal çıkarmak üzere İngilizler tarafından gönderildikleri anlaşıldı. Bu mesele şahsen İngilizlerce maruf ve mesgup ve esasen İngiliz ve Ananta taraftarı Hürriyet ve İtilaf Fırkasına intisap etmiş olan Mustafa Suphi'nin memlekette ancak İngilizlerin hesabına ve Ananta lehine bir ihtilal koparmak niyetiyle memlekete girdiğine dair büyük şüpheler tevhit etmiştir. Bilhassa Şaki (Çerkes) Ethem'in iki kardeşiyle birlikte komünist taraftarı oldukları ve Mustafa Suphi ile muharebeleri olduğu halde, Ankara hükümetine isyan ve Yunanlılarla müztereken ordumuz aleyhine kıyam etmeleri bu şüpheyi takviye etti. Memleketin her tarafında Suphi aleyhine dehşetli nümayiş oldu." (61)

Kemalistler siyasal rakiplerinden Machivelli'yi bile ürkütecek yöntemlerle kurtuldular. Mustafa Suphi yukarıda aktardığımız alçakça bir komploya kurban gitti. Karakol Cemiyeti sudan bahanelerle kapatıldı. Cemiyetin lideri Kara Vasıf bizzat Mustafa Kemal'in de çabalarıyla yıpratıldı. Vasıfın kulakları ağır işitiyordu; 9 Aralık 1931'de tren yetişmek için koşarken Kızıltoprak 'te tren altında kalarak öldü. Kemalistler bu tarihlerde halkın kanını emerek sağladıkları lüks yaşamın içindeydiler. Vasıf'ın kurduğu Karakol Cemiyeti, "İngiliz ve Fransız kuvvetlerinin depolarındaki birçok silahı kayıkçılar, gemiciler ve orada çalışan başka kimseler yoluyla elde edip Anadolu'ya göndertti. Bunların arasında 320 makineli tüfek, 1500 tüfek, bir top, 200 sandık mermi, 10.000 üniforma vs. Anadolu'ya kaçırılmıştı."

Kara Vasıf bu kuruluşun ruhu, Kemalettin Sami ise, eli kolu ve idare cihazının basıydı...

Kemalettin Sami, İstanbul'da X. Fırka komutanı olduğu zaman bütün günü görevini gördükten sonra, geceleri de ihtilali hazırladı... çoğu zaman gece saat ikiden sonra bize gelir ve derdi ki: 'Doktor Adnan, o kadar yorgunum ki, yatsam vücudum kendimi yataktan yere atıyor.'

Halide Edip Adıvar Karakol Cemiyeti ve liderlerini böyle anlatıyor. Kemalistlerin de kendi liderleri ve yaşantıları hakkında benzer hikayeleri vardır. Çankaya'da rakı masası, Mustafa Kemal ve bir sürü dalkavuk. Yakup Kadri, politikada 45 yıl ve Ankara adlı yapıtlarında bu dalkavuk güruhu, o sıralar Kemalist çevrelerin gözde işi olan kapkaççılık, vurgunculuk ve talacılığın karşısında şaşkınlığa düşerek anlatmaktadır.

İhanet Resitalleri başlığını koyunca elbetteki üzerine çok şey yazılmış bulunan Çerkez Ethem olayından sözletmemek olmaz.

Ethem, tarihsel olarak Suphi'den önce tasfiye edildi ama, M. Kemal ve yandaşlarının sergiledikleri 'ihanet Resitalleri'nde Suphi'nin ve yoldaşlarının katledilişinin öne alınması daha uygundur.

RESİTAL II.

Gerçekte Yeşilordu, Rusya'nın Müslüman bölgelerinde Kızılordu'nun yerine oluşturulmuştur. Rusya'daki Yeşilordunun faaliyetleri Anadolu'da da oldukça sempati toplamış ve Rusya'dan gelip Anadolu'yu kurtaracak Yeşilordu hakkında birçok rivayet türemiştir. 1920 ilkbaharında Anadolu'da kurulan cemiyetin Yeşilordu adını alması bu etkinin ürünüdür.

Türkiye Halk İştirakiyyun Fırkası ile de ilişki içinde olan Yeşilordu Kuvay-ı Seyyare, özellikle de Çerkes Ethem'in katılımıyla oldukça güçlenmiş ve Mecliste de bir güç haline gelmiştir. Mecliste oluşan bu sol grup Halk Zümresi adıyla anılmıştır. Mustafa Kemal'in Yeşilordu'ya denetime alma çabaları ise başarılı olmamış ve Mustafa Kemal, Çerkes Ethem'e yönelik bir manevrayla hem Ethem'i hem de Yeşilordu'yu tasfiye etmiştir.

Yeşilordu'nun neden tasfiye edildiğini anlamak için 'Yeşilordu Beyannamesi'ne bakmak yeter. Beyannamenin tümü hem Kemalistlerin temsilciliğini üslendikleri tefeci-tüccar-ağaların ve en sonu kompradorların hem de uzlaşma yolları aradıkları emperyalistlerin tüylerini diken diken edecek satırlarla doludur.

Ayrıca, Kemalistlerin temsilciliğini yaptıkları tefeci-tüccar-ağaların bileşiminin büyük çoğunluğunu oluşturdukları Mudafayı Hukuk cemiyetleriyle kıyaslanabileceği için

emlak sahiplerinden, bilhassa şehirlerde, kasabalarda oturup, köylerde köylüleri çalıştırarak arazi ve değirmen işletenler ve bu suretle köylüleri ortaklık ve mürabahacılık adları altında ezmeye alışmış olan kimseler bulunamaz. Büyük tüccardan, komisyonculuk, dellallık, sarraflık gibi müstahsillerle müstehtlikler arasında ihtikara alışmış, gayri insani kazançlar peşinde koşmuş adamların merkezlerde yeri yoktur.

Merkezlerde çalışacak arkadaşlar,... hakiki insanlık saadetini görececek derecelerde ruhen yükseilmiş memurlar, doktorlar, muallimler, san'atkarlar, rençberler, yarıcılar, hizmetçiler velhasıl aylık ve gündelik ücretlerle çalışan ve yaşayan fikir ve beden kuvvetleriyle meşgul insanlardan seçilirler ve bunlar merkezlerde inkılap nüvesini teşkil ederler.

10- Servet ve sermaye sahiplerinden ve büyük emlak ve akar elbabından olup da fikrindeki yükseklik, ruhundaki necabet saikası ile gayelerimizi kendisi için de bir ideal edinilenlerin, YEŞİLORDU'ya girmek teşebbüsündeki ciddiyeti, servet ve sermayesinden Ordu'ya edeceği fedakarlıkla ölçülür ve ilk tecrübe bu fedakarlıkla başlar." (63)

M.Kemal, Yeşilordu'yu denetimi altına alabilmek için Hüseyin Sami, Dr. Adnan (Adıvar) bey gibi yandaşlarını bu cemiyetin içine soktu. Hatta sahte T.K.F.'kurdularında Dahiliye Vekaleti Yeşilordu'nun kurulan T.K.F.'ye katıldığını bir tamimle duyurdu.

Çerkes Ethem'in, Yeşilordu'nun, Meclis'de Halk Zümresi'nin ve Mustafa Suphi'nin tasfiye edilmesi, aynı politikanın uygulanışının duraklarını oluşturur. Bu tasfiyeler, Kemalistlerin işgalci emperyalistlerden iktidar için icazet almalarının 'sine qua non' (olmazsa olmaz) koşuluydu. Emperyalistler Kemalistlere göz kırıyorlar ama, iki önemli koşul-

viklerin kendileri bir yana esamesine bile katlanamıyorlardı ve bu konuda yere sağlam basmak istiyorlardı. Kemalistlerde öyleyse güvenilirliklerini kanıtlanmak zorundaydılar. Bütün sol eğilimlerin hızla tasfiye edilmesi, emperyalizme verilmiş bir 'güvenilirlik berati' idi.

M. Kemal bütün çabalarına karşın Yeşilordu üzerinde denetim sağlayamadı. Üstelik İstanbul hükümeti çevreleri Anadolu'dakilerin Bolşevik olduğu yolunda yaygaralar koparıyorlardı. Bu yaygaralar, esas olarak işgalci efendilerini kışkırtmaya yönelikti. Gerçi Kemalistler işgalci efendilerine Bolşevik olmadıkları güvencesini ısrarla veriyorlardı ama, çatlak sesleri engellemeleri de gerekliydi. 1920 ilkbaharında kurulmuş olan Yeşilordu, 1920 sonbaharında feshedildi. Önde gelen isimler, hükümetin bilgisi dışında örgüt kurdukları gerekçesiyle tutuklandı ve İstiklal Mahkemelerinde yargılandı. Oysa Yeşilordu'dan hükümetin haberi olmadığı düpedüz yalandı. Cemiyetin en önemli adamı olan Tokat mebusu Nazım, bu suçlamaya Yeşilordu'nun (sahte) T.K.F.'ye katıldığı yolundaki Dahiliye Vekaleti tamimini hatırlarak yanıt verdi. Ama İstiklal Mahkemeleri, 'Zorbaların İktidar Yürüyüşü'nün önündeki engelleri kaldırmak üzere oluşturulmuş kukla mahkemelerdi. Kemalist hükümet memur maaşlarını Sovyetlerden aldığı yardımlarla öderken Yeşilordu Rusya'dan para almakla suçlayabiliyordu.

Yeşilordu'nun en gözde siması olan Çerkes Ethem'in tasfiyesi üzerinde en çok tartışma yürütülmüş konulardan birisidir.

Ethem'in tasfiyesine yönelik ilk adım Ali Fuat Paşa'nın Batı Cephesi Komutanlığından alınıp yerine İsmet (İnönü) Paşa'nın atanmasıdır. M. Kemal bu kararın nedenini şöyle açıklıyor: "Fuat Paşa Ankara'ya geldi. İstiklal için bizzat istasyonda bulunuyordu. Paşa'yı omuzunda bir flinta olduğu halde Kuway-i Milliye kıyafetinde gördüm. Garp cephesi kumandanını bu kıyafete rağbet ettiren fikir ve zihniyet cereyanının bütün Garp cephesi üzerinde ne derece ileri bir tesir yapmış olduğunu anlamak için artık tereddüde mahal kalmamıştı."

M. Kemal artık aşına olduğumuz gerçekleri örtbas etme tutkusuyla 1927'de bunları bahane olarak gösteriyordu. Oysa Ali Fuat Paşa'nın cepheden alınıp yerine hemen bütün askerlik deneyimi kırtasiyecilikten ibaret olan Harbiye Nezareti'nden yetişme İsmet Paşa'nın atanması oldukça ince bir manevraydı. İsmet Paşa gibi bir kırtasiyeciler-askerin, düzen fikrine, pek sıcak bakmayan çetecilerle geçinemeyeceği muhakkaktı. İsmet Paşa tam da bu nedenle cephe kumandanlığına getirilmişti; çetecilerle geçinememesi için. İsmet Paşa'nın tersine esnek ve uyumlu birisi olan Ali Fuat Paşa, Gediz Muharebesi tersyüz edilerek sorumlu tutuldu ve görevden alındı.

Gediz Muharebesi, Mustafa Kemal tarafından Meclise bir yenilgi olarak açıklanmıştı ama, muharebe sonucu Gediz'den çekilen taraf Yunanlılardı.

"25 Ekim sabahının erken saatlerinde Kütahya istikametinde çekilmekte olan 61. Tümenine ait bir alayın kumandanına Gediz'den gelen bir Türk çocuğu Yunanlıların Gediz'den çekildikleri haberini verdi. Haber tümen kumandanına ulaştırıldı. İzzettin bey bunun üzerine Tümenini geri çevirerek Gediz'e girdi. Kuwayi Seyyare deGediz'e girmeye başlamıştı." (64)

Gediz Muharebesinin neden Meclis'e yenilgi olarak duyurulduğunu kestirmek zor değil. Kuwayi Seyyare, ordunun hiç birşey yapmaksızın beklemesine karşı çıkmış ve Gediz'e saldırılması için baskı yapmıştı. Bu muharebe yenilgi olarak aktarılınca, hem Ethem'in prestiji kırılacaktı, hem de cephe ko-

YEŞİLORDU BEYANNAMESİ

Eski dünya, birkaç zengin, milyonlarca insanları esir gibi çalıştırarak, bu milyonlarca insanın açlık ve sefaletine karşı kendi rahatlıklarını temin etmesinden başka birşey değildir.

Köylüler, çiftçiler, bağcılar, bahçeciler, kunduracılar, yemeniciler, duvarcılar, marangozlar, arabacılar, velhasıl ayağı ile ve kolu ile çalışan bütün işçiler, geceyi gündüze katarak çalışır çabalarlar, pek zorlukla karınlarını ancak kuru ekmelele doyurabilirler. Hasta olurlar, aç ve ilaçsız kalırlar, onlara ne ekmelele veren olur, ne de ilaç veren ve nede hekim getiren bulunur.

Dünyada yenen, giyilen her şeyi fukara meydana getirir. Evleri, konakları, sarayları amelele çalışarak yapar. Fakat kendi aç, çıplak, sefil, evsiz, yurdsuzdur. Aşar diye alırlar, vergi diye alırlar, iade diye alırlar. Zavallı köylü, her türlü vergilere katlanır, ne yolu yapılır, ne mektebi yapılır, ne çocuğu okutulur...

Fukaranın hayırına hiç bir iş görülmez. Ne davasına bakan olur, ne de kimse ona, insan diye bakar. Sanki Allah köylüyü, amelele, fukarayı, zenginlere kul köle olmak için yaratmıştır.

Ey köylüler, fukaralar, ey çalışkan çiftçiler, namuslu ırgatlar ve amelele gözlerinizi açınız, etraftınıza dikkatle bakınız!... Etrafınızda bulunan beyler, ağalar kimlerdir bilir misiniz? Onlar da sizin gibi insandır. Allahın indinde aranızda hiç bir fark yoktur. Allah insanları hep eşit yaratmıştır. Sizi fukarâ yapan, cahil yapan bu zalim adamların şerrinden kurtulmak için, başınızı bir az kaldırırsınız, sesinizi yükseltirsiniz, onlardan korkmayınız! Onlar kendi kendilerine size bir şey yapamazlar. Rusya'dan gelen haberlerden, Rusya'da çiftçi ve askerlerin yaptıkları işleri herkes yavaş yavaş öğreniyor. Onlar yeni bir dünya yapıyorlar. Eski idareleri, eski hükümetleri tamamen değiştirmişler, yeni idare, yeni hükümetler yapıyorlar.

Yeni dünya bambaşka oluyor. Yeni dünyada hükümet hep fukaranın eline geçdi. Hükümet adamlarını fukara seçiyor. Valiler, mutasarrıflar, kaymakamlar hep ortadan kalktı. Zengin, fakir, büyük, küçük, bey, ağa hep eşit oldu. Rütbeler hep lağvoldu.

Bütün insanlar kardeş ve arkadaş gibi çalışıyor, geçiniyor, Doğmak, söğmek gibi şeyler ortadan kalktı. Hep kardeş ve arkadaş oldu. Nefer, neferliğini ve vazifesini biliyor. Zabitinden ne emir alırsa derhal ifa ediyor. Çünkü o emri neferin ifa etmesi, vazifedir. Zabitin vazifesi söylemek, neferinde yapmaktır.

İşte o kadar... Vazifesini yapmayan her kim olursa olsun, mutlaka şiddetle cezalandırılıyor. Mal, mülk sahibi olmak da yasak olduğu için rüşvet, anaför, hırsızlık, yalancılık, dolandırıcılık, kamilen ortadan kalkmıştır. Herkes insanlığı anlanmış, herkes birbirine eşit olmuş... Biz böyle olacağız, biz de bu yola gidiyoruz."

Yeşilordu Talimatnamesi'nin 3.maddesinin bir bölümünü ve 10. maddesini veriyorum:

"...Umumi Merkezler, halkın saadeti, beşeriyetin Kemal, refah musavatını kendisi için umde edinmiş insanlardan teşekkül eder. Bunların arasına sermaye sahiplerinden, faizcilerden, büyük

lari vardı. İlk, Anadolu'daki çıkarları için dayanabilecekleri güçlü bir hükümet, ikinci olarak da 1917 Ekim devrimiyle başlayan ve işgalcilerin ellerindeki doğu sömürgelelerini tehlikeye sokan anti-emperyalist yükselişe set çekilmesi. Bu nedenle emperyalistler, Bolşev-

mutanı değiştirilerek Ethem'in tasfiyesinin ilk adımı atılmı olacaktı.

'Kahraman' Ethem'i 'Hain' Ethem olmaya götüreceği yolun kilometre taşları döşenmeye başlamıştı. Ethem'in tasfiyesinin küçük bir provası Demirci Mehmet Efe üzerinde yapıldı.

Güney Cephesi kumandanı Refet bey aracılığıyla, Demirci Mehmet Efe'ye bir talimat gönderiliyor.

"Artık milis teşkilatının şimdiye kadar olduğu gibi devamına sebep ve mahal kalmamıştır. Şimdiye kadar bunların gördüğü vazifeleri, şimdiden sonra ordu göreceğinden, Kuvaayı Milliye teşkilatı lağvedilmiştir. Demirci Efe bundan sonra askeri bir sıfat ve nizam altında atlı takip kuvvetleri kumandanı olarak benim refaketimde vazife görecektir. Artık, Demirci Mehmet Efe yerine 'Mehmet beyefendi' tabiri kullanılacaktır."

Demirci Mehmet Efe teklifi şüpheyle karşıladı ve kabul etmedi. Bunun üzerine sevkedilen üç süvari alayı, bir topçu bataryası ve bir piyade taburu'nun zoru ile 'istirahat'e çekildi.

Demirci Mehmet Efe, Kemalistler için küçük lokmaydı. Oysa Ethem'e daha tumturaklı planlar gerekiyordu. Çatışmanın temelleri küçük ayrıntılarla atılmaya başlandı. Batı Cephesi kumandanlığına atanan İsmet Paşa, Ethem'in önüne bürokrasi engelleri dikerek ilk adımı attı, Ethem'in kuvvetlerine yapılan yardım bürokratik işlemlere bağladı:

"...Kaç kişiye maaş ödenecek, adları nedir, rütbeleri nedir? Bütün bunlar bir bordroda gösterilmeli, deftere kaydedilmelidir. Bu bordroya göre, rütbelere göre maaşları hesab olunur, teslim edilir ve sizde kendilerine dağıtırsınız. Bundan sonra böyle yapacağız." (65)

Ethem bu disipline gelemeyip, parayı kendisi bulur. Ama, İsmet Paşa, Ethem'e 'siz asker temin etmeyeceksiniz, askeri de biz temin edeceğiz' kuralını dayatır bu kez. İsmet Paşa bunlarla da yetinmiyor; kuvvet mevcudunu bildirmesini istiyor Ethemden. Daha ilginç savaşın ortasında elindeki cephanesini bildirmesini istiyor.

Gerek İsmet Paşa, gerek M. Kemal daha sonraları Ethem'in halka zulmettiğinden, zor kullandığından bahsedeceklerdi. Oysa ne Ethem, ne de bir başkası halka zulmetme konusunda Kemalistlerle kıyaslanamazdı. Ethem olsa olsa Kemalistlerin halka yaptığı zulmün bir aracı olabilirdi.

Burada Kemalistlerin zulmünü ölçebilmek için, Lazistan mebusu Osman Nuri Bey'in 11 Haziran 1920 tarihinde Meclis başkanlığına verdiği önergeden aktarıyoruz:

"Hükümet dairelerinde hiçbirisi henüz halkın anlayabileceği tarzda ve evvelden beri düşünüldüğümüz şekilde halka doğru teşkilata başlamamıştır.

Hala teşkilatımızın merkezi olan Ankara'da serbest fikir sahiplerinin polisler tarafından takibe emrolunursa tuhaf duruma düşmüş oluruz."

56. Tümen Kumandanı Bekir Sami Bey, kıta kumandanlarına şu emri duyuruyor:

"Fırar etmeye yeltenecek efradı derhal kurşuna diziniz. Fıradan dolayı kat'ıyyen hiç bir bahane kabul etmeyerek sizi mes'ul tanırım. Ve bölüğünden fazla fırar veren bölük kumandanlarını Bursa'da kurşuna dizeceğim." (66)

Kemalistlerin halka bakış açılarını gösteren bir başka örnek meclise verilen şu kanun teklifidir:

3- Seferberlik emrine uymayanların malları alınır, evi yakılır, ailesi sürülür ve inat edenler yakalanınca idam olunur.

4- Birliğinden silahlı veya silahsız kaçanların hakkında 3. Madde hükmü tatbik olunur.

5- Her köy ihtiyar heyeti kendi köylerindeki kaçakları yakalanmaya ve hükümete teslim etmeye mecburdur. Bunda kasıt ve gevşekliği anlaşılana kadar 3. Madde hükümlerine göre cezalandırılırlar." (67)

Görüldüğü gibi Kemalistlerin kimseyi halka zulmetmekle suçlayabilecek yüzleri yoktur. Halka zulmetmek vs. Ethem'in tasfiyesinin bahaneleridir. Ethem'in tasfiyesi ise önsel olarak kararlaştırılmıştır. İsmet Paşa bu konuda kendisi tanıklık etmektedir:

"Aralık başında bir ara, Yenisehir bölgesinde Yunanlıların bazı hareketleri sezilmiştir. Durum yakından görmek için cepheye giderken Kütahya'daki 61. Tümenin İnönü mevzilerine intikalini emretmişim. Yunan ileri hareketi gerçekleşmeyince, Eskişehir'e intikal eden bu tümeni Eskişehir'den tekrar Kütahya'ya göndermek istedim. Kütahya'da Ethem Bey'in nüfuzunu kırmak ve havaliye hakim olmak istiyordum. Tümen kumandanı İzzet Bey(e)sordum: Kütahya'ya gidip oraya hakim olmak mümkün mü? Bunu yapabilir misin dedim. Mümkündür, yaparım, dedi."

Cephede Yunanlılar karşısında hiçbir askeri başarı gösteremeyip yeteneksizliğini kanıtlamış olan İsmet Paşa, Ethem üzerine yapacağı hareketi, düşmana karşı yapamadığı kadar ustaca planlıyor. Kendi emrindeki Ethem'in denetiminde olan Kütahya'ya hakim olmak için askeri manevra düzenliyor.

Bu çelişki M. Kemal ve yandaşlarınca giderek derinleştirildi. Gerçi Ethem'le görüşmek ve anlaşma sağlamak için heyetler gönderilmişti ama bu daha çok mecliste görüntüyü kurtarmaya yönelikti. Çünkü, Ethem'in Meclis'teki prestiji oldukça yüksekti. Bu heyetlerin bir formaliteden ibaret olduğunu Mustafa Kemal'in yandaşı Kazım (Özalp) Paşanın şu sözleri yeterince kanıtlamaktadır:

"Ben Mustafa Kemal Paşa'nın yanında otuyordum. Tam heyete seçileceğim sırada Mustafa Kemal Paşa ayağıma bastı. 'Gitmemi istemediğini anladım. Mazarret beyan ederek heyete girmedim.'"

Ali Fuat Paşa, Çerkes Ethem olayıyla ilgili şunları yazıyor:

"Ethem'i benim aklıma göre idare etmek lazımdı. Nitekim, ben Galp Cephesi kumandanlığından ayrılıncaya kadar Ethem'i hiçbir sızılına meydan vermeden idare ettim. Benden sonra idare edemediler ve nihayet asi duruma soktular. Mustafa Kemal Paşa benim tavsiyelerimi dinleseydi, Ethem meselesi çıkmazdı."

Ali Fuat Paşa, tam da bu noktada yanılıyor. Ali Fuat'ın görevden alınması ve İsmet Paşa'nın atanması zaten Ethem'i dışlamanın ilk adımıydı.

Sonunda Ethem üzerine askeri hareket düzenlendi ve Ethem, Yunanlılara sığınmak zorunda kaldı. İsmet Paşa'ya yazdığı son mektubun bitimi çok anlamlıdır:

"Ah fesatla maluf vatanseverler! Biçare Millet Meclisi, sizin askeri sahte şöhretlerinizi müdrük değil...Tarih bana az, size çok lanet edecektir. Baki-ilk selam."

Kemalistler bu ve benzer dalaverelerle siyasi rakiplerinden kurtuldular, Tecfeticüccarların ağalarının ve en sonu kompradorların tartışmasız politik uzantılarını oluşturdu. Bu sınıfsal ittifakın, bu çağdışı ucubenin ideolojisi Kemalizm adını aldı. Kemalizmin belli bir biçimi yoktur ve hiçbir zaman da olmadı. Ama ideoloji, hep değişen koşullarda bu sınıfların çıkarlarının biçimlenişlerine uyduruldu. İster sol, ister sağ olsun çok değişik kesimler, kutsal kitabında o güne dek keşfedilmemiş hikmetler arayan müminler gibi Kemalizmde olumlu yanlar aradılar. Ekleme gerekir ki, Kemalizm, aydınların karşısında görüntüyü hep kurtardı.

Kemalizm, tıpkı öncelini oluşturan Jön Türkler gibi devletin aksayan yanlarını dü-

zeltip sömürünün devam etmesini sağlayan, devrimci görüntüler altında sömürü düzenini restore etmeye çabalayan bir anlayıştır; gerici dir.

Kemalizme eklenenler de acı bir yanlışlıkla bu restorasyon geleneğinin tutsağı haline geldiler. Devrimci idiler; öznel olarak iyi niyetliydiiler çoğu. Ama tarihin onlara biçtiği rol restoratörlük oldu. Anlamadılar,

"Sallanan bir binayı desteklemek isteyen birisi, çeşitli yerlerden kalaslar koyabilir. Ama sonunda bir gün bütün yapı çökecek, destek kalaslarını da yere yıkarak." (Pscudo)

Ve İbrahim Kaypakkaya, bu genç komünist, Kemalizmin gerici niteliğini açığa çıkardı. Kemalizm, onu daha da büyüttüğünü fark etmeden, onun toprağa düşen bir tohum olduğunu anlayamadan intikamını aldı İbrahim'den, Diyarbakır zindanlarında işkencede ama boyun eğdirmeyen katletti.

Kemalizm yenilmişti:

"Son ana değin doğru sözcükler yüreğin derinliklerinden seslenemezler; MASKE YIRTI MIŞ ve GERÇEK SERGİLENMİŞTİR" (Lucretius)

Bu yazı Türkiye Devriminin büyük önderi İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın yüce anısmadır.

Not: Yazının en nihayet bir dergi yazısı olmasından dolayı, genel tartışmaya açılmış konular, örneğin Kürt Sorunu ve Kemalizm, İzmir İktisat Kongresi ve birçok ayrıntı yazının dışında tutulmuştur. Okurun dergi için yazılmış olan bu yazının, yer darlığından kaynaklanan bu tür eksikliklerini hoşgörüle karşılayacağını umarım. Saygılarımla. A.Y.

KAYNAKÇA

- (41) Mustafa Kemal, Gazi, A.g.e. Cilt 1. Sf. 209
 (42) Selek, Sabahattin, A.g.e, Sf.308
 (43) Mustafa Kemal, Gazi, A.G.E, Sf. 240
 (44) Dr. Fethi Tevetoğlu, Milli Mücadele Yıllarındaki Kuruluşlar, T.T.K. Yayınları Sf. 15
 (45) A.g.e, Sf. 38
 (46) Selek, Sabahattin, A.g.e, Sf. 357
 (47) A.g.e, Sf. 360
 (48) Fikret Başkaya, Paradigmanın İflası, Doz Yayınları, Sf. 34
 (49) Mustafa Kemal, Gazi, A.g.e., Sf. 228-229
 (50) Selek Sabahattin, A.g.e., Sf. 371
 (51) Tuncay Mete, Türkiye'de Sol Akımlar, Bilgi Yay.
 C. I., Sf. 107 (Yeni Baskı BDS. Yay.)
 (52) Armaoğlu'ndan aktaran Tuncay, Mete, A.g.e., Sf. 73
 (53) Atay Falik Rıfki, Çankaya, Doğan Kardeş Matbaacılık, Sf. 261
 (54) A.g.e., Sf. 260
 (55) Tuncay, Mete, A.g.e., Sf. 88
 (56) T.B.M.M, Zabıt Ceridesi, C. III., Sf. 189, Aktaran, Mete Tuncay
 (57) Dr. Semih Çorlu'dan Aktaran; Mete Tuncay
 (58) Arıkoğlu Damar, Hatıralarım, S.151
 (59) Komitern İcra Komitesinin Bildirisi, Aktaran:Mete Tuncay
 (60) Tuncay Mete, A.g.e., Sf. 120
 (61) A.g.e., Sf. 121
 (62) Tevetloğlu Fethi, Milli Mücadele Yıllarındaki kuruluşlar. T.T.K.Yy., Sf.225
 (63) A.g.e., Sf. 226
 (64) Selek Sabahattin, A.g. e., Cilt II., Sf. 125
 (65) A.g.e., Sf.152
 (66) A.g.e., Sf. 67
 (67) Başkaya Fikret, Pradigmanın İflası, Doz Yy. Sf. 45

Üretici güçler teorisi ve çevre sorununa kısa bir deginim

Günlerdir gazetelerde hava kirliliğinin ulaştığı tehlikeli boyutlara ilişkin uyarılar yapılmaktadır. 21 Ocak tarihli Cumhuriyet gazetesinin belirttiğine göre, Dünya Sağlık Örgütü'nün yıllık ortalama olarak koyduğu üst sınır değer, kükürtdioksit için metreküpte 60 mikrogramdır. İzmir'de bu değer Aralık ayı ortalaması, 207 iken, Ocak ayı ortalaması 400 mikrograma fırlamıştır. Bu değerler bir yılda İzmir'de hava kirliliğinin yüzde 70 arttığını göstermektedir. İzmir'de Ocak ayındaki kirlilik değeri metreküpte 800 mikrogram civarına fırlamıştır. İstanbul ve diğer bazı illerde de durum berbat gözüküyor. 7 il S.O.S. veriyor, diye yazıyor gazeteler. İTÜ Maden Fakültesi öğretim üyelerinden Prof. Dr. Orhan Kural İstanbul'daki hava kirlilik derecesini "korkunç" diye niteleyerek, toplu ölümlerin olabileceğini söylüyor.

Çevre kirliliği ve bunun bir parçası olarak, hava kirliliği üzerine yıllardır tartışmalar yapılmakta, çözüm önerileri sunulmaktadır. Elbetteki diğer toplumsal sorunlarda olduğu gibi, bu sorunda da sınıfsal bakış açıları, bu tartışmalara ve çözüm önerilerine kılavuzluk etmektedir.

Çevreci (veya yeşiller) olarak adlandırılan kesimler çevre sorunu konusunda en hassas kesimler olarak görünmektedir. Bunlar, "soluduğumuz hava zehirli hale getirildi, gözlerimiz yeşili görmez oldu, kuş sesi duymaz oldu kulaklarımız. Her yerde beton, asfalt, çamur, is, çöp, zehir" diyerek "doğa sevgisi", "hayvan sevgisi" adına arada bir homurdanarak çıkırdım protesto eylemleri düzenlemekte, "çevreyi temizleme" kampanyaları açarak plastik vs. toplayıp zararsızlaştırmaktalar. Burjuva basını "korkunç" derecelere ulaşmış olan hava kirliliği karşısında "şu şu saatlerde dışarı çıkmayın", "hava kirliliğini önlemek için kaliteli yakıt kullanılmalı", "kirlilikten herkes sorumlu" türünden değerlendirmeler yapmakta, "çözüm önerileri" sunmaktadır.

Bunların tümü çevrenin neden artan bir ivmeyle kirlenmeye devam ettiğine, bütün insanlığın ve yerlünün geleceğinin her geçen gün çevrenin kirlenmesi sonucu ile de tehlikeye, söküldüğüne ilişkin yüzeysel nedenler sıraladıkları için, köklü çözümler önerememekteler. Bunların en "köklü" çözüm önerileri pislği kalamaktan öteye gidememektedir.

Kimileri bu kirlenmeyi kötü niyetli bireylerin bir sorumsuzluğu, kimileri birilerinin bilinçsizliğinin vb. sonucu olarak görmekte. Kimileride "gülü seven dikenine katlanır" diyerek sanayileşme (yada üretim araçlarının gelişmişliğinin üretimi makinalaştırması) sonucu hava kirliliğinin olduğundan, sanayileşmeyi istiyorsak hava kirliliğine de katlanmamız gerektiğinden dem vuruyorlar.

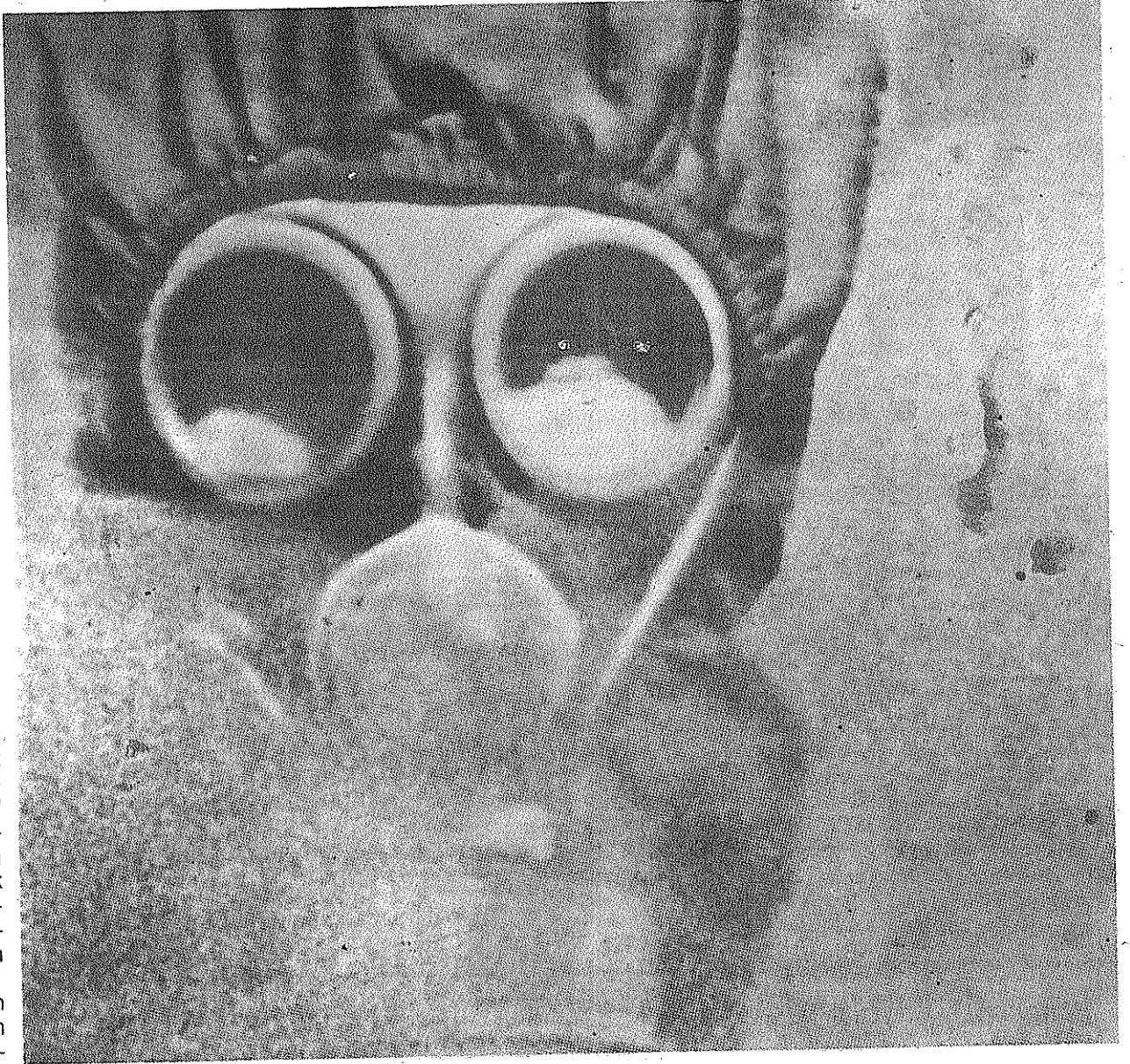
Bugüne kadar "üretici güçler teorisi" sol çevrelerde (yada kendini böyle adlandıran çevrelerde) sosyalizme ilişkin bir olgu olarak ele alındı. Savunusuda eleştirisi de bu zeminde yapıldı. Bu tartışmalarda esasta iki taraf vardır: Birincisi, her türden oportünist ve revizyonist ideolojilerin; sosyalist toplumun gelişmelerini çözmede kilit noktasının daha yüksek

üretim kapasitesi olduğunu savunan "üretici güçler teorisi"nin şu yada bu çeşidi, ikincisi de; sosyalist toplumun gelişmelerini çözmede kilit sorunun sınıf mücadelesi olduğunu, bunun sonucu olarak da siyasi ve kültürel dönüşümlerin kilit olduğunu savunan maoist görüştür.

Ülkemiz açısından sol çevrelerde "üretici güçler teorisi"nin sosyalizme ilişkin bir olgu olarak tartışılması, bu teorinin sosyalizmin ku-

çarpık bir biçimde gelişmesini de beraberinde getirmiştir. Bütün bunlar, emperyalistlerin ve sömürücü sınıfların üretim araçlarının körce geliştirmeleri demektir.

Bugün her zamankinden daha açık görülmektedir ki üretici güçlerin bu körce geliştirilmesi insanlığı ve yerlümüzün geleceğini tehdit etmektedir. Üretim araçlarının, "tüm sınıfların ve tüm sınıf ayrılıklarının, bu sınıf ayrılıklarının dayandığı tüm üretim ilişkilerinin

ruluş pratiğinden çıktığı anlamına gelmez, böyle bir sonuca ulaşmamalıyız. Çünkü bu teorinin çok daha eski bir evveliyatı vardır.

Bu teorinin başbelası bir teori haline gelmesi, burjuvazinin tarih sahnesine çıkmasından sonraya denk düşer. Çünkü üretimin kar esasına göre şaha kalkışı burjuvazinin bir sınıf olarak, tarihe ve topluma damgasını vurduğu döneme rastlar. Daha fazla üretim, artık daha fazla kar içindi.

Kapitalizmin emperyalist aşamaya gelmesiyle birlikte, artık bu kar histerisi, geri kalmış ülke ekonomilerinin emperyalistler tarafından daha fazla kar için bütünüyle emperyalizmin gereksinimlerine göre şekillenmesi süreci de başladı. Bu süreç ilerleyerek, daha fazla kar için reklam aracının da etkin kullanımıyla tüketim toplumlarının yaratılmasına vardı. Gelişen aşamada, kar için üretim temposuna koşut olarak, kar için tüketim toplumlarının yaratılması temposu da dizginsizce artmış, kar histerisi üretimin ve üretici güçlerin bütünüyle

ve bu üretim, ilişkilerinin sonucu olan tüm sosyal ilişkilerin ve fikirlerin ortadan kaldırılması"na hizmet temelinde ele alınıp geliştirilmesi yerine, insanlığı tahaküm altına alan kara bağı olarak, karı büyütme için üretim araçlarının geliştirilmesi, toplumun gereksinimlerini karşılamakla taban tabana zıt bir ideolojinin, burjuva ideolojisinin doğal sonucudur.

Burjuva ideolojisi tepeden tırnağa karla bezemiştir. Bu kar histerisi, bir noktadan sonra, donuk kendi başına bir şey olmaktan çıkar, toplumsal bir ilişki olarak varılmaya başlar. "Buraya yatırım yap, şu girişimlere el at, çünkü ben en çok oradayım" der. Sömürücü sınıflar ve burjuva kafalar bu şiarın manyetik çekimine kendilerini bırakırlar. Artık insani duygu ve düşünceler bitmiştir; insanlığın, yer kürenin canı cehennem! Kar, ille de kar, yaşam eşittir kardır artık. Bu şiarı hizmet eden hangi yatırım, hangi girişim toplumun yararı için yapılır ki! Elbette ki hiçbirisi.

Bugün otomotiv sanayisinin gelişimine bir

bakın! En temel gereksinimlerini karşılayamayan milyarlarca insan varken bu denli dizginsiz bir üretim ne için yapılmaktadır? Elbette ki kar, daha fazla kar için yapılmaktadır. Bugün çevre kirliliğinin (ve hava kirliliğinin) en önemli nedenlerinden birinin araba egzozu olduğu bilinmektedir. Yüz milyonlarca arabanın atmosfere ne ölçülerde zehir saçtığını, bu zehirin toprağa ve suya ne denli büyük tahribatlar verdiğini bir gözünüzün önüne getirin! Dünya çapında en büyük emperyalist tekellerin ve bu tekellerin bağımlı ülkelerdeki uzantılarının her gün, her çapta yüzbinlerle ifade edilen sayıda otomobil üretmeleri ve bunların her an çevreyi kirlenmeleri nerede duracak, sömürücü sınıfların bu pervasızlığı dizginlemeleri mümkün mü? Hükmü geçtiği, kar olmadan sömürücü sınıfların da olamayacağı için, sömürücü sınıfların bu pervasızlığı dizginlemeleri mümkün değildir.

Silah sanayindeki başdöndürücü gelişmelere bakın! Silahhem çok karlı olduğu, hem de sömürü ve talan için burjuvazinin elindeki en büyük askeri dayanak olduğu için, bu sanayi geliştirildikçe geliştirilmekte en büyük yatırımlar, en gelişkin uzmanlar bu alanda istihdam edilmektedir. Bu başdöndürücü gelişme, toplumları ilerletmeye, onları kaynaştırmaya, onların en temel gereksinimlerini karşılamaya, kitleleri hayatın her alanına müdahale ettirmeye hizmet için değil, tam da tersi için, yani halk kitlelerini boyunduruk altında tutmaya, onları gütmeye hizmet temelinde ele alınmaktadır. Bunun içindir ki sömürücü sınıflar kitle silahlarını, doğayı tahrip etme silahlarını durmaksızın, yoğunlaşarak üretmektedirler. Evet hem üretirken imha, hemde imha amaçlı üretim. Bu döngü devam edip gitmektedir.

Bizimki gibi, geri kalmış ve emperyalizmin gereksinimlerine göre şekillenmiş ekonomilere sahip ülkelerde sömürücü sınıfların her türlü üretici güçleri geliştirme yada daha doğru bir söylemle her türlü iktisadi girişimleri, çevrenin daha çok mahvedilmesi sonucunu doğurmaktadır.

Satılmış sendikacılar, sınıfın önündeki en tehlikeli, en yanıltıcı engellerdir

Metal-maden-Tekstil iş kollarında TİS'ler (toplu iş sözleşmeleri) bir kez daha sonuçlandı. Nasıl? Geçen dönem kısaca hatırlamıştık bu dönemin sermaye açısından çok rahat ve yeni kazanımlarla, işçiler açısından ise yeni hak kayıplarıyla sona erdiği açıkça görülür. 1980'den '90'a sömürünün en azgına tabii tutularak açlık sınırında, patlama noktasına gelen işçi sınıfı gerek kendiliğinden gerekse sınırlı devrimci demokrat önderliklerle kitlese çıkışlar yaparak tepkilerini eyleme dönüştürmeye başladı, ancak yeterli örgütlenme ve sınıf bilincine sahip olmayan işçi sınıfının önu, bizzat sözde kendi örgütleri olan asil misyonları işe işçi hareketini bastırarak veya en alt seviyede tutmak olan faşist sendikalarla kesildi. Tepkileri düzen içiştirilerek etkisiz hale getirildi, düzeni ve dönemin iktidarını ciddi anlamda sarsabilecek niteliğe dönüşebilecek kadar kitleselleşen ve keskinleşen eylemlerin motorunu aynı döneme denk gelen metal-maden-tekstil işkolları oluşturdu. Bu üçlünün özelinde ise maden iş kolu, yapısından gelen özelliğiyle başı çeken konumda yerini aldı. "Geliyoruz Çankaya" sloganıyla olumsuz hava şartlarına rağmen Ankara yoluna düşen maden işçilerini yolda bir kaç kez polis barikatıyla engellenmek istendiyse de yürüyüş devam ettirildi. Ancak Mengen'de maden işçilerinin önüne polislerle birlikte, daha tehlikeli bir barikat sendika ağası Şemsi Denizler dikildi. Şahsında teslimiyet, uzlaşmacılık ve sınıf hainliği billurlaşan bu ağa, düzenin tüm basın yayın organlarında popülerleştirilerek madenci eylemlerinin kahramanı olarak lanse edilerek kamuoyu ve maden işçisi için tabulaştırıldı ve Denizler'in tek bir sözüyle madenci eylemi olmasa döndürülebilirdi. Maden-İş'ten önce kırılan tekstil eylemlerinin katili ise bizzat dönemin Türk-İş ve Teksif-İş genel başkanı Şevket Yılmaz oldu. Her iki iş kolundan önce davranarak sözleşmeleri imzalayan Şevket ağa, komprador burjuvazinin boğazını sıkı

Bu tür ülkelerde bölgeler arası gelişimde korkunç dengesizlikler vardır. Yatırımlar (ki büyük yatırımlar esasen emperyalistlerin yatırımlarıdır) hep belli bölgelerde/illerde yoğunlaşır. Buna bağlı olarak nüfus da dengeli bir dağılım göstermez, o da bu bölgelerde/illerde yoğunlaşır. Doğal olarak da buralarda korkunç bir çevre tahribatı yaşanır, bir zaman sonra yaşamak başlı başına bir sorun olur.

Tarımla sanayi arasında dengeli gelişim yaşanmaz. Adına sanayi tesisi denilen, sakız, çikolata, bisküvi veyahut emperyalistlerin ülkedeki yatırımları mübah şeylermiş gibi en verimli topraklar üzerine kurulur, tarımsal ürünler yokedilerek bu beton yığınları inşa edilir.

Amaç daha çok kar olduğu için, bu tesislerin zararlı artıkları geliş güzel çevreye dağılarak çok daha geniş bir alanda tahribatlar yaratılır.

Gelişi güzel konut yapımı, çarpık kentleşmenin en önemli olumsuzluklarından biri olarak çevrenin imhasını beraberinde getirir. İstanbul'da boğazın tahribatı, Güneyde narenciye bahçelerinin kırılması buna örnektir.

Düşük kalorili kömür kullanımında olduğu gibi, bir çok kalitesiz madde tüketime sunularak daha fazla kirlenme yaratılır.

En son ülkemize gönderilen asbesti gemide olduğu gibi emperyalistlerin kamuoyu baskısından dolayı kendi ülkelerinde temizlemedikleri pis işler, bu tür ülkelere gönderilerek temiz çıkarılır.

Bu tür örnekleri çoğaltmak mümkündür. Ancak sanırım bu kadarı yeterlidir. Çevre sorunu bir kısım ülkede daha vahim bir hal almış olsa da sorun tek tek ülkelerin sorunu olmaktan çıkmış, dünya çapında bir sorun haline gelmiştir. Daha fazla sömürü ve talan için, (veya daha fazla kar için) üretim araçlarının körce geliştirilmesi insanlığın ve yerküremizin geleceğini tehlikeye sokmaktadır. Emperyalist sistem dünya ölçüsünde hakimiyetini koruduğu müddetçe, çevre de tahrip edilmeye devam edecektir. Çevre sorunu açısından da

Komprador patronlara, sendika ağalarına karşı sınıf bilincini kuşanalım mücadeleye atılalım!

cak olan üç koldan birini kırmakla kalmadı, tabanın genel grev talebini 3 Ocak günü işe gitmeme ve eve kapanma günü ilan ederek komprador burjuvazinin geniş bir soluk almasını da sağladı. Metal-İş kolunun kaderi ise faşist Türk-Metal, onun yedeği Özçelik-İş ve bünyesinde devrimci-demokrat unsurların bulunmasına rağmen uzlaşma çizgisinden, sınıf çizgisine geçmemek için azami dikkat gösteren Bağımsız Otomobil-İş tarafından çizildi. Bunlardan asıl belirleyici konuma sahip olan faşist Türk Metal, yaygın eylemler sırasında üyelerini çıplak ayakla yürütmek, ceketlerini ters giydirmek, saç ve bıyıklarını kestirmek, bayan işçilere takma bıyık takılarak vb. gibi eylemler yaptırarak işçileri komik duruma sokmakla kalmayıp tepkinin yönünü değiştirmeyi çok iyi becerdi. İşçiler için bu kadar "çaba" harcayan faşist Türk Metal'in ödüllü ise şubelerinin basılıp sendikacılarının dövülmesi oldu. Eylem sürecinde, (sermayeye ciddi zararlar verdiren; mesai, iş yavaşlatma, gibi) eylemleri hayata geçirebilen Otomobil-İş ise bunu merkezi anlamda değil tabandaki öncü işçilerin önderliğinde yapabildi. Grevlerin başkanlar kurulu kararı ile yasaklanmasından sadece iki saat önce sözleşme imzalayan faşist Türk Metal, eylem alanlarında Otomobil-İş ve Mengen barikatında ki maden işçisini yalnız bırakıyor. Onların daha kolay teslim olmasına zemin hazırlamış oluyordu. Sonuç ekonomik anlamda sonradan kepeçle alınmak üzere kaşıklı verilen nispi rahatlık! Zaten gemisini kurtaran kaptan felsefesiyle hareket eden işçilerin on yıl sonra gördükleri bir kaç miliona kaybetmemek için yanındaki arkadaşının sokağa atılmasına ses çıkarmayarak duyarsızlaştırılmıştır. Bize düşen tek görev boyun eğmemek, en meşru ve doğal hakkımız olan çalışma hakkımıza karşı girişilen, girişilecek olan saldırılara top yekün

proleterya enternasyonalizmi gerekmektedir.

Evet çevreciler (ya da yeşiller), sömürü ve talan sistemi devam ettiği müddetçe kar için üretim, kar için tüketim, kar için daha fazla üretim, kar için daha fazla tüketim... ve her taraf zehir. Hava zehir, su zehir, toprak zehir. Havadaki kuş ölür, sudaki balık ölür, toprakta ki "pörtü böcek" ölür. Ve de insanlarla birlikte, insanlık ölür. Sizlerin tutarlı çevreciler olabilmemiz için çevreyi mahvetmekte olan ve edecek olan baş sorumlu durumundaki sömürü ve talan sitmine yönelmeniz gerekmektedir.

Üretici güçler, toplumsallaştırılmadığı müddetçe, onların kar uğruna geliştirilmesi, dengesiz, çarpık, anarşik gelişmesi, insanlığın ve yer küremizin zararına gelişmesi durdurulamaz. Üretici güçlerin toplumsallaştırılmasıyla birlikte, onların planlı, dengeli bir biçimde gelişmesi, insanlığın ve yerküremizin geleceğinin garantiye alınması gündeme gelebilir. Ancak bu da yetmez. Üretim araçlarının toplumsallaştırılması otomatik olarak üretim ilişkilerinin toplumsallaştırılması izlemelidir. Üretim araçlarının toplumsallaştırılması otomatik olarak üretim, ilişkilerinin toplumsallaştırılmasını beraberinde getirmez. Tersini üretim ilişkilerinin toplumsallaştırılmasına hizmet temelinde üretici güçler geliştirilmelidir. Bu da üretim araçlarının sınıf mücadelesine proleterya ve halk kitlelerinin yararına, onların proleter çizgi temelinde siyasal ve kültürel gelişmelerine hizmet temelinde ele alınması demektir.

Çevreyi kurtarmak için çevreyi mahvetmekte olan sömürü ve talan sistemini yıkmak yerine komünizme varmak amacıyla sosyalizmi kurmak, aynı zamanda sosyalizmi üretim araçlarının toplumsallaşması olarak gören sosyalizmin revize ettirilmiş biçimine karşıda savaşmak gerekmektedir.

İnsanlığın geleceğini tayin edecek olan toplumsallaşmış üretim ilişkileridir. Proleter bakış açısı, olan MLMZD'nin bakış açısı budur. Ve insanlık çevrenin kurtuluşu içinde proleter bakış açısı olan MLMZD'yi bayrak yapmak zorundadır. ■

karşı koymaktadır. 1 Şubat'ta Mudanya'da kurulu Siemens Kablo fabrikasında tensikat başladı.

Mudanya Siemens kablo fabrikasında Tenkisatlar ve direniş

13. madde gereği 8 işçinin iş hakkı fesh edildi. Bu olay üzerine mesai saati dolan vardiyalar fabrikayı terk etmeyerek direnişe geçtiler. Böylelikle 3 vardiya fabrikayı yaklaşık 42 saat işgal etmeye başladı. 2 Şubat günü Mudanya'da bulunan Otomobil-İş sendikası lokaline kendiliğinden toplanan işçi aileleri ve halktan insanlar fabrikanın önüne yürüdüler. Polisin engellemeye çalıştığı bu topluluk kararlı direnişle yürüyüş geçtiler.

Fabrika önünde toplanan kitle slogan atarak ve alkışlayarak eylemde bulundu. "Yaşasın Siemens Direnişimiz", "İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız" sloganları kitle tarafından atıldı. Bunun üzerine yemekhanede oturma eylemi yapan işçiler, alkış yürüyüşle dışardaki kitleye içerden destek verdiler. Saat 17:00 sularında fabrikaya gelen Belediye başkanı A.Narin Demirtaş ve encümen üyeleri, Otomobil-İş genel sekreteri, fabrika yöneticileriyle görüşerek uzlaşma sağladılar. İşveren temsilcileri bundan sonra işçi atılmayacağına dair protokol izalayacaklarını söyleyerek işçilerin eylemi bırakmalarını istediler. İşçiler eylemi bitirdi. Bu arada bazı işçiler genel sekreteri yuhalayarak protesto ettiler. Genel sekreterin eylem sırasındaki işveren yanlısı tavrını yuhalayan işçiler, fabrikayı terk etmek zorunda bırakıldılar. Mudanya Belediye Başkanı A. Narin Demirtaş, Bursa Flash TV'ye bir açıklama yaparak olayı kendisinin üstlenmesi üzerine gerek işçilerden gerekse Mudanya halkından büyük tepki gördü.

Bu olayın işçi mücadeleleri tarihine tecrübe olarak geçtiğini söyleyen işçiler örgütsüz mücadelenin başarılı olamayacağını söylediler. İşçiler doğru bir önderliğin örgütlülüğünde mücadelenin başarılı olacağını belirttiler. ■

Bursa /Mudanya'dan
YDG okuru bir işçi

Düzene geçişte bir durak: Komün

Bugüne kadar Anti-ML-MZD akımlar ve geriye dönüşler hakkında birçok şey yazıldı. Mevcut bir çok yönüyle ele alınıp irdelendi. Öyle anlaşılıyor ki kaynağını sınıflı toplumdan alan bu akımların tamamen ortadan kalkması için, proletarya sınıfı epeyce uğraşacak. Biz, ML-MZD bilimini yapratmaya çalışan her türden sapkınlıkla mücadele ederken meselenin bu defa psikolojik yanına değinip halkı kandıran bu tipleri teşhir edeceğiz. Özel olarak 21. sayısında YDG çizgisini "masabaşı devrimcilikle" suçlayan değeri kendinden menkul Komün dergisinde çıkan bir yazıyı değerlendireceğiz.

Bilindiği gibi devrim saflarından uzaklaşan birisi sudan çıkmış balık gibidir. Arkadaş çevresi ve ilişkisi değişmiş, insan ilişkilerindeki değerleri farklılaşmıştır. Daha düne kadar saygınlık ölçütü olan devrimci kişilik artık yeni çevrede alay konusu olmaktadır. Bu aşamadaki bireyin yapacağı iki yeni şey vardır. Ya geride bıraktığı tüm değerlere ve kişilere küfrederek yeni çevresine uyum sağlayacak, onların değer verdiği meziyetleri yerine getirecek ya da burayada uyum sağlayamayarak, devrimcilerin çevresinde bir çeper oluşturacak, devrimci olmadığı halde böyle görünecek ve onların rantını yiyerek etrafındakilerin saygınlığını elde etmeye çalışacaktır.

Bizim için önemli olan ikinci gruptan olan tiplerdir. Çünkü birinciler zaten yüzlerini saklamakta açık oynamaktalar. Oysa ikinci gruptakiler piyasaya kendilerini devrimci olarak pazarlamakta ve halk nezdinde haklı bir saygınlığa sahip olan devrimcilerin, saygınlığından istifade etmeye çalışmaktalar. Başka çevrenin saygınlığını elde edecek cambazlığı gösteremeyen bu tipler çareyi eski çevrenin saygınlığına sığınmakta bulmaktalar. Daha önce elde etmiş oldukları tecrübeler, onların rahatça rol yapmalarını sağlar. Bu avantajdır ki onları bu yola çeker.

Günlük hayatta yaptığı ile söylediği bir olmayan bu kişilerin tek derdi saygı görmek, takdir edilmektir. Dolayısı ile psikolojik tatmindir. Bunlar kısa bir süre için bile olsa, kendilerini tanımayanları etkileyebilir ve kendilerine hayran olmasını sağlayabilirler. Ve kendilerince bir marifet yapmış olurlar. Ama, dikkatli bir gözden kaçmaları mümkün değildir. Bundan dolayı kitleler üzerindeki tahribatları küçümsememeli. Gerçektende maskelerini düşürmediğimiz taktirde halk nezdinde devrimcilerin saygınlığıda tehlikeye düşecektir. Zira devrimci müsveteleri kendilerini devrimci olarak göstermekte pekte hünerlidirler. O halde bize düşen görev bu tip kişi ve grupları teşhir etmek layık oldukları yere atmaktır.

Düşünün ki mücadele içinde olmayanın adam yerine dahi konulmadığı bir çevrede yaşamak durumunda olanlar ne yapar.

Ya her şeye rağmen kendi bildiğini okuyup çevresiyle çelişebilir. Örneğin; devrimci bir çevrede ise lümpen hayat tarzını pekala seçebilir. Bu taktirde başka bir çevreye yamanmak için bulunduğu çevreden kopmayı göze alır.

Ya da bizim için gerçek bir saygınlık ölçütü olan, mücadele içinde yer alıp gerçektende hak ettiği değeri elde eder.

Bir üçüncüdür ki iki yolda seçecek gücü kendinde bulamaz. Korkaktır. Hangi yol olursa olsun bir türlü karar veremez. İşte bu tipler güvenilirmez. Onları her yerde görmemiz mümkündür. Ortalıkta, dolanır, kahvelerde, kantinlerde mücadele (!) ederler. Bu arada gerçek mücadelecilerin rantını yer ve kendilerine kesinlikle bir pay çıkarırlar. Ölen bir yoldaşın akrabası ya da arkadaşısı olmak onlar için bulunmaz bir nimettir. Bununla ilgili kesin kendilerini öne çıkaracak bir konu bulurlar. Veya bir yayını okumanın ayrıcalık olduğu kanısına varıp etrafta kurumlu kurumlu dolanırlar. Bunların kulağı deliktir. Herşeyi bilmek isterler.

Kim, nerede, ne yapmış, nasıl yapmış, nasıl olmuş detayına kadar öğreneceklerdir. Amaç öğrendiklerini başka bir yerde satmak, "vay be adam amma da ilgili" dedirtmektir. Devrimcilerin her dediğini sözde onaylarlar. Hatta bazen hızını alamaz kraldan daha fazla kralcı kesilip dinleyene "yapma be" dedirtirler.. Ama bir pratiği önüne getirdiniz mi turunusol kağıdı gibi hemende renkleri atıverir. Akla kara belli olur. Böylece ne mal olduklarını anlarsınız. Anlayıpta tavrınızı koyunca da sizden uzaklaşırlar. "Devrim" yapmak için başkalarına yönelirler.

Böylelerin suratındaki sosyalizm maskesi ye-reçekilip fırlatıldığında iki tür davranışla karşılaşırız. Kimi kuyruğunu bacakları arasına sokuşturup süklüm püklüm oradan uzaklaşır. Kimide teori (!) yumurtlamaya başlar. Şu anda birşey yapmıyorsa sebebi vardır. Peki nedir bu sebep. Efendim "Türkiyede devrimci durum yoktur ve hatta gerilemektedir" sonra "halk silahlı mücadeleye hazır değildir" önce onun hazır hale getirilmesi gerekir" (kendileri mi hazır hale getirecekmiş acaba!). Böyle binbir türlü kılıf bulup buluşturur ve karşımıza dikilirler.

Kaçkınlıklarını böylece teorileştiren bu kaçkınlıkların ve yüzsüzlerin birbirlerini bulmasında o kadar zor değildir. Teorinin kendisine uygun olduğunu görenler bir şekilde birbirini bulur ve bir araya gelir. Artık tek kaçkının kendisi olmadığını gören bay kaçkın, diğerlerinden güç alır. Birbirlerine bakıp teorilerini (!) her tarafta açıklama cesaretini bulurlar. (Bu da grup psikolojisi alanına girip konuyu dağıtmaması açısından ayrıntıya inmiyoruz, böylece siyaset arenasına, kitleleri kendilerine benzetmek için çeşitli isimler altında çıkarlar.

Birşey yapmadıkları halde yapıyor gözükmeleri ve hatta kafa karışıklığına yol açmaları devletin bunlara nispeten göz yummasına neden olmaktadır. Öyle ya devrim cephesini bölen, karıştıran bir yedek gücü neden istemesin? Ürettikleri teorilerle mücadeleyi bilinmez bir zamana atarken (böylece mücadeleyide ret etmediklerini söyleyebiliyorlar) kitleleri kendilerine benzetmekte ve pasifleştirirler.

Peki neden bu yola giriyorlar? Neden kaçkınlığın teorisi üzerine yükselen gruplar çıkıyor? Malesef yukarıda da izah etmeye çalıştığımız gibi çarpık anlayış üzerine kurulmuş saygın olma arzuları onları bu yola, yardan nede serden geçen bu vatandaşlar aslında ne yare nede sere sahip olmaktadır. Kendilerinin dışında, aşağılanan, horlanan, itilen, kakılan bir avuç insan olup çıkmaktalar. Bu hak etikleri davranışla karşılaştıkça kimileri daha bir inatlı teorilerine (yalanlarına) sarılmakta büyük bir çoğunluğu ise YARE sarılıp "teorilerde başka bahara" derken, mücadele arenasına gelme dönüşümünü gösterenlerde çıkmaktadır.

Bu tip insanlar KP içinde dahi olabilir. Fakat geçen süre içerisinde işin ciddiyeti, ağırlığı üzerine düştükçe uflamalar puflamalar başlar. Böyleleri önce kişilerin yanlışlıklarından başlarlar, ardından taktikler yanlış olmaya başlar ve nihayet çizgiden şüphelendiğini söyleyerek bir yolunu bulup kaçarlar. Fakat bunu yaparken erkekliği de elden bırakmazlar. Esasen kendileri doğrudur da yamukluk çizgide, yapıdadır. Böylece ayaklar altına düşen saygınlıklarını kotarmış olurlar. Ama herşey nafie, açık yüreklilikle itiraf edip bir kenara çekilen ve devrimcilerin saygınlıklarından yararlanma yoluna gitmeyenlere (böylece mücadele edenlere bir zarar gelmez) karşı olan tavrımızla sağa sola kıvrıtanlara ve hala işin üçkağıdında olanlara olan tavrımız aynı olamaz ve değildir de.

Çöplükte bir gezinti

Böylece genel çerçeveyi çizdikten sonra özele inmek ve yukarıda çizdiğimiz tabloya uygun bir grubu " Komün dergisi taraftarlarını" ibret-i

alem olması itibarıyla inceleyeceğiz.

Bilindiği gibi bu heterojen grubun siyasi hattı daha önce ayrıntısıyla incelenmiş ve teşhir edilmiştir. (Ayrıntı için bak Yeni Demokrasi sayı 32, 33, 34 ve Halk Demokrasisi sayıları) biz meselenin sadece psikolojik hattında ilerlemeye devam edeceğiz. Bu kezde YDG'ye konuk olmalarının sebebi getirdikleri suçlamalar ve içlerine yanlışlıkla düşmüş olabilecek insanların kendilerine gelmeleri ve devrim saflarında vakit kaybetmeden yer almalarını sağlamak içindir.

Şu bilinmelidir ki hangi ülkede olursa olsun, devrim gibi ciddi bir yükün altına girenlerin etrafında her zaman çeşitli eleştirilenler (!), yol göstericiler (!) vardır. Devrimci devrim denilen ağır yükü kaldırmaya çalışırken bay eleştirmen koltuğuna şöyle bir gömülüp sakahını sıvazlar ve oturduğu yerden seslenir "mirim öyle değil böyle olmalıydı" ya da yol gösterici (!) gözlerini kırıştırarak "olmuyor olmuyor yanlış yoldasınız" der. Kendince mücadelecilik oynarlar. Devrimin tüm ağırlığını omuzlarında hissedenler ise, şarlatanların nede güçlü çeneleri olduğunu düşünüp enerjilerini boşa harcamalarına acır. İşin ilginç yanı Komün dergisi üstadlarının çeneleri öyle güçlü de değil.

Komün dergisinin 21. sayısında çıkan ve eleştiriden çok kendi rezilliklerini ortaya saçan yazıyı kabaca değerlendireceğiz. Kabaca diyoruz çünkü eleştirilen noktalar çok defa dergide yayınlanmış ve açıklık getirilmiştir. Biz bu yazıda daha çok suç üstü yakalanan KOMÜN'ün yüzünü kitlelere teşhir edecek ve acınacak hallerini dile getireceğiz.

"Masa başı devrimciliği" meselesi:

Dinime küfreden müslüman olsa bari diye bir laf vardır. İnsaf yani, cidden mücadele eden pratik faaliyetleri olan bir grup olsa, belki kendileriyle kıyasladılarda bizi masa başıcılıkla suçuyorlar diye düşünebilirdik. Oysa her şey ortada. Siz değil misiniz faşizm dışlarını gösterince soluğu dışarda alan ve koşullar ağırdır diyerek dönmeyi red eden. Oysa ki aynı zamanlarda Avrupa'da yaşayan Barbara Anna KİSTLER, KP saflarında mücadeleye destek vermek amacıyla Türkiye'ye geliyordu. Munzur'un dağlarında nefes alamayacak kadar ciğersiz olan sizler, hangi yüzle kalkmış masabaşı devrimciliğinden bahsediyorsunuz. Dağların doruklarını fetheden kimler? İşkence tezgahlarında katledilenler, sokak infazlarıyla öldürülenler, kaybedilenler söyleyin kimlerdir? Onlar mı masabaşı devrimcileri? Yoksa bir dergi çıkarmayı devrimcilik sayan yüzsüzler mi. İnsan laf söylerken haddini bilmeli. Herşeyden önce söylediği şeye hakkının olup olmadığını düşünmeli. Bize masabaşı devrimciliği eleştirisini layık görenler acaba masabaşı demokrasinin ötesine gidebildiler mi.

Şu bilinmelidir ki sözlerimiz yer yer ağır ve dokunaklı gelebilir. Fakat hiçbir şekilde hakaret yoktur. Biz hakareti, hak etmemiş kişilere sarf edilen sözler olarak algılarız. Bugün biz size masa başı demokratları diyorsak bu tamamen bir tepsinin formülleşmiş şeklidir. Böylece gerçek demokratlarla farkınızda bilin. Taktir edersiniz ki günümüz koşullarında demokrat olabilmek için dahi belli şeyleri göze almak gerekir. Yoksa dergi çıkarmakla demokrat olunsaydı "Genç Sosyal Demokratlar" dergisini çıkaran SHP'yi demokrat görmek gerekirdi.

Siz kendinizi nasıl görüyorsunuz bilmiyoruz ama sabahten akşama kadar dergi bürosunda oturup çay içmekle sonradan kalkıp yasal parti kurma hayalleriyle bu işler yürümez. Neymiş "düzenin boşluklarından sızacaklarımı". Hemde savundukları siyasal çizgi asıl gücünü illegal tutacakmış. Hadi ordan. Bırak ileri adamlarını, bütün taraftarla-

rımı toplasan yine yasal bir parti için yeterli adam bulamazsında sağdan soldan ödünç adam istersin. Mücadele gibi bir niyetin varsa önce kendine çeki düzen ver, yapını kur. Sonra yasal parti mi kuruyorsun, devrim mi yapıyorsun ne yaparsan yap. Komediye bakın. Ortada devrimlerini yapacak yapıları yokken, ona yardımcı nitelikte yasal parti kurma çabasına girmişler. Ne diyelim Allah akıl fikir versin.

Bakın, düzenin her türlü boşluğundan yararlanılır. Bunun için en geri kurumlarda dahi çalışılır. Bu tamamen güçle ilgili bir sorundur. Ama ortada "ben" diyebileceğin bir yapı yokken nasıl oluyorda kendi dışında bir yapının oluşumuna gidersin. Hangi mantık bunu kabul eder. Lütfen sapla samanı karıştırmayalım. Samimi olun. Bari demokrat bir yapılanmaya gidinde faydalı olun.

Ey Komün taraftarları sizden bir tek dileği-miz var. Devrim gibi bir niyetinizin olmadığı ortada (ilerde ayrıntısı ile değineceğiz.) bari mücadele edenlere, gözünü kırpmadan canını verenlere, düşünceleri için ölenlere saygılı olun.

Subjektivizm meselesi üzerine:

Bay Komüncü ikinci adımda bizi subjektivizm ile suçlamakta. Suçumuzda devrimci durumun ilerlediğini söylemekmiş. Peki doğrusu neymiş. Gelin onların ağzından dinleyelim. ".... Devrimci durum K. Kürdistan'da ilerleme ile gerileme arasında bir noktada, Türkiye (ülkenin batısını kastediyor.) ise gerilemekte...."

Size sesleniyoruz, Bay Komüncü; Türkiye Kürdistan'daki devrimci durum sokaktaki adamın dahi gözüne girecek niteliktedir. Devletin bir numaralı ağzı bile ilerlemeyi kabul etmişken, sizin aksımı iddia etmeniz ne anlam ifade eder ki. Olsa art niyetinizi gösterir.

Kulağınızı açın ve iyi dinleyin. Türkiye devrimci durumun gerilediğini aklı başında birisi iddia edemez. Devrimci durumun ilerleyişini kanıtlamaya dahi gerek duyulmayacak niteliktedir. Gözlerinizi açıpta şöyle bir etrafınıza baktınız mı hele birde kavrama gücünüz varsa çok rahat anlarsınız. Yok eğer onu yapamıyorsanız okumanız varsa çıkan yayınları takip etmeniz gene yeterlidir. (bu konuda ayrıntılı bilgileri YDG'nin çıkan sayılarında görebilirsiniz.

Biz tekrar tekrar üstüne basa basa yineliyoruz. Türkiye'de devrimci durum ilerlemektedir. Türkiye Kürdistan'ında ise ülkenin batısına göre daha da ilerdedir. Batının geri olması gerilediğini anlamına hiç mi hiç gelmez. Sizde bildiğiniz gibi devrimci durum ülkenin her yerinde aynı derecede gelişmez.

Elbette Türkiye'de devrimci durumun gerilediği alanlarda var. Örneğin üniversitelerin üzerindeki baskılar her geçen gün artmasına rağmen gereken tepkileri verememekle ve gerilemektedir. Öyle anlaşılıyor ki, Bay Komüncü üniversitelerdeki (esasen tüm üniversitelerde gerileme yaşanmamakta) kantinlerdeki devrimci durumun gerilemesinin tüm ülkede geçerli olduğu kanısına varmış.

Bizi masabaşıcılıkla, subjektivizmle suçlayan kişi, elindeki çay bardağını bir tarafa bırakta kafanı kantinin penceresinden dışarıya çıkar. Böylece hem temiz hava alırsın hem de ülkenin durumunu en azından pencereden görürsün. Öğrenci hareketini, devrimci hareketten ayıramayan sizler gerilemeyle birlikte bunalıma mı düşüyorsunuz. Unutmayın ki öğrenci mücadelesi, mücadelenin bir parçasıdır, bütünü değil. İşte sapla samanı ayırmamanın sonunda devrimci durum gerilemiş oldu(!). Burjuvazinin bile güldüğü bu tespitin ciddiye alınır hiç bir yanı yoktur. Kanıt getirememeside işin başka bir boyutu.

Subjektivizm batağında asıl dolaşanlar sizlersiniz kendi ruh halinize, amaçlarınıza, uygun teoriler üreterek bir yere varamazsınız. Şunu açık açık söyleyince "biz mücadele etmek istemiyoruz. Ama birşeyler yapmış görünmek istiyoruz." Böylece bizde sizi olduğunuz gibi kabul edelim. Yok eğer riyakarlık yapıp, kendi kaçınılıklarınızı ürettiğiniz teorilere dayandırarsanız işte orada durun. Sizin olmayabilir ama bizim halka karşı bir sorumluluğumuz var. Sırf kendinizi tatmin için yalanlar söylemenize izin veremeyiz.

Bireylerin durum değerlendirmesi yaparken

içinde buldukları ruh hali çok önemlidir. Kendi psikolojik sorunları değerlendirmelerini etkiler. Anladığımız kadarı ile arkadaşlar her geçen gün gerilemelerini, toplumsallaştırmış ve Türkiye'de devrimci durumun gerilediği şeklinde birşeyler saçmalamalarına neden olmuştur.

Komüncü yazarımız burjuvazinin engin denizine doğru kulaç atarak ilerlemektedir. Satırlar ilerledikçe yüzündeki sosyalist maske sıyrılmakta gerçek yüzü ortaya çıkmaktadır. Önce savaşan bir çizgiyi masabaşıcılıkla suçladı. Ardından devrimci durumu geriletti. Sonrasında mücadele biçimlerini yumuşatmamız (daha nasıl olacaksa) gerektiğinden bahseder oldu ve nihayet T. Kürdistan'daki mücadele biçimine dil uzatmaya başladı.

Öncelikle daha önce biz söylediklerimizi tekrarlayalım. Bırakın T. Kürdistan'ında Türkiye'nin her yerinde silahlı mücadele esastır. Karşımızda, ordusuyla, polisiyle, mitiyle, kontrgerilla ve sivil örgütlenmeleriyle kurumlaşmış bir güç -devlet- vardır. Bu güç ki kendisine yapılacak her türlü davranışa karşı tedbirini almıştır. Durum böyleyken kendisini koruyacak bir zirri olmayan alternatif güç ne kadar büyük olursa olsun devletin kafasına indireceği balyoz ile tarumar olmaya mahkumdur. Devletin her kurumuna karşı alternatifini şimdiden çıkarmazsak kendimizi parçalsanızda hiçbir şey yiyemezsiniz. Onun içindir ki ordusuna karşı ordu, iktidar organlarına karşı iktidar organı, politika üretken parti, devrim yolunda ölenlerin yakınlarına yardım edecek kurumlar v.s. şimdiden oluşturur ve gün geçtikçe yerine oturur, büyür, kurumlaşır.

Biz bu kurumlardan partiden sonra, olmazsa olmaz koşul olarak ordulaşmayı görüyoruz. Ordulaşmak da gerilla savaşından geçer.

Bugün hakim sınıf kendine alternatif olan her türden güçle mücadele etmektedir. Ama onun asıl düşmanı işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının temsilcisi KP'dir. Bunun Türkiye koşullarındaki anlamı sosyal kurtuluş amacı ile halk savaşı yolunda ilerlemektir. Burjuvaziyi asıl korkutan sosyal kurtuluşa yönelmiş silahın eleştirel gücüdür. Yoksa lafla peynir gemisi yürümez. Hele hele iktidar hiç kurulmaz. Toplumsal kurtuluşu sağlayan burjuvaziyi kendi kurumlaşmış gücüyle yenecek olan halkın gücüdür. İşte Proletarya Partisinin yaptığı tında budur. Partisini kurmuş her geçen gün güçlenmekte, ordulaşmaya adım adım ilerlemekte ve güçlü olduğu bölgelerde alternatif iktidar organları (Halk Konseyleri) oluşmaktadır. YOKSA LAFLA DEVRİMİN YAPILDIĞI NEREDE GÖRÜLMÜŞTÜR EY KOMÜNCÜ.

Bizi anlamazlıktan gelen size tekrar sesleniyoruz. Sandığımız gibi sadece T. Kürdistan'ında değil Türkiye'nin her bir yerinde hiç bir mücadele biçiminde yadsımadan diyoruz ki; bu ülkede devrimi zor yapacaktır. Bu halkın zorudur. Halkın ordusudur. Yoksa masabaşında oturanların değil.

Sizin mantığının almadığı (işine gelmediği için) hususu kafanıza vura vura yineliyor ve bu konuda getirdiğiniz eleştirileri yüzünüze fırlatıyoruz.

Başta T. Kürdistan'ı olmak üzere Türkiye'nin her yerinde silahlı mücadele esastır. Devrimin yolunda namlunun ucuyla açılır. Bu askeri bakış açısı hiç değildir. Faşizmin kol gezdiği, sokak infazlarının yapıldığı, açık savaşın olduğu ülkede diğer mücadele biçimleri tali olup ancak taktiksel açıdan başvurulur. Söyleyin hayatın doğruladığı bu tespitlere karşı çıkanlar şaklabanlıktan öteye gidebilmiş midir? Ne oldu neden başımızı eğdiniz. Yüzünüz artık tutmuyor mu Bay Komüncü. Durun hele daha söyleyeceklerimizi bitirmedik. Barışçıl mücadele diye diye başlarımızı duvara vuranlar, yetmez mi kafanızın kırıldığı (bu kafası kırılanlarda söylediklerini ciddi ciddi hayata geçirmeye çalışırlar) Biz açık açık söylüyoruz. Burjuva sınıfı halkın düşmanıdır. İşçi sınıfı ise başta burjuvazi olmak üzere tüm sınıfları ortadan kaldıracaktır. Durum bu kadar açıktır. Hakim sınıf da bunu çok iyi bilir. İki tarafında niyetlerinin açık olduğu bu durumda burjuvaziye bu yaltaklanmalar, kırılmalar niye. Şunu iyi bilin ki bunu yapan ilk siz değilsiniz.

Bay Komüncü satırlar ilerledikçe inciler döktürmeye devam ediyor. İşte size bir inci. Arkadaş söyledikleriyle ML-MZD bilimine yeni katkı-

larda (!) bulunduğunun farkında bile değil. Üstada göre "Toplumsal kurtuluş... eski ilişkilerin devrimci bir tarzda yıkılarak topluma yeni bir nitelik ve buna uygun bir biçim kazandırmaktır." Başka bir yerde görme imkanı bulamayabileceğiniz bu mantığa göre köleci toplumdaki, feodal topluma geçiş ya da feodalizmden kapitalizme geçiş toplumsal kurtuluşur. Ama her ne hikmetse, her seferinde kurtulan toplum tekrar kurtulma gereği duyuyor. Bu mantığın uzantısı bakın nerelere kadar gidiyor, "....Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi proletarya önderliği olmamasına rağmen toplumsal kurtuluşu sağlayabilir."

A gözümlü ne zamandan beri proletarya dışındaki sınıf ya da temsilcileri toplumu kurtuluşa götürmüştür. Olsa olsa toplumu ilerletmişlerdir ki bunu zaten herkes söyler. Feodalizm, köleciliğe, kapitalizm feodalizme göre ilerlemez. Ama bu ilerlemeyi toplumsal kurtuluş olarak yansıtmak söyle bana burjuvaziden başka kimin işine yarar. Bay Komüncü bir itirafta bulunmak isterim ki sandığımdan da geriyemişsiniz. Yazık burjuvazinin borusunu çalmak size düşmezdi. Onlar zaten kendileri çalışıyor. Sizin bu denli hevesli olmanıza anlam vermek zor.

Kulağınızı açın ve dinleyin Hatta aklınız varsa düşünün. Şu bilinmelidir ki toplumsal kurtuluşu sağlayacak tek sınıf ve işçi sınıfı ve onun öncüsü proletarya partisidir.

Bize öyle gelmektedir ki, biraz cesaret versék kurtuluşun SHP 'de olduğunu söyleyip işin içinden çıkacaksınız. Öyle ya SHP'de toplumsal kurtuluşu istemiyor mu? Tek başına iktidara gelebilse neler yapacak.

Yazar incilerine devam ediyor. "Ancak önderlik proletaryada olmadığı için bu bir proletarya diktatörlüğü değil, bir burjuva diktatörlüğü olacaktır." Komediye bakın. Demek ki burjuvazide proletarya da aslında toplumsal kurtuluşa götürmektedir. Desene bizim bunca çırpınmamız boş. Biraz daha beklesek bizi burjuvazi kurtaracak. Burjuva partileri ile proletarya partilerini birbirine karıştırıp aynı kefeye koyup "ne olacak ikiside kurtarmıyor mu?" dedirtin siz Bay Komüncü, size sesleniyorum: Yuh halkı soyanlara, yuh halkı kandıranlara.

Bizi bağışlayın ama bir soru sormak istiyoruz Bay Komüncü. Madem herkes toplumsal kurtuluş için uğraşiyor, bu baskı, sömürü niye? Yoksa bütün bunlar kökü dışarda bir avuç "teröristin" marifeti mi. Yoksa biraz daha kemer sıksak refaha ulaşacak mıyız?

İşte yızımın başından beri ağzında eveleye gevelediği şeyi önümüze seriyor. Hem de halk adına birşeyler yaptığını söyleyerek. En önemlisi de YDG çizgisini mahkûm (!) etmeye çalışırken.

Son olarak şunu söylemek isteriz:

Bizim, kaşarlanmış işi, gücü kaçınılıkların teorisini yapanlarla bir alıp veremediğimiz yoktur. Onları tarihin çöplüğüne bırakıyoruz. Varsın kendilerine uygun yerde debelensinler. Fakat hiçbirseyden haberi olmayan içinde bulunduğu yerin çöplük olduğunun farkına varmayanlar geç olmadan uyanın. Şöyle bir etrafınıza bakın. Ben ne yapıyorum? Biz ne yapıyoruz? Onlar neler yapıyor? Niyet nedir? diye sorun. Sorun ki onların maskelerini düşürebilirsiniz. Ve sıkıştırın. Fazla değil demokratiğin gereklerini yerine getirmesi için sıkıştırın. Göreceksiniz ki bir sürü bahanelerle sizleri susturacaklar. Geçştirecekler. Biraz daha zorlarsanız bu defa tepki gösterecekler.

Sizler, çöplüğe düşmüş olduklarınızın farkında olmayanlar vakit geçirmeden mücadeleye atılın.

Bizde son paragrafımızı sizin gibi Gonzalez yoldaştan aldığımız alıntıyla bitirmek istiyoruz. Ama bir ilave ile; Gonzalez yoldaş, ısrarla Halk savaşından kaçan, devrimin silahlı güçle olacağını bir türlü kavrayamayan Mongollara bu sözleri sarf ediyor.

"Kulak verin ve kavrayın, kulağınız varsa kullanın, kavrayışınız her neyiniz varsa(?)... kullanın. Yeter artık bu AHMAKLIK" (24.Eylül.92 konuşmasından) ■

Özne, nesne ve biliş üzerine

Marksizm, bütünlükçü bir dünya görüşüdür. Yaşamın farklı alanlarının içsel bağlantılarını kabul eder. Ekonomik, siyasi ve felsefi düzlemlerin, birbirlerini koşullandırıcı ve zorunlu bir seyir izlediklerini açıklar. Bu mantığı, diyalektik maddeci yöntem ile yakalar. Diyalektik maddeci yöntem, olayların zengin görüntüleri içerisinde bulunan asıl özleri ortaya çıkarır ve dünyaya, topluma, tarihe, insana nasıl bakılması gerektiğini gösterir. Sonsuz hareket içerisinde, bu kesintisiz devamlılıkta, insanın, kendisini hissedebilmesinin (nereden geldiğini, nereye aktığını, neden böyle yaşadığını) zengin parıltısını, kan, çamur ve hırsızlık bürümüş insan zihnine kazır ve insan zihninin geliştirilerek değiştirilebilmesinin klavuzluğunu yapar. Marksist felsefe de, bu amaç içerisinde, insanlardaki kafa karışıklığını çözmeye çalışır. Bilmek, bilgi, algılama, kuram geliştirme vb. alanlara getirdiği bakış açısıyla idealizmden, öznelci akımlardan, kırma yaklaşımlardan bütünüyle uzaklaşır.

İnsan, hem özne (bilen, kavrayan, üreten, değiştiren, tasarlayan), hem de nesnedir. (Uzaysal, zamansal) Marksist felsefe, özne ile nesnenin karşılıklı etkileşimi temelinde biçimlenir. Bu temel, insan bilincinin dışında varolan nesnel dış gerçekliğin öncelliğidir. Dünyanın ve dış alem, insanın merkezinde dönmediği saptaması, çok öncelilerden açığa çıkartılmıştır. Sınıflı toplumlar tarihi, insan bencilliğinin maddi koşullarının yeniden üretilmesinin de tarihidir. İnsana hiç gerek duymadan kendi iç mekanizmalarıyla işleyen ve varolan evrenin, insanlar için yaratıldığını düşünmek ve bunu, kapitalizmin üretim anarşisi temelinde işleyen kör güçlere sunma hakkını kabullenebilmek, yalnızca çarpıtılmış insan bilincinin, olaylara "tepe üstü" bakmasındadır. Doğanın, kendini insana sunma veya insanın amaçlarına göre hareket etme gibi bir amaçlılığı olamaz. Yalnız ve yalnız, doğanın ürünü, doğanın bir parçası olan insanın, kendi eylemliliğini, üretim anlayışını doğanın yasalarına uydurma gibi bir zorunluluğu vardır. Bu zorunluluk bilince çıkartılabildiği ölçüde, özgürlük mümkündür. Doğal yasalar ve onların dönüştürücü mekanizmaları çözülebildiği ölçüde, insan, sınıflı toplumların yarattığı insan tipini aşacak bu uğurda mücadele edecek ve mücadelenin sonunda şekillenecektir.

Marksist felsefede, bilinç, düşünce, imge, tasarım vb. kavramların kendi başlarına bir anlamlılık ve belirleyicilikleri yoktur. Kendi başına anlamlılık, varolmayan bir şeye ad vermek gibidir. Örneğin, Türkiye kapitalizminin kendi başına bir anlamı olabilir mi? Hayır. Onun anlamlılığını ancak kendisini oluşturan, çerçeveleyen, değiştiren sayısız etmenin varlığıyla düşünebiliriz. Türkiye'deki kapitalizm diye bir soyutlama yapabiliyoruz için, emperyalist merkez ülkelerdeki kapitalizm, yarı feodal yapıların sömürsü, TC burjuvazisinin niteliği (sanayi, ticaret, mali), meta üretiminde dünya pazarlarıyla olan hiyerarşik konumu, işçi sınıfının sayısı ve niteliği, tarihsel olarak kaçırıldığı üretken sermaye yatırımları ve pazarları vb. sayısız değişkeni gözönünde bulundurmalıyız gerekir. Ancak bu şekilde TC kapitalizmini nitelendirebiliriz. Aksi halde bireyleyen soyutlama yapabileceğimiz dahi yoktur. Çünkü soyutlama, evrensel bağıntılılığın içerisinde bir öznün, bir biçimin ele alınmasıyla yapılabilir. Karl Marks, kapitalizmin ruhunu anlamak için metadan hareket etmiştir, ama sadece metanın saf olarak kendisini değil, onun evrensel bağıntılar içerisindeki oluşu ve bu oluşun belirlediği üretim ilişkilerini de hep düşünerek. Aksi halde, bütünlükçü bir dünya görüşünün kurucusu olamazdı. O yüzden soyut kavramların değerlendirilmesi, bu kavramların doğabilmesini sağlayan özne ve nesne arasındaki ilişkide aranmalıdır. Yoksa idealistlerin kabul ettiği gibi bilincin, gerçek dış nesnelliliğin yansması değil de yaratıcısı olduğu görüşünün kabul edilmesi gerekecektir.

İnsan türünün biyolojik varoluşu, Homo Sapiens'in doğuşunu ve gelişimini sağlayan koşullar, duyu algılarını ve bu duyu algı modellerinin yapısını ve çeşidini de belirler. Homo Sapiens kendisine göre daha uygun bir çevrede, yetenek bakımından doğaya uyum sağlamıştır. Bu dönem belirleyici yani biyolojik etmenlerin ağır basmasıdır.

Özne-nesne diyalektikliğinde, öznenin dış çevreyi bilebilmesi, öncül olarak dış çevreden duyu organlarına fiziksel duyumların gelmesidir. Fiziksel duyumlar, duyu organlarımızın uyarılmasıyla etkili olur. Özne, bu fiziksel duyumları (izlenimleri) olduğu gibi bilgiye çeviremez. Fiziksel duyumların olabilmesi, yalnız başına, bilme etkinliği için yeterli değildir. Bunun en önemli nedeni, bu fiziksel izlenimlerin sayısının fazlalığıdır. Örneğin, saniyede yüzde birlik bir zaman dilimi içerisinde gözümüze gelen ışık ışını sayısı, bir milyon civarındadır. Bir-iki dakikasında gözümüze gelen ışık ışını sayısı ise, beyin korteksindeki tüm sinirlerin sayısından daha fazladır nesnelere kaynaklı fiziksel duyumların dolaysız bilgi olabilmesi, insan biyolojisini ve beyindeki kimyasal süreçleri aşan ölçüdedir.

Özne, her zaman için, bu fiziksel duyumlarının bazılarını seçmek ve bazılarını elemek zorundadır. Bu seçim her zaman, içinde belli bir zorunluluğu taşır. Fiziksel duyumların elenmesi; keyfi ve rastgele bir seçim değildir. Bu seçim, ancak ve ancak, özne ile yaşadığı çevre (koşullar) arasındaki zorunlu ilişkiler bağlamında olur. Özne, her zaman belli tarihsel, toplumsal koşullar ile sınırlanmıştır. Özne, bu koşullar altında, belli tarihsel, toplumsal koşulların altında, bir temsilci olarak, kendisi için yaşamsal zorunluluk olan izlenimleri, fiziksel duyumları seçer, seçmek zorunda kalır. Öznenin rolü, fiziksel duyumlara bir işlev, rol yüklemidir. Nesneden özneye bir akışı varsayarak, öznenin de nesneye doğru bilinçli (yaşamsal zorunluluk anlamında) bir yönelici kaçınılmazdır.

Herhangi bir nesnenin duyu organlarımızca algılanıyor olması, o nesnenin tasarımını düşüncesini ya da kafamızdaki imgesini algılamak anlamına gelmez. Tam tersine, kullanabileceğimiz yaşamsal bazı zorunlulukları yerine getirebileceğimiz bir nesne olarak kavramak demektir.

Nesneler kendi başlarına, insan bilincinden bağımsız bir fiziksel gerçeklik olarak vardır fakat nesnelere hakkındaki çeşitli tasarımlar düşünceler imgeler ise insan bilincinin varlığıyla mümkündür. Dağlar, ağaçlar, toplumlar insan bilincinin dışında bağımsız olarak vardır. Ama dağlar, ağaçlar, toplumlar hakkında çeşitli bilgiler edinmek, tasarımlar geliştirmek yalnız insan bilinciyle mümkündür. İkel çağlardaki bir insan için ağaç parçasının algılanması, kendisini savunabileceği ya da ateş yakmada kullanabileceği bir nesne, imgesi, düşüncesini, tasarımını algılamak anlamına gelmez. Çünkü o ağaç parçası fiziksel olarak kendi gerçekliğinin dışında, hiçbir düşüncesi, tasarımı, imgeyi, fiziksel duyum yoluyla karşısındaki insana sunmaz. O ağaç parçası için, yakacak ve savunma özelliğini, insan bilinci yaratır. *Çok dikkat etmek gerekir. Burada öznenin rolü bir ağaç parçasının dışsal fiziksel gerçekliğini yaratmak değildir. Öznenin rolü ağaç parçasının pratik yaşam içerisindeki çeşitli özelliklerini bulma, kullanma anlamında bir yaratmadır.* Ağaç parçasının, ilkel dönem insanı için taşıdığı önem, ilkel dönem insanının yaşamsal koşullarıyla bağlantısı içerisinde anlaşılabilir. Yoksa, bugünden bakılınca, gerçekçi soyutlamalar yapamıyor olabiliriz. Çünkü günlük olağan yaşamımızda, bir nesne ile ona yüklenen çeşitli anlamlar, içiçe geçkindir. Örneğin, proletaryayı fiziki gerçekliği ve bu fiziki gerçekliğe bağımlı olan, toplumsal dönüştürücü güç misyonunu ayrı ayrı algılayamayız.

Sovyet bilimciler, özel aygıtlar kullanarak nesnelere gelen ışık ışınlarının imgelerini (tasarımlarını, biçimlerini) yön değiştirttiler. Yani; duyumsal fiziksel doku ile onun nesnel imgesi, tasarımını, bize doğrudan doğruya sunuldu. Deney sonucunda, özne dünya hakkında yeni bir şey öğrenemedi. Çünkü öğrenmek için, tasarımlar oluşturabilmek için bizim, fiziksel duyumsal dokumuzun üzerinde bir takım etkinliklerde bulunma ve özne olarak nesneye yönelme zorunluluğumuz vardır. Yoksa, deneyde olduğu gibi edilgen bir algılamaya sistemi, yeni bir bilgi yaratamaz. Ama, insanın varoluşunun her döneminde, özne olarak nesneye doğru bir yönelici kaçınılmaz olmuştur. İnsanın, yemek, içmek, savaşmak, alet yapmak, teoriler geliştirmek, sömürmek vb. her hareketi, dışsal gerçekliğe direkt ve dolaylı bir yönelim demektir. İnsanın hiçbir hareketi, tasarımı, düşüncesi olmasın ki, nesneye yönelmemiş olsun. Bu deneylerin bir diğer sonucuda bilme ediminin özgüllüğünün gösterilmesidir. Bu da, model kurabilme, bir dünya seması oluşturabilmelidir. Tasarımlarımız, düşüncemiz, imgelerimiz, fiziksel duyumsal algılarımızın devamlı ve sonsuz olarak değişmesine rağmen, daha uzun ömürlüdür. Bunun pratik olarak anlamı, bilebilme olayını gerçekleştirebilmektir, bizim, yöneldiğimiz dışsal nesnelere bazı özelliklerini önceden tasarlama, hayal etme olanağımızın tanınmasıdır. Bu da yeni nesnelere (bizim için yeni), kavramamızı, tasarlamamızı sağlar. Nesnelere, duyu izlenimleriyle belleğe, hafızaya kaydedilmiş nesne standartları ve çeşitleriyle devamlı karşılaştırılmalarından oluşan bir süreç sonunda algılanır.

Duyu izlenimlerimiz ile ona bağlı olarak, oluşturduğumuz düşünceler, birbir bağlantılı değildir. Örneğin, Amerikalı bir bilim adamı, bir tahta paravana üç göz deliği açar. Bu deliklerden uzağa, üç farklı nesne konur. Bu üç nesneye paravandan yalnızca tek gözle bakılabilir. Bu koşullar altında nesnelere, sandalye olarak algılanmaktadır. Oysa bu nesnelere sadece bir tanesi sandalyedir. Ama bu nesnelere, olağan koşullarda tek bir açıyla bakılmaz. Onun pratik yaşamımızda gördüğü çeşitli işlevler ile rahatça ayırırız. Örneğin, elips ile dairenin gözümüze yansıyan fiziksel duyumları, pek farklı olmayabilir. Ama nesneye yönelik pratik etkinliğimizde bu biçimler ve bu biçimlere ait araçsal nesnelere, bize bu ayırımı yapabileceği sağlar. Bir diğer önemli durumda şudur; Bizim nesneye yönelik pratik etkinliğimiz, bazı yanlısamları ortadan kal-

dırmayabilir. Yeni bir nesneden, durumdan bize yansıyan fiziksel duyumlar, hiç çarpıtılmamış dahi olsalar, bazı hallerde yanlışlık olabilir. Ama buradaki kusur, öznenin pratik etkinliğinin sonucu değildir, etkinliğin nesnel durumu saptamadaki yetersizliğidir. Mao'nun deyişiyse, "Bizim yeni nesne ya da durum hakkındaki bilgimizin 'algısal bilgi' düzeyinde olmasıdır." Etkinlik geliştikçe, olayın çeşitli biçimleri incelendikçe yanlısma ortadan kalkar. Etkinliğe bağlı bilme olgusu, yeni teori ve pratikleri de beraberinde getirir. Örneğin, burjuva ekonomi politığının insanlarda oluşturduğu meta fetişizmi yanlısaması, ancak proletaryanın, değişim değeri temelinde örgütlenmiş üretim ilişkilerini yıkması ile ortadan kalkacaktır. O zaman, gerçekte insanlararası cereyan eden üretim ilişkileri, mallararası ilişkiler gibi algılanmayacaktır.

Diyalektik maddeci felsefeye göre, bilme, algısal aşamadan başlamak üzere, bütün biçimleriyle nesnelere yönelmenin pratik etkinliği sürecinde oluşur. Bilme çevrenin edigen algılanması değil, pratik olarak dönüştürülmesidir. Pratik etkinlik alanlarını şöyle sıralayabiliriz: Bireyin kendisi ve diğer bireyler ile olan ilişkisi, dışsal doğa ile aracı ilişkisi, kendi tarihsel, toplumsal süreci ile olan ilişkisi.

Kullandığımız araçlar, insanlar tarafından yapılmıştır. Araç yapımı, insanın özgünlüğünün ifadesidir. Bir araç, öznenin çevreye girdiği ilişkinin boyutunu, öznenin tasarımını dışsal çevreye bakış açısını gösterir. Tüm araçlar, dışsal nesnel çevrenin toplumsal pratik etkinliği sürecinde ayırtdilen, saptanan duyumal sistemlerden örnek alınmıştır. Marks'ın şu sözü çok önemli bir gerçeği açıklar: "Gözün, insan gözü haline gelmesi, toplumsal, insanal nesnenin -insan için insan tarafından yapılan bir nesnenin- gözün nesnesi haline gelmesiyle olmuştur." Bu nedenle duylar, doğrudan doğruya pratik işlevleriyle birer kuramcı haline gelmişlerdir. Beş duyumun oluşması, bugüne kadar gelen dünya tarihinin ürünüdür.

İnsanın biyolojik evrimi, milyonlarca yıl sürmüştür ve görelî olarak duşğandır. Ama, insanın tarihsel-toplumsal-kültürel evrimi ise korkunç derecede hızlıdır. İşte bu hızlılığı sağlayan şey insanın düşüncelerini, tasarımlarını çeşitli şekiller ve araçlarla somutlaması olmuştur. Araçların somutlanması artık duyu organlarının işlevini de geliştirmiştir.

Göz artık insan yapısı nesnelere görür olmuştur. Gözün nesnesi artık insanilemiştir ve duyu organları, pratik üretim sürecindeki işlevleriyle de basit bir algılama organı değil, tasarımları, kuramları, düşünceleri, yansıma organı olmuşturlardır. Bilme süreci artık doğanın basit bir kopyası olamaz, araç kullanıp nesnenin başka karakteristik özelliklerini de çıkarmaya yarar. Araç kullanıp yeni bilgiler edinme konusunda idealistler, her zamanki kafa karıştırıcı yorumlarını devreye sokmaktadırlar. Idealistlere göre insanın eylemi ve yaptığı araçların yapısı bilgiyi belirler. Biz bu araçları ve eylemi yapmasaydık veya bizim bilincimizde, önceden verilmiş temel bilgi yapıları olmasaydı...hiçbir şeyi bilemezdik vb. savları ileri sürerler. O yüzden deneyin ve aracın rolünü iyice belirtmek gerekir. Biz, deneyle yani aracı nesnelere kullanarak, gerçek nesnelere özelliklerini yeniden üretiriz ve deney koşullarımız, nesnel gerçekliği az veya çok değiştirebilir. AMA BU ETKİ, nesnenin bilinen karakteristik özelliklerinde bir değişikliğe ya da o nesnenin yeniden kurulmasına yol açmaz. Sadece, bunların keşfinin daha elverişli koşulların sağlar. İnsanın yaratıcılığı, dışsal gerçekliği ve ondan kaynaklı nesnel bilgiyi yaratmak değil, yalnızca aracı nesne kullanıp dışsal gerçekliği aydınlatmaktır. O halde yaratıcılık ve biliş birbirleriyle son derece bağlantılı olup birbirlerini çoğaltırlar. Teleskop bulunmasaydı, uzay araştırmaları bu hızla gelişmezdi.

Öznenin bilincinden de kaynaklı bir bilme vardır. Ama bilinç, kesinlikle tamamlanmış ve insana, onun pratik varoluşundan önce bazı güçler (!) tarafından verilmiş değildir. İnsan için insan tarafından yapılan ve insan soyunun tarihsel toplumsal deneyimlerinin aracılığıyla, pratik etkileşimesi sürecinde oluşur. Öznenin ruhsal gelişiminin ilk aşamalarında, nesnel gerçekliğin dünyası özneye yabancıdır. Bu yüzden özne için kendisi ve kendisinin bilinç dünyası yoktur. Yani nesnel gerçekliğin olmadığı veya bunun farkedilmediği durumlarda özne, kendi fiziksel gerçekliğinden bile habersizdir. Yeni doğmuş bebekler, kendilerini bir nesne olarak kavrayamaz. Kendi dışındaki gerçekliği algılayamadığı gibi kendi bedeninde de bir bütünlük kuramaz. Ağrısı olan bir çocuk, ağrısının neden kaynaklandığını çözemediği gibi, tüm dış alemi de ağırlı sızılı bir yer olarak kabul eder.

Bilinç ve ruhsal süreçler aslında öznelere dışsal nesnel gerçeklikle yerine getirdiği eylemliliklerin, üretimin, etkinliğin içselleştirilmesidir. En fantastik fikirler bile nesnel gerçekliğin düşünsel geliştirmeler ve hayaller ile içsel alana, bilince aktarılmasıdır.

(Bu yazı, Özne-Nesne-Biliş / Victor Lektorsky kitabından yararlanılarak yazılmıştır.)